

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2013/36/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 26 iunie 2013

cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

2006/48/CE și 2006/49/CE ar trebui integrate în partea dispozitivă a prezentei directive și a respectivului regulament.

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

(2) Prezenta directivă ar trebui să conțină, printre altele, dispozițiile care reglementează autorizarea activității, achiziția de participații calificate, exercitarea libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii, competențele autorităților de supraveghere ale statelor membre de origine și ale celor gazdă în acest domeniu, precum și dispozițiile care reglementează capitalul inițial și procesul de supraveghere a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții. Obiectivul principal și obiectul prezentei directive este de a coordona dispozițiile naționale privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, modalitățile de guvernare și cadrul lor de supraveghere. Pe lângă aceste dispoziții, Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE conțineau de asemenea cerințe prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții. Cerințele respective ar trebui să figureze în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 care stabilește cerințe prudențiale uniforme și direct aplicabile pentru instituțiile de credit și firmele de investiții, deoarece astfel de cerințe sunt strâns legate de funcționarea piețelor financiare pentru un anumit număr de active deținute de instituțiile de credit și firmele de investiții. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui citită împreună cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și împreună cu respectivul regulament ar trebui să formeze cadrul juridic care reglementează activitățile bancare, cadrul de supraveghere și normele prudențiale aplicabile instituțiilor de credit și firmelor de investiții.

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽²⁾ și Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de acoperire a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽³⁾ au fost modificate semnificativ în mai multe rânduri. Multe dintre dispozițiile Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE sunt aplicabile atât instituțiilor de credit, cât și firmelor de investiții. Din motive de claritate și pentru a asigura o aplicare consecventă a respectivelor dispoziții, acestea ar trebui să fuzioneze în noi acte legislative care să se aplice atât instituțiilor de credit, cât și firmelor de investiții, și anume prezenta directivă și Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 ⁽⁴⁾. Pentru o accesibilitate mai bună, dispozițiile anexelor la Directivele

(3) Cerințele prudențiale generale prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt completate de măsuri individuale care urmează să fie stabilite de către autoritățile competente în urma unui proces continuu de supraveghere a fiecărei instituții de credit și firme de investiții în parte. Gama măsurilor de supraveghere ar trebui prevăzută, printre altele, în prezenta directivă, iar autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a-și exercita puterea de apreciere în ceea ce privește măsurile care ar trebui aplicate. Cu privire la măsurile individuale privind lichiditățile, autoritățile competente ar trebui, printre altele, să țină seama de principiile enunțate în *Guidelines on Liquidity Cost Benefit Allocation* (Orientările privind alocarea pentru costurile și beneficiile lichidităților) ale Comitetului supraveghetorilor bancari europeni.

⁽¹⁾ JO C 105, 11.4.2012, p. 1

⁽²⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

⁽³⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

⁽⁴⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

- (4) Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ⁽¹⁾ permite firmelor de investiții autorizate de autoritățile competente ale statului membru de origine și supravegheate de aceleași autorități să înființeze sucursale și să ofere servicii în mod liber în alte state membre. Prin urmare, directiva menționată prevede coordonarea normelor care reglementează autorizarea și exercitarea activității firmelor de investiții. Cu toate acestea, directiva menționată nu stabilește sumele capitalului inițial al acestor firme sau un cadru comun pentru monitorizarea riscurilor la care sunt expuse acestea, aspecte care ar trebui prevăzute în prezenta directivă.
- (5) Prezenta directivă ar trebui să constituie instrumentul esențial pentru instituirea pieței interne, atât din punctul de vedere al libertății de stabilire, cât și al libertății de a presta servicii financiare, în domeniul de activitate al instituțiilor de credit.
- (6) Funcționarea armonioasă a pieței interne necesită nu numai norme juridice, ci și o cooperare strânsă și regulată și o convergență semnificativă mărită a practicilor de reglementare și de supraveghere dintre autoritățile competente ale statelor membre.
- (7) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ a instituit Autoritatea Europeană de Supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE). Prezenta directivă ar trebui să ia în considerare rolul și funcția ABE prevăzute în regulamentul menționat și procedurile de urmat atunci când i se conferă sarcini.
- (8) Dată fiind sporirea sarcinilor conferite ABE prin prezenta directivă și prin Regulamentul (UE) nr. 575/2013, Parlamentului European, Consiliul și Comisia ar trebui să asigure că sunt puse la dispoziție resurse umane și financiare adecvate.
- (9) Ca prim pas în direcția unei uniuni bancare, un mecanism de supraveghere unic (MSU) ar trebui să garanteze punerea în aplicare în mod coerent și eficient a politicii Uniunii referitoare la supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, aplicarea cadrului de reglementare unic al serviciilor financiare în același fel instituțiilor de credit din toate statele membre în cauză și faptul că respectivele instituții de credit sunt supuse unei supravegheri de cea mai bună calitate, nestingherită de alte considerații fără caracter prudențial. Un MSU reprezintă punctul de pornire pentru următorii pași în direcția unei uniuni bancare. Acest lucru reflectă principiul conform căruia orice introducere a unor mecanisme de intervenție comune în caz de criză ar trebui să fie precedată de existența unor controale comune, pentru a se reduce probabilitatea necesității de a utiliza astfel de mecanisme de intervenție. În concluziile sale din 14 decembrie 2012, Consiliul European a luat act de faptul că „Comisia va prezenta, în cursul anului 2013, o propunere privind un mecanism unic de rezoluție pentru statele membre care participă la MSU, care să fie examinată de colegislatori cu prioritate, în intenția adoptării pe parcursul actualului ciclu parlamentar”. Integrarea cadrului financiar ar putea fi îmbunătățită în continuare prin instituirea unui mecanism unic de rezoluție și a unor mecanisme de sprijin eficace și corespunzătoare, pentru a se asigura că deciziile de rezoluție bancară se iau rapid, imparțial și în interesul tuturor celor interesați.
- (10) Atribuirea unor sarcini de supraveghere Băncii Centrale Europene (BCE) în ceea ce privește o parte a statelor membre ar trebui să fie în concordanță cu cadrul Sistemului european de supraveghere financiară înființat în 2010 și cu obiectivul său fundamental de a elabora cadrul de reglementare unic și de a spori convergența practicilor de supraveghere în ansamblul Uniunii. BCE ar trebui să își îndeplinească atribuțiile în conformitate cu dreptul primar și secundar al Uniunii, cu deciziile Comisiei în domeniile ajutorului de stat, cu normele privind concurența și controlul fuziunilor și cu cadrul de reglementare unic aplicabil tuturor statelor membre. ABE este însărcinată cu elaborarea de proiecte de standarde tehnice, precum și de orientări și recomandări care să asigure convergența în materie de supraveghere și coerența rezultatelor activităților de supraveghere pe teritoriul Uniunii. BCE ar trebui să nu îndeplinească atribuțiile respective dar ar trebui să exercite competențe privind adoptarea de regulamente în temeiul articolului 132 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în conformitate cu actele adoptate de Comisie pe baza propunerilor elaborate de ABE și cu orientări și recomandări în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (11) Rolul de mediere a ABE cu efecte juridice obligatorii este un element cheie al promovării coordonării, coerenței în materie de supraveghere și convergenței practicilor de supraveghere. Mediarea de către ABE poate fi inițiată fie din proprie inițiativă, în cazul în care este prevăzută în mod expres, fie la cerere de către una sau mai multe autorități competente în cazul unui dezacord. Prezenta directivă și Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui să extindă gama situațiilor în care ABE poate iniția rolul său de mediere cu efecte juridice obligatorii, pentru a contribui la coerența practicilor de supraveghere. ABE nu are rol de mediere din proprie inițiativă în ceea ce privește desemnarea sucursalelor semnificative și stabilirea cerințelor prudențiale specifice unei instituții în temeiul prezentei directive. Cu toate acestea, în vederea promovării coordonării și sporirii practicilor de supraveghere consecutive în domeniile sensibile menționate, autoritățile competente ar trebui să recurgă într-un stadiu preliminar la medierea oferită de ABE, în caz de dezacord. O astfel de mediere preliminară oferită de ABE ar trebui faciliteze găsirea unei soluții în privința deza-cordului.

⁽¹⁾ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

⁽²⁾ JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

- (12) În vederea protejării economiilor și creării de condiții concurențiale egale pentru instituțiile de credit, măsurile de coordonare a supravegherii instituțiilor de credit ar trebui aplicate tuturor acestora. Cu toate acestea, ar trebui să se aibă în vedere diferențele obiective dintre statutele și scopurile lor prevăzute în dreptul interne.
- (13) Pentru a asigura buna funcționare a pieței interne, sunt necesare practici și decizii de supraveghere transparente, previzibile și armonizate pe care să se bazeze activitatea pieței și coordonarea grupurilor transfrontaliere de instituții de credit. Prin urmare, ABE ar trebui să sporească gradul de armonizare a practicilor de supraveghere. Procesele și deciziile de supraveghere ar trebui să nu afecteze funcționarea pieței interne referitor la libera circulație a capitalului. Colegiile de supraveghere ar trebui să asigure un program de lucru comun, aliniat, precum și decizii armonizate în materie de supraveghere. Cooperarea dintre autoritățile competente ale statului membru de origine și ale celui gazdă ar trebui consolidată prin sporirea transparenței și prin intensificarea schimbului de informații.
- (14) Domeniul de aplicare al măsurilor ar trebui, prin urmare, să fie cât mai larg posibil, acoperind toate instituțiile a căror activitate constă în preluarea de fonduri rambursabile de la populație, sub formă de depozite sau în alte forme, cum ar fi emiterea permanentă de obligațiuni și de alte titluri asemănătoare și acordarea de credite pe cont propriu. Ar trebui prevăzute anumite excepții pentru acele instituții de credit cărora nu li se aplică dispozițiile prezentei directive. Prezenta directivă ar trebui să nu aducă atingere punerii în aplicare a legislației naționale ce prevede o autorizare specială suplimentară, în temeiul căreia instituțiile de credit pot desfășura activități specifice sau anumite tipuri de operațiuni.
- (15) Trebuie realizată o armonizare care să fie necesară și suficientă pentru a asigura recunoașterea reciprocă a autorizațiilor și a sistemelor de supraveghere prudențială, făcând astfel posibilă acordarea unei licențe unice recunoscute în întreaga Uniune și aplicarea principiului supravegherii prudențiale în statul membru de origine.
- (16) În conformitate cu principiile recunoașterii reciproce și supravegherii în statul membru de origine, autoritățile competente din statele membre ar trebui să refuze acordarea sau ar trebui să retragă o autorizație în cazul în care o serie de elemente, cum ar fi conținutul programului de activități, localizarea geografică a activităților sau activitățile propriu-zise desfășurate indică în mod clar că o anumită instituție de credit a optat pentru sistemul juridic al unui anumit stat membru cu scopul de a se sustrage de la standardele mai stricte aplicabile într-un alt stat membru pe teritoriul căruia instituția respectivă desfășoară sau intenționează să desfășoare majoritatea activităților sale. În cazul în care nu există o astfel de indicație clară, dar majoritatea activelor totale deținute de entitățile dintr-un grup bancar se găsește într-un alt stat membru ale cărui autorități competente sunt responsabile cu exercitarea supravegherii pe bază consolidată, responsabilitatea supravegherii pe bază consolidată se poate schimba numai cu acordul autorităților competente respective.
- (17) Autoritățile competente nu ar trebui să acorde sau să mențină autorizația unei instituții de credit în cazul în care aceasta are legături strânse cu alte persoane fizice sau juridice, de natură să împiedice exercitarea eficientă a funcțiilor de supraveghere. Instituțiile de credit care sunt deja autorizate ar trebui să respecte, la rândul lor, cerințele autorităților competente în ceea ce privește astfel de legături strânse.
- (18) Trimiterea la exercitarea eficientă de către autoritățile competente a funcțiilor de supraveghere are în vedere supravegherea pe bază consolidată care ar trebui exercitată asupra unei instituții de credit sau firme de investiții, în cazurile specificate în dreptul Uniunii. În asemenea cazuri, autoritățile cărora li se solicită autorizația ar trebui să poată identifica autoritățile care sunt competente să exercite funcția de supraveghere pe bază consolidată asupra instituției de credit sau firmei de investiții respective.
- (19) Instituțiile de credit autorizate în statul membru de origine ar trebui să poată desfășura, pe întreg teritoriul Uniunii, oricare dintre activitățile menționate în lista de activități care face obiectul recunoașterii reciproce, prin deschiderea de sucursale sau prin prestarea de servicii.
- (20) Este oportun să se extindă recunoașterea reciprocă asupra acelor activități, în situația în care acestea sunt desfășurate de instituții financiare care sunt filiale ale unor instituții de credit, cu condiția ca filialele respective să fie incluse în supravegherea pe bază consolidată a întreprinderilor-mamă și să îndeplinească anumite criterii stricte.
- (21) Statul membru gazdă ar trebui să aibă posibilitatea ca, în legătură cu exercitarea dreptului de stabilire și libertatea de a presta servicii, să ceară respectarea dispozițiilor speciale de drept intern entităților care nu sunt autorizate ca instituții de credit în statul membru de origine și în ceea ce privește activitățile care nu sunt cuprinse în lista de activități care face obiectul recunoașterii reciproce, cu condiția ca, pe de o parte, asemenea dispoziții să nu fie deja incluse în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să fie compatibile cu dreptul Uniunii și să urmărească apărarea interesului general și ca, pe de altă parte, astfel de entități sau activități să nu facă obiectul unor norme echivalente prevăzute în legislația sau normele interne ale statului lor membru de origine.
- (22) În plus față de Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care stabilește cerințe prudențiale direct aplicabile instituțiilor de credit și firmelor de investiții, statele membre ar trebui să se asigure că nu există niciun obstacol pentru desfășurarea unor activități care beneficiază de recunoaștere reciprocă în aceleași condiții ca în statul membru de origine, cu condiția ca acestea din urmă să nu intre în conflict cu dispozițiile legale care apără interesul general în statul membru gazdă.

- (23) Ar trebui ca normele privind activitatea sucursalelor instituțiilor de credit cu sediul central într-o țară terță să fie similare în toate statele membre. În momentul de față, este important să se prevadă ca astfel de norme nu sunt mai favorabile decât cele aplicabile sucursalelor unei instituții de credit dintr-un alt stat membru. Uniunea ar trebui să poată încheia acorduri cu țări terțe, care să prevadă aplicarea unor norme care să acorde unor asemenea sucursale un tratament similar pe întreg teritoriul său. Sucursalele instituțiilor de credit autorizate în țări terțe nu ar trebui să beneficieze de libertatea de a presta servicii sau libertatea de stabilire în alte state membre decât cele în care sunt stabilite.
- (24) Ar trebui să se încheie acorduri între Uniune și țările terțe, în vederea permiterii exercitării concrete a supravegherii pe bază consolidată asupra unei zone geografice cât mai extinse.
- (25) Responsabilitatea de a supraveghea soliditatea financiară a unei instituții de credit, în special solvabilitatea acesteia pe bază consolidată, ar trebui să le revină autorităților competente din statul membru de origine. Supravegherea grupurilor bancare din Uniune ar trebui să facă obiectul unei strânse cooperări între autoritățile competente din statul membru gazdă și din cel de origine.
- (26) Autoritățile competente ale statului membru gazdă ar trebui să aibă competența de a efectua, de la caz la caz, inspecții și verificări la fața locului vizând activitățile ale sucursalele instituțiilor pe teritoriul lor și de a solicita unei sucursale informații cu privire la activitățile sale și din motive de natură statistică, informațională sau de supraveghere, în cazul în care statul membru gazdă consideră că este relevant din perspectiva stabilității sistemului financiar.
- (27) Autoritățile competente ale statelor membre gazdă ar trebui să obțină informații referitoare la activitățile desfășurate pe teritoriile lor. Măsurile de supraveghere ar trebui să fie luate de autoritățile competente ale statului membru de origine cu excepția cazului în care autoritățile competente ale statului membru gazdă sunt nevoite să ia măsuri preventive de urgență.
- (28) Funcționarea armonioasă a pieței bancare interne necesită nu numai reglementări juridice, ci și o cooperare strânsă și regulată și o convergență sporită semnificativ a practicilor de reglementare și de supraveghere ale autorităților competente din statele membre. În acest scop, abordarea problemelor referitoare la fiecare instituție de credit în parte și schimbul de informații ar trebui să aibă loc prin ABE. Procedura de informare reciprocă ar trebui să nu înlocuiască cooperarea bilaterală. Autoritățile competente ale statelor membre gazdă ar trebui să aibă în orice moment posibilitatea, într-o situație de urgență, fie din proprie inițiativă, fie din inițiativa autorităților competente ale statului membru de origine, să verifice dacă activitățile desfășurate de o anumită instituție de credit cu sediul pe teritoriul lor respectă dispozițiile legale în domeniu și principiile unei bune organizări administrative și contabile, precum și ale unui control intern adecvat.
- (29) Trebuie să se permită schimburile de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele care, prin funcțiile pe care le îndeplinesc, contribuie la consolidarea stabilității sistemului financiar. Pentru a păstra confidențialitatea informațiilor transmise, lista destinatarilor ar trebui să fie strict limitată.
- (30) Anumite fapte, cum ar fi fraudă sau utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale, pot afecta stabilitatea și integritatea sistemului financiar. Este necesar să se specifice condițiile în care sunt autorizate aceste schimburi de informații.
- (31) În cazul în care se prevede că informațiile pot fi divulgate numai cu acordul expres al autorităților competente, autoritățile competente ar trebui să fie în măsură să condiționeze acordul lor de respectarea unor condiții stricte.
- (32) Ar trebui autorizate schimburile de informații între autoritățile competente și băncile centrale și alte organisme cu atribuții similare, în funcția lor de autorități monetare, și, după caz, din motive de supraveghere prudențială, prevenție și rezoluție ale instituțiilor aflate în dificultate și, dacă este nevoie, în situații de urgență, alte autorități publice și departamente ale serviciilor administrației centrale responsabile cu elaborarea legislației privind supravegherea instituțiilor de credit, a instituțiilor financiare, a serviciilor de investiții și a societăților de asigurări, precum și a autorităților publice, responsabile cu supravegherea sistemelor de plată.
- (33) În scopul consolidării sistemului de supraveghere prudențială a instituțiilor și pentru protejarea clienților instituțiilor, ar trebui prevăzută obligația auditorilor de a anunța prompt autoritățile competente ori de câte ori constată, în cursul îndeplinirii sarcinilor sale, anumite fapte de natură să afecteze în mod semnificativ situația financiară sau structura administrativă și contabilă a unei anumite instituții. Din aceleași motive, statele membre ar trebui să prevadă ca o asemenea responsabilitate să se aplice în toate cazurile în care se descoperă astfel de fapte de către un auditor, în cursul îndeplinirii sarcinilor sale într-o întreprindere care are legături strânse cu o instituție. Obligația auditorilor de a comunica, atunci când este cazul, autorităților competente anumite fapte și decizii referitoare la o anumită instituție, pe care le constată în cursul îndeplinirii sarcinilor lor în cadrul unei instituții nefinanciare, nu ar trebui să modifice în sine natura îndatoririlor profesionale ale auditorilor în cadrul întreprinderii respective și nici modul în care aceștia ar trebui să își îndeplinească sarcinile în întreprinderea respectivă.

- (34) Prezenta directivă și Regulamentul (UE) nr. 575/2013 vizează asigurarea solvabilității instituțiilor. Dacă, deși s-au respectat cerințele în materie de solvabilitate, are loc o criză, este necesar să se asigure faptul că situația instituțiilor poate fi soluționată într-un mod ordonat, limitând impactul negativ asupra economiei reale și evitând necesitatea intervenției contribuabililor. În acest scop, în așteptarea unei coordonări suplimentare la nivelul Uniunii, ABE ar trebui să evalueze și să coordoneze inițiativele, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, privind planurile de redresare și de rezoluție, în vederea promovării convergenței în acest domeniu. În acest scop, ABE ar trebui să fie informată în prealabil pe deplin cu privire la organizarea de reuniuni referitoare la planuri de redresare și de rezoluție și ar trebui să aibă dreptul de a participa la astfel de reuniuni. Autoritățile unor state membre au introdus deja obligații pentru instituții și autorități de a pregăti planuri de redresare și de soluționare. Prin urmare, este oportun ca instituțiile să aibă obligația de a coopera cu autoritățile în această privință. ABE ar trebui să fie informată în prealabil pe deplin cu privire la organizarea de reuniuni referitoare la planuri de redresare și de rezoluție și ar trebui să aibă dreptul de a participa la astfel de reuniuni. În cazul în care un plan de redresare de rezoluție este în curs de redactare, ABE ar trebui să contribuie și să participe în mod activ la dezvoltarea și coordonarea unor planuri de redresare și de rezoluție eficiente și consecvente, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Ar trebui să se acorde prioritate unor astfel de planuri implicând instituții importante din punct de vedere sistemic.
- (35) Pentru a se asigura respectarea obligațiilor care decurg din prezenta directivă și din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 de către instituții, de către cei care controlează în mod efectiv activitatea unei instituții și de către membrii organului de conducere al unei instituții și pentru a garanta un tratament similar în întreaga Uniune, statele membre ar trebui să fie obligate să prevadă sancțiuni administrative și alte măsuri administrative eficiente, proporționale și disuasive. Prin urmare, sancțiunile administrative și alte măsuri administrative instituite de statele membre ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale cu privire la destinatari, criteriile de luat în considerare la aplicarea acestora, publicarea acestora, principalele competențe de a impune sancțiuni și nivelurile sancțiunilor administrative pecuniare.
- (36) În special, autoritățile competente ar trebui să aibă competența de a aplica sancțiuni administrative pecuniare suficient de mari pentru a contrabalansa beneficiile preconizate și pentru a avea un efect de descurajare, inclusiv pentru instituțiile mai mari și managerii acestora.
- (37) Pentru a asigura o aplicare consecventă a sancțiunilor administrative sau a altor măsuri administrative în toate statele membre, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare, statele membre ar trebui să garanteze că autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante.
- (38) Pentru a garanta că sancțiunile administrative au un efect disuasiv, acestea ar trebui publicate, cu excepția anumitor situații bine definite.
- (39) În scopul evaluării bunei reputații a directorilor și membrilor unui organ de conducere, este necesar un sistem eficient de schimb de informații, în cadrul căruia ABE, sub rezerva cerințelor privind secretul profesional și protecția datelor cu caracter personal, ar trebui să aibă dreptul să dețină o bază de date centrală cu informații privind sancțiunile administrative, inclusiv orice cale de atac în legătură cu acestea, care este accesibilă numai autorităților competente. În orice caz, informațiile privind condamnările penale ar trebui schimbate în conformitate cu Decizia-cadru 2009/315/JAI⁽¹⁾ și Decizia 2009/316/JAI⁽²⁾, astfel cum sunt transpuse în dreptul intern, precum și cu alte dispoziții relevante din dreptul intern.
- (40) Pentru a depista eventualele încălcări ale dispozițiilor interne de transpunere a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente ar trebui să aibă competențele de investigare necesare și să stabilească mecanisme eficiente de încurajare a raportării încălcărilor efective sau potențiale. Mecanismele respective ar trebui să nu aducă atingere dreptului la apărare al oricărei persoane acuzate.
- (41) Prezenta directivă ar trebui să dispună sancțiuni administrative și alte măsuri administrative pentru a garanta un domeniu de aplicare cât mai larg de acțiune în urma unei încălcări și pentru a contribui la prevenirea încălcărilor viitoare, indiferent dacă acestea sunt considerate sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative în temeiul dreptului intern. Statele membre ar trebui să poată dispune sancțiuni suplimentare față de cele prevăzute în prezenta directivă, precum și sancțiuni administrative pecuniare mai mari decât cele prevăzute în prezenta directivă.
- (42) Prezenta directivă ar trebui să nu aducă atingere niciunei dispoziții din dreptul statelor membre referitoare la sancțiunile penale.
- (43) Statele membre ar trebui să se asigure că instituțiile de credit și firmele de investiții au un capital intern care, în funcție de riscurile la care sunt sau pot fi expuse, este adecvat ca distribuție, calitate și cantitate. De asemenea, statele membre ar trebui să se asigure că instituțiile de credit și firmele de investiții aplică strategii și procese de evaluare și menținere a caracterului adecvat al capitalului lor intern.
- ⁽¹⁾ Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierele judiciare între statele membre (JO L 93, 7.4.2009, p. 23).
- ⁽²⁾ Decizia 2009/316/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 de instituire a Sistemului european de informații cu privire la cazierele judiciare (ECRIS) în aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2009/315/JAI (JO L 93, 7.4.2009, p. 33).

- (44) Autorităților competente ar trebui să li se încredințeze responsabilitatea de a se asigura că instituțiile de credit au o bună organizare și fonduri proprii adecvate, ținând seama de riscurile la care aceste instituții sunt sau pot fi expuse.
- (45) Pentru a evita ca instituțiile prezente în mai multe state membre să fie supuse unor exigențe disproporționate ca urmare a responsabilităților care continuă să le revină autorităților competente din diverse state membre în ceea ce privește autorizarea și supravegherea, este esențial să se îmbunătățească semnificativ cooperarea dintre autoritățile competente. ABE ar trebui să faciliteze și să îmbunătățească cooperarea.
- (46) Pentru a asigura o disciplină de piață cuprinzătoare în întreaga Uniune, ar trebui ca autoritățile competente să publice informații privind desfășurarea activității instituțiilor de credit și a firmelor de investiții. Astfel de informații ar trebui să fie suficiente pentru a permite o comparare a abordărilor adoptate de diferitele autorități competente din statele membre și să completeze cerințele conținute de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 privind divulgarea informațiilor tehnice de către instituții.
- (47) Supravegherea instituțiilor pe bază consolidată urmărește protejarea intereselor deponenților și investitorilor instituțiilor, precum și asigurarea stabilității sistemului financiar. Pentru a fi cât mai eficientă, supravegherea pe bază consolidată ar trebui, prin urmare, să se aplice tuturor grupurilor bancare, inclusiv celor ale căror întreprinderi-mamă nu sunt instituții de credit sau firmele de investiții. Statele membre ar trebui să asigure autorităților competente instrumentele juridice necesare pentru a putea exercita acest tip de supraveghere.
- (48) În cazul grupurilor cu activități diversificate ale căror întreprinderi-mamă controlează cel puțin o filială, autoritățile competente ar trebui să poată evalua situația financiară a fiecărei instituții de credit sau firme de investiții din cadrul unui asemenea grup. Autoritățile competente ar trebui să dețină cel puțin mijloacele de obținere, din partea tuturor întreprinderilor din cadrul unui grup, a informațiilor necesare pentru îndeplinirea funcțiilor pe care le dețin. În cazul grupurilor de întreprinderi care desfășoară o gamă întreagă de activități financiare, ar trebui să se pună bazele unei cooperări între autoritățile responsabile cu supravegherea diferitelor sectoare financiare.
- (49) Statele membre ar trebui să poată refuza sau retrage autorizația unei instituții de credit în cazul anumitor structuri de grup considerate a fi necorespunzătoare pentru desfășurarea activităților bancare, deoarece asemenea structuri nu pot fi supravegheate în mod eficient. În acest sens, autoritățile competente ar trebui să aibă competențele necesare pentru a asigura administrarea sănătoasă și prudentială a instituțiilor de credit. Pentru a asigura în Uniune o cultură bancară sustenabilă și diversă, care servește în principal interesului cetățenilor Uniunii, ar trebui încurajate activitățile bancare la scară mică, cum ar fi cele desfășurate de casele de ajutor reciproc și de cooperativele de credit.
- (50) Mandatele autorităților competente ar trebui să ia în considerare, în mod corespunzător, dimensiunea Uniunii. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să ia în calcul în mod corespunzător efectul deciziilor lor nu numai asupra stabilității sistemului financiar aflat în jurisdicția lor, ci și din toate celelalte state membre implicate. Sub rezerva legislației naționale, principiul respectiv ar trebui să servească promovării stabilității financiare în Uniune și nu să constrângă juridic autoritățile competente să obțină un anumit rezultat.
- (51) Criza financiară a demonstrat existența unor legături între sectorul bancar și așa-numitul „sistem bancar paralel”. O parte din sistemul bancar paralel separă, în mod util, riscurile de sectorul bancar și, drept urmare, evită posibile efecte negative asupra contribuabililor și impactul sistemic. Cu toate acestea, o înțelegere mai profundă a operațiunilor sistemului bancar paralel și a legăturilor dintre acestea și entitățile din sectorul financiar, precum și adoptarea unor reglementări mai stricte pentru a asigura transparență, o reducere a riscului sistemic și eliminarea oricăror practici necorespunzătoare sunt necesare pentru stabilitatea sistemului financiar. Prezentarea de către instituții a unor informații suplimentare poate realiza unele dintre aceste obiective, însă este necesară și o nouă reglementare specifică.
- (52) Transparența sporită privind activitățile instituțiilor și, în special, privind profiturile realizate, impozitele plătite și subvențiile primite este esențială pentru recăștigarea încrederii cetățenilor Uniunii față de sectorul financiar. Prin urmare, raportarea obligatorie în domeniul menționat poate fi considerată un element important al responsabilității corporative a instituțiilor față de factorii interesați și de societate.
- (53) Anumite deficiențe din guvernanța corporativă a unui număr de instituții de credit au contribuit la asumarea de riscuri excesive și imprudente în sectorul bancar, ceea ce a condus la falimentul instituțiilor individuale și la probleme sistemice atât la nivelul statelor membre, cât și la nivel global. Dispozițiile foarte generale privind guvernanța instituțiilor și caracterul neobligatoriu al unei părți importante a cadrului de guvernanță corporativă, care se bazează în esență pe coduri de conduită voluntare, nu au încurajat în mod suficient punerea în aplicare eficientă a unor practici solide de guvernanță corporativă de către instituții. În unele cazuri, absența unor mecanisme de control eficiente în cadrul instituțiilor a avut ca rezultat lipsa unei supravegheri eficiente a procesului decizional de administrare, ceea ce a încurajat strategiile de administrare axate pe obiective pe termen scurt și extrem de riscante. Rolul neclar al autorităților competente în supravegherea sistemelor de guvernanță corporativă ale instituțiilor nu a permis o supraveghere suficientă a eficienței proceselor de guvernanță internă.

- (54) Pentru a contracara posibilele efecte negative pe care mecanismele de guvernanta corporativă concepute necorespunzător le pot avea asupra unei administrări sănătoase a riscurilor, statele membre ar trebui să introducă principii și standarde care să asigure o supraveghere eficientă de către organul de conducere, să promoveze o cultură solidă a riscurilor la toate nivelurile instituțiilor de credit și ale firmelor de investiții și să permită autorităților competente să monitorizeze gradul de adecvare al mecanismelor de guvernanta internă. Principiile și standardele respective ar trebui aplicate ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților instituțiilor. Statele membre ar trebui să poată impune principii de guvernanta corporativă și standarde suplimentare față de cele prevăzute în prezenta directivă.
- (55) În statele membre sunt utilizate diferite structuri de guvernanta. În majoritatea cazurilor o structură a consiliului unitară sau duală, este folosită. Definițiile utilizate în prezenta directivă au obiectivul de a cuprinde toate structurile existente, fără a recomanda în mod special vreuna dintre ele. Definițiile au caracter pur funcțional și vizează stabilirea de norme care să asigure un anumit rezultat, indiferent de dreptul intern al societăților comerciale aplicabil instituțiilor din fiecare stat membru. Prin urmare, definițiile ar trebui să nu aducă atingere alocării generale a competențelor în conformitate cu dreptul intern al societăților comerciale.
- (56) Un „organ de conducere” ar trebui să aibă funcții executive și de supraveghere. Competențele și structura organelor de conducere diferă de la un stat membru la altul. În statele membre în care structura organelor de conducere constă dintr-un singur nivel, un consiliu de administrație unic execută de obicei sarcini de conducere și de supraveghere. În statele membre în care există un sistem bazat pe două niveluri, funcția de supraveghere este exercitată de un consiliu de supraveghere separat, care nu are funcții executive, iar acestea din urmă sunt exercitate de un consiliu de administrație separat care este responsabil și răspunzător pentru gestiunea de zi cu zi a întreprinderii. Astfel, diferitelor entități din cadrul organului de conducere le sunt atribuite sarcini diferite.
- (57) Rolul membrilor cu funcții neexecutive ai organului de conducere în cadrul unei instituții ar trebui să fie și de a critica într-un mod constructiv strategia instituției și, astfel, de a aduce o contribuție la dezvoltarea acesteia, examinarea performanței conducerii în îndeplinirea obiectivelor convenite, asigurarea faptului că informațiile financiare sunt corecte și că controalele financiare și sistemele de administrare a riscului sunt robuste și bine întemeiate, examinarea felului în care este concepută și pusă în aplicare politica instituțiilor în materie de remunerare și exprimarea unor puncte de vedere obiective privind resursele, numirile și standardele de conduită.
- (58) Pentru a monitoriza în mod eficient măsurile și deciziile de administrare, organul de conducere al unei instituții ar trebui să dedice timp suficient pentru a-i permite exercitarea funcțiilor sale și să fie capabil să înțeleagă activitatea instituției, principalele sale expuneri la risc și implicațiile activității și ale strategiei de risc. Un membru al organului de conducere care cumulează prea multe funcții de conducere nu ar dispune de timpul necesar îndeplinirii rolului de supraveghere menționat. Prin urmare, este necesar să se limiteze numărul de directorate pe care un membru al organului de conducere al unei instituții le poate deține simultan la diverse entități. Cu toate acestea, funcțiile de conducere în cadrul unor organizații care nu urmăresc, în principal, obiective comerciale, cum ar fi organizațiile nonprofit sau de caritate, nu ar trebui avute în vedere în sensul aplicării unei astfel de limite.
- (59) Pentru numirea membrilor organului de conducere, acționarii sau membrii unei instituții ar trebui să aibă în vedere dacă candidații posedă cunoștințele, calificările și competențele necesare pentru a asigura administrarea adecvată și prudentă a instituției. Principiile respective ar trebui să fie exercitate și expuse prin proceduri de numire transparente și deschise, în ceea ce îi privește pe membrii organului de conducere.
- (60) Lipsa monitorizării de către organele de conducere a deciziilor de administrare se datorează în parte fenomenului de conformism al grupului. Acest fenomen este cauzat, printre altele, de o lipsă a diversității în componența organelor de conducere. Pentru a încuraja opiniile independente și contestarea critică, componența organelor de conducere ale instituțiilor ar trebui să fie suficient de diversificată în ceea ce privește vârsta, sexul, originea geografică, educația și experiența profesională, pentru a reuni opinii și tipuri de experiență variate. Echilibrul dintre bărbați și femei este deosebit de important pentru a asigura reprezentarea adecvată a populației. În special, instituțiile care nu îndeplinesc pragul de reprezentare al sexului subreprezentat ar trebui să ia măsuri corespunzătoare cu prioritate. Reprezentarea angajaților în organele de conducere ar putea, de asemenea, să fie văzută drept un mod pozitiv de a spori diversitatea, prin faptul că adaugă o perspectivă-cheie și o cunoaștere reală a funcționării interne a instituțiilor. Organe de conducere cu o componență mai diversă ar trebui să poată monitoriza mai eficient conducerea și, prin urmare, să contribuie la îmbunătățirea supravegherii riscurilor și a rezilienței instituțiilor. Prin urmare, diversitatea ar trebui să fie unul dintre criteriile stabilirii componenței organelor de conducere. Diversitatea ar trebui să fie, de asemenea, tratată la nivel mai general prin politica de recrutare a instituțiilor. De exemplu, această politică ar trebui să încurajeze instituțiile să selecteze candidați de pe liste scurte care să includă ambele sexe.
- (61) Pentru consolidarea conformității juridice și a guvernantei corporative, statele membre ar trebui să stabilească mecanisme eficace și fiabile pentru a încuraja informarea autorităților competente cu privire la încălcările posibile sau reale ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013. Angajații care raportează încălcări comise în propriile lor instituții ar trebui să beneficieze de protecție deplină.

- (62) Politicile de remunerare care încurajează asumarea de riscuri excesive pot submina administrarea sănătoasă și eficiență a riscurilor în cadrul instituțiilor de credit și al firmelor de investiții. Membrii G-20 s-au angajat să implementeze principiile și standardele de punere în aplicare ale Consiliului pentru Stabilitate Financiară (FSB) pentru practici sănătoase de remunerare, care abordează problema posibilelor efecte negative pe care mecanismele de guvernanță corporativă concepute necorespunzător le pot avea asupra unei administrări sănătoase a riscurilor și asupra controlului asumării riscurilor de către persoanele fizice. Prezenta directivă urmărește punerea în aplicare, la nivelul Uniunii, a principiilor și standardelor internaționale, prin introducerea unei obligații exprese pentru instituțiile de credit și firmele de investiții de a stabili și menține, pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact important asupra profilului de risc al instituțiilor de credit și al firmelor de investiții, politici și practici de remunerare compatibile cu o gestiune eficientă a riscurilor.
- (63) Pentru ca instituțiile să aplice politici de remunerare sănătoase, este necesar să se specifice principii clare privind guvernanța și structura politicilor de remunerare. În special, politicile de remunerare ar trebui să corespundă apetitului pentru risc, valorilor și intereselor pe termen lung ale instituției de credit sau ale firmei de investiții. În acest scop, evaluarea componentei remunerării care depinde de performanțe ar trebui să se bazeze pe rezultatele pe termen lung și să ia în considerare riscurile actuale și viitoare asociate acestor performanțe.
- (64) Când se are în vedere politica privind remunerația variabilă, ar trebui să se stabilească o distincție între remunerația fixă, care include plăți, contribuții la pensie standard proporționale sau beneficii (atunci când acestea nu au în vedere criteriile de performanță) și remunerația variabilă, care include plăți suplimentare sau beneficii în funcție de performanță sau, în cazuri excepționale, alte elemente contractuale, dar nu cele care fac parte din pachetele salariale standard (cum ar fi asistența medicală, creșa sau contribuțiile la pensie standard proporționale). Ar trebui incluse atât beneficiile pecuniare, cât și cele nepecuniare.
- (65) În orice caz, pentru a evita riscuri excesive, ar trebui fixată o valoare maximă a raportului dintre componenta fixă și cea variabilă a remunerației totale. În acest sens, ar trebui asigurat un anumit rol acționarilor, asociaților sau membrilor instituțiilor. Statele membre ar trebui să poată stabili cerințe mai stricte în ceea ce privește relația dintre componentele variabilă și fixă ale remunerației totale. În vederea încurajării utilizării instrumentelor de capital sau de credit care sunt datorate în cadrul unor acorduri de reportare pe termen lung drept componente de remunerație variabilă, statele membre ar trebui să poată permite instituțiilor, între anumite limite, să aplice o rată de actualizare fictivă pentru calcularea unor astfel de instrumente în scopul aplicării valorii maxime. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să nu aibă obligativitatea punerii la dispoziție a unei astfel de facilități sau ar trebui să poată să o pună la dispoziție în vederea aplicării unui procent maxim mai scăzut din remunerația variabilă totală decât prevede prezenta directivă. În vederea asigurării unei abordări armonizate și coerente care să garanteze condiții de concurență echitabile în cadrul pieței interne, ABE ar trebui să ofere orientări adecvate privind rata de actualizare fictivă aplicabilă care ar trebui utilizată.
- (66) Pentru ca concepția politicilor de remunerare să facă parte integrantă din administrarea riscurilor instituției, organul de conducere ar trebui să adopte și să revizuiască periodic politicile de remunerare în vigoare. Dispozițiile prezentei directive privind remunerarea ar trebui să reflecte în mod proporțional de diferențele dintre diferitele tipuri de instituții, având în vedere dimensiunea, organizarea internă natura, obiectul și complexitatea activităților lor. În special, ar fi disproportionat să se impună anumitor tipuri de firme de investiții respectarea tuturor acestor principii.
- (67) Pentru a proteja și a favoriza stabilitatea financiară în Uniune și pentru a aborda problema evitării cerințelor prevăzute în prezenta directivă, autoritățile competente ar trebui să garanteze respectarea principiilor și normelor privind remunerarea pentru instituții pe o bază consolidată, și anume la nivel de grup, întreprindere-mamă și filială, inclusiv sucursale și filiale cu sediul în țări terțe.
- (68) Deoarece politicile de remunerare și sistemele de stimulente concepute necorespunzător pot spori până la un nivel inacceptabil riscurile la care sunt expuse instituțiile de credit și firmele de investiții, ar trebui luate măsuri prompte de remediere și, dacă este necesar, măsuri corective adecvate. Prin urmare, este necesar ca autoritățile competente să aibă competența de a impune instituțiilor relevante măsuri calitative sau cantitative destinate să soluționeze problemele identificate în ceea ce privește politicile de remunerare în cadrul supravegherii prudențiale.
- (69) Dispozițiile privind remunerarea ar trebui să nu aducă atingere exercitării depline a drepturilor fundamentale garantate de articolul 153 alineatul (5) din TFUE, principiilor generale ale dreptului intern al contractelor și cel al muncii, a dreptului Uniunii și dreptului intern privind drepturile acționarilor și implicării și responsabilității generale a organelor de conducere ale instituției în cauză, și nici, acolo unde este cazul, drepturilor partenerilor sociali de a încheia și aplica acorduri colective, în conformitate cu dreptul și uzanțele interne.

- (70) Cerințele de fonduri proprii pentru riscul de credit și riscul de piață ar trebui să se bazeze pe ratinguri de credit externe doar în măsura în care este necesar. În cazul în care riscul de credit este semnificativ, instituțiile ar trebui, în general, să încerce să implementeze abordări bazate pe ratinguri interne sau modele interne. Cu toate acestea, se pot adopta abordări standardizate care se bazează pe ratinguri externe atunci când riscul de credit este mai puțin semnificativ, ceea ce se întâmplă în general în cazul instituțiilor mai puțin sofisticate, al categoriilor de expuneri nesemnificative sau în situațiile în care adoptarea unor abordări interne ar fi excesiv de împovărătoare.
- (71) Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE reprezintă unul dintre pilonii pe care s-a construit încrederea excesivă în ratingurile de credit externe. Prezenta directivă ar trebui să ia în considerare concluziile formulate de G-20 și principiile CSF pentru reducerea încrederii excesive acordate ratingurilor de credit externe. Prin urmare, instituțiile ar trebui încurajate să utilizeze mai curând ratinguri interne decât ratinguri de credit externe, chiar și în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii.
- (72) Încrederea excesivă în ratingurile de credit externe ar trebui redusă, iar efectele automate care derivă din acestea ar trebui eliminate în mod treptat. Prin urmare, instituțiile ar trebui obligate să instituie criterii și procese decizionale riguroase pentru acordarea creditelor. Instituțiile ar trebui să poată utiliza ratingurile de credit externe ca unul dintre mai mulți factori în cadrul procesului respectiv, dar instituțiile ar trebui să nu se bazeze în mod exclusiv sau mecanic pe acestea.
- (73) Recunoașterea unei agenții de rating de credit drept instituție externă de evaluare a creditului (ECAI) ar trebui să nu contribuie la împiedicarea accesului la o piață deja dominată de trei întreprinderi. Fără a face procesul mai ușor sau mai puțin exigent, ABE, băncile centrale ale statelor membre și BCE ar trebui să prevadă recunoașterea mai multor agenții de rating de credit drept ECAI, în scopul de a deschide piața și pentru alte întreprinderi.
- (74) Având în vedere gama largă de abordări adoptate de instituțiile care utilizează metode bazate pe modele interne, este important ca autoritățile competente și ABE să aibă o imagine clară a gamei de valori pentru activele ponderate la risc și cerințele de fonduri proprii care rezultă pentru expuneri similare în cadrul unor astfel de abordări. În acest scop, instituțiile ar trebui să aibă obligația de a furniza autorităților competente rezultatele modelelor interne aplicate portofoliilor de referință dezvoltate de ABE care vizează o gamă largă de expuneri. Pe baza informațiilor primite, autoritățile competente ar trebui să ia măsuri adecvate pentru a asigura faptul că asemănările sau diferențele dintre rezultatele pentru aceeași expunere se justifică din punctul de vedere al riscurilor asumate. La un nivel mai general, autoritățile competente și ABE ar trebui să asigure faptul că alegerea între o metodă bazată pe modele interne și o metodă standard nu duce la subestimarea cerințelor de fonduri proprii. Cu toate că cerințele de fonduri proprii pentru riscul operațional sunt mai greu de alocat la nivelul fiecărei expuneri în parte și, prin urmare, este necesar să se excludă această categorie de risc din procesul de aplicare a bazei de referință, autoritățile competente ar trebui totuși să țină pasul cu evoluțiile din cadrul metodelor bazate pe modele interne de abordare a riscului operațional, cu scopul de a monitoriza gama de practici utilizate și de a îmbunătăți metodele de supraveghere.
- (75) Ar trebui să se încurajeze un tip de creditare bazat pe relații de afaceri, în care informațiile acumulate pe baza unei relații continue de afaceri cu clienții sunt folosite pentru a obține o calitate mai bună a procedurilor de „due diligence” și a evaluării riscurilor, față de calitatea oferită de informațiile standardizate și de ratingurile de credit.
- (76) În ceea ce privește supravegherea lichidităților, responsabilitatea ar trebui să le revină statelor membre de origine, de îndată ce se aplică criteriile detaliate pentru cerința privind lichiditățile. Prin urmare, este necesar să se realizeze coordonarea supravegherii în acest domeniu pentru a introduce supravegherea de către statul membru de origine la momentul respectiv. Pentru a asigura o supraveghere eficientă, autoritățile competente ale statului membru de origine și ale celui gazdă ar trebui să coopereze mai strâns în domeniul lichidităților.
- (77) Dacă, în cadrul unui grup, activele lichide ale unei instituții sunt suficiente, într-o situație de criză, pentru a acoperi nevoile de lichidități ale unui alt membru al grupului respectiv, autoritățile competente ar trebui să poată excepta o instituție de la cerințele privind lichiditatea și aplica respectivele cerințe pe bază consolidată.
- (78) Măsurile luate în conformitate cu prezenta directivă ar trebui să nu intre în conflict cu măsurile luate în conformitate cu Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit⁽¹⁾. Măsurile de supraveghere ar trebui să nu conducă la discriminare între creditorii din state membre diferite.
- (79) Ținând cont de criza financiară și de mecanismele prociclice care au contribuit la declanșarea acesteia și la agravarea efectelor sale, FSB, Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară (BCBS) și G-20 au emis recomandări pentru atenuarea efectelor prociclice ale reglementărilor financiare. În decembrie 2010, BCBS a publicat noi standarde internaționale de reglementare privind adecvarea capitalului bancar (normele Basel III), inclusiv norme care impun constituirea unor amortizoare de conservare a capitalului și amortizoare anticiclice de capital.

⁽¹⁾ JO L 125, 5.5.2001, p. 15.

- (80) Prin urmare, este oportun să se ceară instituțiilor de credit și firmelor de investiții relevante să dețină, pe lângă cerințele de fonduri proprii, un amortizor de conservare a capitalului și un amortizor anticiclic de capital pentru a garanta că acestea acumulează, în perioadele de creștere economică, o bază de capital suficientă pentru a absorbi pierderile din perioadele de criză. Amortizorul anticiclic de capital ar trebui să fie constituită în perioadele de creștere agregată a creditului și a altor clase de active cu impact semnificativ asupra profilului de risc al unor astfel de instituțiilor de credit și al firmelor de investiții considerate a fi asociate cu o creștere a riscului sistemic, și eliminată în perioadele de criză.
- (81) Pentru a garanta că amortizoarele anticiclice de capital reflectă corect riscul de creștere excesivă a creditului la care este expus sectorul bancar, instituțiile de credit și firmele de investiții ar trebui să calculeze amortizoarele specifice instituției ca o medie ponderată a ratelor amortizoarelor anticiclice care se aplică în țările în care aceste instituții sunt expuse unui risc de credit. Prin urmare, fiecare stat membru ar trebui să desemneze o autoritate responsabilă cu stabilirea trimestrială a ratei amortizorului anticiclic pentru expunerile de pe teritoriul său. Această rată a amortizorului ar trebui să țină seama de creșterea nivelurilor creditului și de modificarea indicatorului credite/PIB din statul membru respectiv, precum și de orice alte variabile relevante pentru riscurile la adresa stabilității sistemului financiar.
- (82) Pentru a promova o coerență internațională în ceea ce privește stabilirea ratelor amortizoarelor anticiclice, BCBS a elaborat o metodologie pe baza indicatorului credit/PIB. Acesta ar trebui să fie un punct de pornire comun pentru deciziile autorităților naționale relevante cu privire la ratele amortizoarelor, însă nu ar trebui să dea naștere unei stabiliri automate a amortizoarelor sau unei obligații pentru autoritatea desemnată. Rata amortizorului ar trebui să reflecte, în mod semnificativ, ciclul de creditare și riscurile datorate creșterii excesive a creditelor în statul membru și ar trebui să țină seama în mod corespunzător de caracteristicile economiei naționale.
- (83) Restricțiile referitoare la remunerația variabilă constituie un element important în asigurarea faptului că instituțiile de credit și firmele de investiții își refac nivelurile de capital după ce au apelat la amortizorul de capital. Instituțiile de credit și firmele de investiții fac deja obiectul principiului conform căruia primele și plățile discreționare care constituie remunerația variabilă pentru acele categorii de personal ale căror activități profesionale au un impact important asupra profilului de risc al instituției trebuie să fie sustenabile, având în vedere situația financiară a instituției. Pentru a garanta că o instituție își reface nivelurile de fonduri proprii în timp util, este necesar să se alinieze acordarea de remunerații variabile și beneficii discreționare de tipul pensiilor cu situația profitului instituției pe întreaga perioadă în care nu este îndeplinită cerința amortizorului combinat, luând în considerare soliditatea pe termen lung a instituției.
- (84) Instituțiile ar trebui să abordeze și să controleze toate riscurile de concentrare prin intermediul unor politici și proceduri scrise. Dată fiind natura expunerilor sectorului public, controlul riscurilor de concentrare este mai eficient decât ponderarea riscurilor expunerilor respective, dată fiind dimensiunea acestora și dificultățile de calibrare a cerințelor de fonduri proprii. La momentul oportun, Comisia ar trebui să transmită un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la modificările dorite la tratamentul prudential al riscului de concentrare.
- (85) Statele membre ar trebui să poată solicita anumitor instituții să dețină, în plus față de un amortizor de conservare a capitalului și de un amortizor anticiclic de capital, și o amortizor pentru risc sistemic, pentru a preveni și atenua riscurile sistemice sau macroprudențiale neciclice pe termen lung care nu sunt prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul în care există un risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar și economia reală dintr-un anumit stat membru. Rata amortizorului pentru risc sistemic ar trebui să se aplice tuturor instituțiilor sau uneia sau mai multor subdiviziuni ale instituțiilor respective, în cazul în care instituțiile prezintă profiluri de riscuri similare în activitățile lor de afaceri.
- (86) În vederea asigurării unei supravegheri macroprudențiale coerente în întreaga Uniune, este oportun ca Comitetului european pentru risc sistemic (CERS) să elaboreze principii adaptate economiei Uniunii și să fie responsabil cu monitorizarea aplicării acestora. Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice CERS să ia măsurile pe care le consideră necesare în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic ⁽¹⁾.
- (87) Statele membre ar trebui să poată recunoaște rata amortizorului pentru risc sistemic stabilită de un alt stat membru și pot aplica respectiva rată a amortizorului în cazul instituțiilor autorizate la nivel intern pentru expunerile situate în statul membru care a stabilit rata amortizorului. Totodată, statul membru care stabilește rata amortizorului ar trebui să poată solicita CERS să emită o recomandare, astfel cum se menționează la articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, adresată unuia sau mai multor state membre care pot recunoaște rata amortizorului pentru risc sistemic, prin care să le recomande să facă acest lucru. O astfel de recomandare face obiectul regulii „conformare sau justificare” exprimată la articolul 3 alineatul (2) și la articolul 17 din regulamentul menționat.
- (88) Este oportun să se realizeze o coordonare a deciziilor statelor membre cu privire la ratele amortizoarelor anticiclice. În acest sens, CERS, la solicitarea autorităților competente sau desemnate, ar putea facilita discuțiile între astfel de autorități cu privire la stabilirea ratelor propuse pentru amortizoare, inclusiv a variabilelor relevante.

⁽¹⁾ JO L 331, 15.12.2010, p. 1

- (89) În cazul în care o instituție de credit sau o firmă de investiții nu îndeplinește pe deplin cerința privind amortizorul combinat, ar trebui să se aplice măsuri menite să asigure refacerea în timp util a nivelurilor fondurilor proprii. În vederea conservării capitalului, este oportun să se impună restricții proporționale privind distribuiri discreționare de profituri, inclusiv plăți de dividende și plăți de remunerații variabile. Pentru a garanta că aceste instituții sau firme să au o strategie credibilă de refacere a nivelurilor fondurilor proprii, acestea ar trebui să aibă obligația de a elabora și a conveni cu autoritățile competente un plan de conservare a capitalului care să stabilească modul în care vor fi aplicate restricțiile privind distribuiri, precum și alte măsuri pe care instituția sau firma intenționează să le ia pentru a asigura pe deplin respectarea cerințelor de amortizoare.
- (90) Se preconizează ca autoritățile să impună cerințe de fonduri proprii mai ridicate instituțiilor globale de importanță sistemică (G-SII), pentru a compensa riscul mai ridicat pe care îl reprezintă aceste instituții pentru sistemul financiar și potențialul impact al eșecului acestora asupra contribuabililor. În cazul în care o autoritate impune amortizorul pentru risc sistemic, iar amortizorul pentru G-SII se aplică, ar trebui să se aplice cea mai mare dintre cele două valori. În cazul în care amortizorul pentru risc sistemic se aplică numai expunerilor interne, aceasta ar trebui să fie cumulată cu amortizorul pentru G-SII sau cu amortizorul pentru alte instituții de importanță sistemică (O-SII) care se aplică în conformitate cu prezenta directivă.
- (91) Standardele tehnice în materie de servicii financiare ar trebui să asigure o armonizare coerentă și o protecție adecvată a deponenților, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și oportun să se încredințeze ABE, ca organism cu înaltă specializare, sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care nu implică alegeri strategice și de a le înainta Comisiei. Pentru elaborarea standardelor tehnice, ABE ar trebui să asigure procese administrative și de raportare eficace.
- (92) Comisia ar trebui, în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr.1093/2010, să adopte prin acte delegate standarde tehnice de reglementare elaborate de ABE în domeniul autorizărilor și al achizițiilor de participatii semnificative la instituții de credit, al schimburilor de informații între autoritățile competente, al exercitării libertății de stabilire și al libertății de a presta servicii, al cooperării în materie de supraveghere, al politicilor de remunerare ale instituțiilor de credit și ale firmelor de investiții și al supravegherii societăților financiare holding mixte. Comisia și ABE ar trebui să se asigure că standardele respective pot fi aplicate de către toate instituțiile vizate într-o manieră proporțională cu natura, amploarea și complexitatea instituțiilor și activităților acestora.
- (93) Având în vedere detaliile și numărul standardelor tehnice de reglementare care urmează să fie adoptate în temeiul prezentei directive, în cazul în care Comisia adoptă un standard tehnic de reglementare care este identic cu proiectul de standard tehnic de reglementare prezentat de ABE, perioada în care Parlamentul European sau Consiliul pot prezenta obiecții cu privire la un standard tehnic de reglementare ar trebui, după caz, să fie extinsă pentru încă o lună. În plus, Comisia ar trebui să vizeze adoptarea standardelor tehnice de reglementare în timp util pentru a permite Parlamentului European și Consiliului să beneficieze de întreaga perioadă de control, ținând cont de volumul și complexitatea standardelor tehnice de reglementare și de detaliile regulamentelor de procedură, de calendarul activităților și de componența Parlamentului European și a Consiliului.
- (94) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de punere în aplicare elaborate de ABE în domeniul autorizării și al achizițiilor de participatii semnificative la instituții de credit, al schimburilor de informații între autoritățile competente, al cooperării în materie de supraveghere, al cerințelor prudențiale specifice și al divulgării de informații de către autoritățile de supraveghere, prin intermediul actelor de punere în aplicare, în temeiul articolului 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (95) Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui să se confere Comisiei competențe de punere în aplicare. Aceste competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr.182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ⁽¹⁾.
- (96) Pentru a preciza cerințele prevăzute în prezenta directivă, ar trebui să se delege Comisiei competența de a adopta acte legislative, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, în ceea ce privește clarificarea definițiilor și a terminologiei folosite în prezenta directivă, extinderea listei activităților care fac obiectul recunoașterii reciproce și îmbunătățirea schimbului de informații privind sucursalele instituțiilor de credit. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, la timp și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (97) Trimiterile la Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE ar trebui să se interpreteze ca trimiteri la prezenta directivă și la Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

⁽¹⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

- (98) Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar⁽¹⁾, Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne⁽²⁾, Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM)⁽³⁾, Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică⁽⁴⁾ și Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind Administratorii fondurilor de investiții alternative⁽⁵⁾ se referă la dispoziții din Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE privind cerințele de fonduri proprii care ar trebui să fie prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Drept urmare, trimiterile din respectivele directive la Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE ar trebui să se interpreteze ca trimiteri la dispozițiile care reglementează cerințele de fonduri proprii din prezenta directivă și din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (99) Pentru a permite elaborarea de standarde tehnice astfel încât instituțiile care aparțin unui conglomerat financiar să aplice metode de calcul adecvate pentru stabilirea capitalului necesar pe bază consolidată, Directiva 2002/87/CE ar trebuie modificată în consecință.
- (100) Pentru ca piața bancară internă să opereze cu o eficiență sporită, iar cetățenii Uniunii să dispună de niveluri adecvate de transparență, este necesar ca autoritățile competente să publice, astfel încât să se poată face comparații adecvate, informații despre modul în care se aplică prezenta directivă.
- (101) În ceea ce privește supravegherea lichidităților, ar trebui să se prevadă o perioadă de tranziție care să permită statelor membre să pregătească intrarea în vigoare a regimului de reglementare care include criterii detaliate pentru cerința privind lichiditățile.
- (102) În vederea asigurării unei tranziții stabile, ușoare și progresive din partea instituțiilor la noile cerințe în materie de lichiditate și finanțare stabilă de la nivelul Uniunii, autoritățile competente ar trebui să utilizeze pe deplin competențele lor de supraveghere în temeiul prezentei directive și în temeiul oricărui drept intern aplicabil. În mod special, autoritățile competente ar trebui să evalueze dacă este necesară aplicarea unor sancțiuni administrative sau a altor măsuri administrative, inclusiv a unor taxe prudențiale, al căror nivel ar trebui să fie corelat în general cu diferența dintre poziția lichidității reală a unei instituții și cerințele în materie de lichiditate și finanțare stabilă. La efectuarea acestei evaluări, autoritățile competente ar trebui să țină seama în mod corespunzător de situația pieței. Astfel de sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative ar trebui să se aplice până la punerea în aplicare la nivelul Uniunii a actelor juridice detaliate privind cerințele în materie de lichiditate și finanțare stabilă.
- (103) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date⁽⁶⁾ și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organismele comunitare și privind libera circulație a acestor date⁽⁷⁾ ar trebui să se aplice pe deplin prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentei directive.
- (104) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume introducerea unor norme privind accesul la activitatea instituțiilor și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, date fiind amploarea și efectele acțiunii propuse, pot fi, prin urmare, realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, enunțat la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (105) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative, din 28 septembrie 2011, statele membre s-au angajat să anexeze, în cazuri justificate, la notificarea măsurilor lor de transpunere, unul sau mai multe documente care explică relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, organul legislativ consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (106) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 și a adoptat un aviz⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ JO L 35, 11.2.2003, p. 1.

⁽²⁾ JO L 319, 5.12.2007, p. 1.

⁽³⁾ JO L 302, 17.11.2009, p. 32.

⁽⁴⁾ JO L 267, 10.10.2009, p. 7.

⁽⁵⁾ JO L 174, 1.7.2011, p. 1.

⁽⁶⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁽⁷⁾ JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

⁽⁸⁾ JO C 175, 19.6.2012, p. 1.

(107) Directiva 2002/87/CE ar trebuie modificată în consecință iar Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE ar trebui să fie abrogate,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește norme privind:

- (a) accesul la activitatea instituțiilor de credit și a firmelor de investiții (denumite în continuare împreună „instituții”);
- (b) competențe și instrumente pentru supravegherea prudențială a instituțiilor de către autoritățile competente;
- (c) supravegherea prudențială a instituțiilor de către autoritățile competente într-o manieră coerentă cu normele stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (d) cerințe de publicare pentru autoritățile competente în domeniul reglementării și supravegherii prudențiale a instituțiilor.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică instituțiilor.
- (2) Articolul 30 se aplică firmelor locale.
- (3) Articolul 31 se aplică firmelor menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (4) Articolul 34 și titlul VII capitolul 3 se aplică societăților financiare holding, societăților financiare holding mixte și societăților holding cu activitate mixtă care își au sediul central în Uniune.
- (5) Prezenta directivă nu se aplică următoarelor:
 - 1. accesul la activitatea firmelor de investiții, în măsura în care este reglementată de Directiva 2004/39/CE;
 - 2. bănci centrale;
 - 3. oficii poștale care efectuează operațiuni de virament;

- 4. în Belgia, „Institut de Réescompte et de Garantie/Herdiscotering- en Waarborginstituut”;
- 5. în Danemarca, „Eksport Kredit Fonden”, „Eksport Kredit Fonden A/S”, „Danmarks Skibskredit A/S” și „KommuneKredit”;
- 6. în Germania, „Kreditanstalt für Wiederaufbau”, întreprinderi care, în sensul „Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz”, sunt recunoscute ca organisme ale politicii naționale în domeniul locuințelor și care nu sunt angajate în principal în tranzacții bancare, precum și întreprinderi care, în sensul legii respective, sunt recunoscute ca organisme de interes public în domeniul locuințelor;
- 7. în Estonia, „hoiu-laenuühistus”, ca întreprinderi cooperative care sunt recunoscute în conformitate cu „hoiu-laenuühistu seadus”;
- 8. în Irlanda, „credit unions” și „friendly societies”;
- 9. în Grecia, „Ταμείο Παρακαταυηκών και Δανείων” (Tamio Parakatathikon kai Danion);
- 10. în Spania, „Instituto de Crédito Oficial”;
- 11. în Franța, „Caisse des dépôts et consignations”;
- 12. în Italia, „Cassa depositi e prestiti”;
- 13. în Letonia, „krājaizdevu sabiedrības”, întreprinderi care sunt recunoscute în conformitate cu „krājaizdevu sabiedrību likums” ca întreprinderi cooperative prestatoare de servicii financiare numai către membrii lor;
- 14. în Lituania, „kredito unijos” altele decât „Centrinė kredito unija”;
- 15. în Ungaria, „MFB Magyar Fejlesztési Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság” și „Magyar Export-Import Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság”;
- 16. în Țările de Jos, „Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV”, „NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij”, „NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering”, precum și „Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV”;
- 17. în Austria, întreprinderile recunoscute ca asociații de interes public în domeniul locuințelor și „Österreichische Kontrollbank AG”;

18. în Polonia, „Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo – Kredytowe” și „Bank Gospodarstwa Krajowego”;
19. în Portugalia, „Caixas Económicas” existente la 1 ianuarie 1986, cu excepția celor constituite ca societăți anonime, precum și „Caixa Económica Montepio Geral”;
20. în Slovenia, „SID-Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana”;
21. în Finlanda, „Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB” și „Finnvera Oyj/Finnvera Abp”;
22. în Suedia, „Svenska Skeppshypotekskassan”;
23. în Regatul Unit, „National Savings Bank”, „Commonwealth Development Finance Company Ltd”, „Agricultural Mortgage Corporation Ltd”, „Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd”, „Crown Agents for overseas governments and administrations”, „credit unions” și „municipal banks”.

(6) Entitățile menționate la alineatul (5) punctul 1 și punctele 3-23 de la prezentul articol sunt tratate ca instituții financiare în sensul articolului 34 și al titlului VII capitolul 3.

Articolul 3

Definiții

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
2. „firmă de investiții” înseamnă o firmă de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
3. „instituție” înseamnă o instituție astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
4. „firmă locală” înseamnă o firmă locală astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
5. „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere de asigurare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
6. „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere de reasigurare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 6 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
7. „organ de conducere” înseamnă un organ sau organe ale unei instituții, care sunt numite în conformitate cu dreptul intern, care sunt împuternicite să stabilească strategia, obiectivele și direcția generală a instituției, și care supraveghează și monitorizează procesul decizional de conducere, și include persoane care conduc în mod efectiv activitatea instituției;
8. „organ de conducere în funcția sa de supraveghere” înseamnă organul de conducere care își îndeplinește rolul de supraveghere și monitorizare a procesului decizional de conducere;
9. „conducere superioară” înseamnă persoanele fizice care exercită funcții de conducere în cadrul unei instituții și care sunt responsabili și răspunzători față de organul de conducere pentru activitatea de conducere curentă a instituției;
10. „risc sistemic” înseamnă un risc de perturbare a sistemului financiar care poate avea consecințe negative foarte grave pentru sistemul financiar și pentru economia reală;
11. „risc de model” înseamnă pierderea potențială pe care o poate suferi o instituție în urma deciziilor care s-ar putea baza, în special, pe rezultatul modelelor interne datorită erorilor în elaborarea, implementarea sau utilizarea unor astfel de modele;
12. „inițiator” înseamnă un inițiator astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 13 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
13. „sponsor” înseamnă un sponsor astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 14 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
14. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
15. „filială” înseamnă o filială astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
16. „sucursală” înseamnă o sucursală astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
17. „întreprindere prestatoare de servicii auxiliare” înseamnă o întreprindere prestatoare de servicii auxiliare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 18 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
18. „societate de administrare a activelor” înseamnă o societate de administrare a activelor astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 19 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

19. „societate financiară holding” înseamnă o societate financiară holding astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
20. „societate financiară holding mixtă” înseamnă o societate financiară holding mixtă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
21. „societate holding cu activitate mixtă” înseamnă o societate holding cu activitate mixtă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
22. „instituție financiară” înseamnă o instituție financiară astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
23. „entitate din sectorul financiar” înseamnă o entitate din sectorul financiar astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 27 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
24. „instituție-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o instituție-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 28 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
25. „instituție-mamă din UE” înseamnă o instituție-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 29 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
26. „societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru” înseamnă societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 30 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
27. „societate financiară holding-mamă din UE” înseamnă societate financiară holding-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 31 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
28. „societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 32 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
29. „societate financiară holding mixtă-mamă din UE” înseamnă o societate financiară holding mixtă-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 19 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
30. „instituție de importanță sistemică” înseamnă o instituție-mamă din UE, un societate financiară holding-mamă din UE, un societate financiară holding mixtă-mamă din UE sau o instituție al cărei faliment sau a cărei funcționare defec-tuoasă ar putea declanșa un risc sistemic;
31. „contraparte centrală” înseamnă o contraparte centrală astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 34 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
32. „participație” înseamnă o participație astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 35 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
33. „participație calificată” înseamnă o participație calificată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
34. „control” înseamnă control astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 37 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
35. „legături strânse” înseamnă legături strânse astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 38 din Regula-mentul (UE) nr. 575/2013;
36. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
37. „supraveghetor consolidant” înseamnă un supraveghetor consolidant astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 41 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
38. „autorizație” înseamnă o autorizație astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 42 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
39. „stat membru de origine” înseamnă stat membru de origine astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 43 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
40. „stat membru gazdă” înseamnă stat membru gazdă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
41. „bănci centrale din cadrul SEBC” înseamnă bănci centrale din cadrul SEBC astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 45 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
42. „bănci centrale” înseamnă bănci centrale astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 46 din Regula-mentul (UE) nr. 575/2013;
43. „situație consolidată” înseamnă o situație consolidată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 47 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
44. „bază consolidată” înseamnă o bază consolidată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 48 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
45. „bază subconsolidată” înseamnă o bază subconsolidată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 49 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

46. „instrument financiar” înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 50 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
47. „fonduri proprii” înseamnă fonduri proprii astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
48. „risc operațional” înseamnă risc operațional astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 52 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
49. „diminuarea riscului de credit” înseamnă diminuarea riscului de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 57 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
50. „securitizare” înseamnă o securitizare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 61 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
51. „poziție de securitizare” înseamnă o poziție de securitizare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 62 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
52. „entitate special constituită în scopul securitizării” înseamnă o entitate special constituită în scopul securitizării astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 66 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
53. „beneficii discreționare de tipul pensiilor” înseamnă beneficii discreționare de tipul pensiilor astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 73 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
54. „portofoliu de tranzacționare” înseamnă un portofoliu de tranzacționare astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 86 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
55. „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
56. „efect de levier” înseamnă efect de levier astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 93 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
57. „risc asociat folosirii excesive a efectului de levier” înseamnă un risc asociat folosirii excesive a efectului de levier astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 94 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
58. „instituție externă de evaluare a creditului” înseamnă o instituție externă de evaluare a creditului astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 98 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
59. „abordări interne” înseamnă abordările bazate pe ratinguri interne menționate la articolul 143 alineatul (1), cele bazate pe modele interne menționate la articolul 221, cele privind

propriile estimări menționate la articolul 225, cele privind măsurătoarea avansată menționată la articolul 312 alineatul (2), metoda modelelor interne menționată la articolele 283 și 363 și abordarea privind evaluarea internă menționată la articolul 259 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(2) Atunci când prezenta directivă menționează organele de conducere și, în conformitate cu dreptul intern, funcțiile de conducere și de supraveghere ale organelor de conducere sunt atribuite unor organe diferite sau unor membri diferiți din cadrul unui organ, statul membru identifică organele responsabile sau membrii responsabili ai organului de conducere în conformitate cu dreptul intern, cu excepția cazului în care se specifică altfel în prezenta directivă.

TITLUL II

AUTORITĂȚI COMPETENTE

Articolul 4

Desemnarea și atribuțiile autorităților competente

(1) Statele membre desemnează autorități competente care îndeplinesc funcțiile și atribuțiile prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Statele membre informează Comisia și ABE în acest sens, indicând orice separare a funcțiilor și atribuțiilor.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente monitorizează activitățile instituțiilor și, acolo unde este cazul, cele ale societăților financiare holding și ale societăților financiare holding mixte pentru a verifica respectarea dispozițiilor prezentei directive și ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

(3) Statele membre se asigură că sunt instituite măsurile adecvate pentru a permite autorităților competente să obțină informațiile necesare pentru a verifica respectarea de către instituții și, după caz, de societățile financiare holding și de societățile financiare holding mixte, a cerințelor menționate la alineatul (2), precum și să investigheze eventualele încălcări ale acestor cerințe.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de cunoștințele de specialitate, resursele, capacitatea operațională, competențele și independența necesare pentru îndeplinirea funcțiilor legate de supravegherea prudențială, de investigațiile și de sancțiunile prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(5) Statele membre cer instituțiilor să comunice autorităților competente din statele membre de origine toate informațiile necesare pentru evaluarea conformității lor cu normele adoptate în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013. De asemenea, statele membre se asigură că mecanismele de control intern și procedurile administrative și contabile ale instituțiilor permit în orice moment verificarea conformității lor cu aceste norme.

(6) Statele membre se asigură că instituțiile își înregistrează toate tranzacțiile și își documentează toate sistemele și procesele care fac obiectul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 într-un mod care să le permită autorităților competente să verifice în orice moment conformitatea cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(7) Statele membre asigură faptul că funcțiile de supraveghere în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și orice alte funcții ale autorităților competente sunt separate și independente de funcțiile legate de rezoluție. Statele membre informează Comisia și ABE în acest sens, indicând orice separare a atribuțiilor.

(8) Statele membre garantează faptul că, atunci când alte autorități decât autoritățile competente dețin competența rezoluției, acele alte autorități cooperează îndeaproape și se consultă cu autoritățile competente în ceea ce privește pregătirea planurilor de rezoluție.

Articolul 5

Coordonarea în cadrul statelor membre

În cazul în care în statele membre există mai multe autorități competente pentru supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, a firmelor de investiții și a instituțiilor financiare, statele membre iau măsurile necesare pentru a organiza coordonarea între aceste autorități.

Articolul 6

Cooperarea în cadrul Sistemului european al supraveghetorilor financiari

În exercitarea atribuțiilor care le revin, autoritățile competente iau în considerare convergența în ceea ce privește instrumentele de supraveghere și practicile de supraveghere în punerea în aplicare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013. În acest scop, statele membre se asigură că:

- (a) autoritățile competente, ca părți la Sistemul european al supraveghetorilor financiari (SESF), cooperează în spiritul încrederii și al respectului deplin și reciproc, în special pentru a asigura circulația între ele și alte părți la SESF a unor informații pertinente și fiabile, în conformitate cu principiul cooperării loiale menționat la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană;
- (b) autoritățile competente participă la activitățile ABE și, dacă este cazul, la cele ale colegiilor autorităților de supraveghere;
- (c) autoritățile competente depun toate eforturile necesare pentru a respecta orientările și recomandările emise de ABE în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul

(UE) nr. 1093/2010 și pentru a da curs avertizărilor și recomandărilor emise de CERS în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010;

- (d) autoritățile competente cooperează îndeaproape cu CERS;
- (e) mandatele naționale conferite autorităților competente nu împiedică asupra îndeplinirii atribuțiilor care le revin în calitate de membri ai ABE, după caz ai CERS, sau în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

Articolul 7

Dimensiunea supravegherii în Uniune

În exercitarea atribuțiilor generale care le revin, autoritățile competente din fiecare stat membru iau în calcul în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din celelalte state membre în cauză și, în special în situații de urgență, pe baza informațiilor disponibile la momentul respectiv.

TITLUL III

CERINȚE PRIVIND ACCESUL LA ACTIVITATEA INSTITUȚIILOR DE CREDIT

CAPITOLUL 1

Cerințe generale privind accesul la activitatea instituțiilor de credit

Articolul 8

Autorizarea

- (1) Statele membre cer instituțiilor de credit să obțină o autorizație înainte de începerea propriu-zisă a activităților lor. Fără a aduce atingere articolelor 10-14, statele membre stabilesc condițiile pentru eliberarea acestei autorizații și le notifică ABE.
- (2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:
 - (a) informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în cererea de autorizare a instituțiilor de credit, inclusiv programul de activitate prevăzut la articolul 10;
 - (b) cerințele aplicabile acționarilor și asociaților care dețin o participație calificată, în conformitate cu articolul 14; și
 - (c) obstacolele care ar putea împiedica exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere de către autoritatea competentă, astfel cum sunt menționate la articolul 14.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf literele (a), (b) și (c), în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea informațiilor menționate la alineatul (2) primul paragraf litera (a).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (2) și (3) până la 31 decembrie 2015.

Articolul 9

Interdicția impusă persoanelor sau întreprinderilor, altele decât instituțiile de credit, de a desfășura activitatea de preluare de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la populație

(1) Statele membre interzic persoanelor sau întreprinderilor care nu sunt instituții de credit să desfășoare activitatea de preluare de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la populație.

(2) Alineatul (1) nu se aplică la preluarea de depozite sau alte fonduri rambursabile de către un stat membru, de către autoritățile regionale sau locale ale unui stat membru, de către organisme publice internaționale în care sunt membri unul sau mai multe state membre sau în cazurile la care se face referire în mod expres în dreptul intern sau în dreptul Uniunii, cu condiția ca aceste activități să fie supuse unor reglementări și controale menite să protejeze deponenții și investitorii.

Articolul 10

Programul de activitate și organizarea structurală

Statele membre solicită ca cererile de autorizare să fie însoțite de un program de activitate care să descrie tipurile de activități prevăzute și organizarea structurală a instituției de credit respective.

Articolul 11

Necesități economice

Statele membre nu solicită ca cererea de autorizare să fie examinată în contextul necesităților economice ale pieței.

Articolul 12

Capitalul inițial

(1) Fără a aduce atingere altor condiții generale prevăzute în dreptul intern, autoritățile competente refuză autorizarea de începere a activității unei instituții de credit în cazul în care o instituție de credit nu deține fonduri proprii separate sau în cazurile în care capitalul său inițial este mai mic de 5 milioane EUR.

(2) Capital inițial include doar unul sau mai multe din elementele menționate la articolul 26 alineatul (1) literele (a)-(e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(3) Statele membre pot decide ca instituțiile de credit care nu îndeplinesc cerința de a deține fonduri proprii separate și care funcționau deja la 15 decembrie 1979 să își poată continua activitatea. Statele membre pot excepta respectivele instituții de credit de la îndeplinirea cerinței prevăzute la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf.

(4) Statele membre pot acorda autorizația anumitor categorii de instituții de credit al căror capital inițial este inferior celui menționat la alineatul (1), sub rezerva următoarelor condiții:

(a) capitalul inițial nu este mai mic de 1 milion EUR,

(b) statele membre în cauză notifică Comisia și ABE în legătură cu motivele pentru care au recurs la opțiunea respectivă.

Articolul 13

Conducerea efectivă a activității și sediul central

(1) Autoritățile competente acordă unei instituții de credit autorizarea de a începe activitatea numai dacă cel puțin două persoane administrează în mod efectiv activitatea instituției de credit solicitante.

Autoritățile competente refuză o astfel de autorizare în cazul în care membrii organului de conducere nu îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 91 alineatul (1).

(2) Fiecare stat membru solicită următoarele:

(a) o instituție de credit care este persoană juridică și care, în conformitate cu dreptul intern, are un sediu social, are sediul central în același stat membru în care se află sediul social;

(b) o instituție de credit, alta decât cea menționată la litera (a), are sediul central în statul membru care i-a acordat autorizarea și în care își desfășoară efectiv activitatea.

Articolul 14

Acționari și asociați

(1) Autoritățile competente refuză autorizarea de începere a activității unei instituții de credit numai dacă instituția de credit le-a informat cu privire la identitatea acționarilor sau a asociaților, direcți sau indirect, persoane fizice sau juridice, care dețin participații calificate, precum și cu privire la cuantumul participațiilor acestora, iar în cazul în care nu există participații calificate, cu privire la identitatea celor mai mari 20 de acționari sau asociați.

Pentru a se stabili dacă au fost respectate criteriile privind participația calificată, se ține seama de drepturile de vot menționate la articolele 9 și 10 din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE ⁽¹⁾, precum și de condițiile de cumulare stabilite la articolul 12 alineatele (4) și (5) din directiva menționată.

Statele membre nu iau în considerare drepturile de vot sau acțiunile pe care le pot deține instituțiile ca urmare a subscrierii de instrumente financiare sau a plasării de instrumente financiare în baza unui angajament ferm, prevăzute în secțiunea A punctul 6 din anexa I la Directiva 2004/39/CE, cu condiția ca drepturile respective să nu fie exercitate sau utilizate în vreun alt mod pentru a interveni în administrarea activității emitentului și să fie cedate în termen de un an de la data achiziției.

(2) Autoritățile competente refuză unei instituții de credit autorizația de începere a activității dacă, luând în considerare necesitatea de a asigura conducerea corectă și prudentă a unei instituții de credit, acestea nu sunt satisfăcute de calitatea acționarilor sau a asociaților, în special în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 23 alineatul (1). Se aplică articolul 23 alineatele (2) și (3) și articolul 24.

(3) În cazul în care există legături strânse între instituțiile de credit și orice alte persoane fizice sau juridice, autoritățile competente acordă autorizația numai în cazul în care legăturile respective nu împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere.

Autoritățile competente refuză unei instituții de credit autorizația de începere a unei activități în cazul în care actele cu putere de lege sau actele administrative ale unei țări terțe, care reglementează activitatea uneia sau mai multor persoane fizice sau juridice cu care instituția de credit respectivă are legături strânse, sau dificultățile prezentate de punerea în aplicare a respectivelor acte împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere ale autorităților respective.

Autoritățile competente solicită instituțiilor de credit să le ofere informațiile necesare pentru a monitoriza în mod continuu respectarea condițiilor menționate la prezentul alineat.

Articolul 15

Refuzul acordării autorizației

În cazul în care o autoritate competentă refuză să acorde autorizația de începerea a activității unei instituții de credit, aceasta îl informează pe solicitant în legătură cu decizia luată și motivele care au stat la baza acesteia în termen de șase luni de la

primirea cererii respective sau, în cazul în care cererea este incompletă, în termen de șase luni de la primirea informațiilor complete necesare pentru luarea deciziei.

În orice caz, termenul în care se ia o decizie de acordare sau de refuz al autorizației nu va depăși 12 luni de la primirea cererii.

Articolul 16

Consultarea prealabilă a autorităților competente ale celorlalte state membre

(1) Înainte de autorizarea unei instituții de credit, autoritatea competentă consultă autoritățile competente dintr-un alt stat membru în care instituția de credit este:

- (a) filiala unei instituții de credit autorizate în acel alt stat membru;
- (b) filiala unei întreprinderi-mamă a unei instituții de credit autorizate în alt stat membru;
- (c) controlată de aceleași persoane fizice sau juridice precum cele care controlează o instituție de credit autorizată în acel alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă consultă, înainte de a acorda autorizație unei instituții de credit, autoritatea competentă care este responsabilă cu supravegherea întreprinderilor de asigurare sau a firmelor de investiții în statul membru respectiv în care instituția de credit este:

- (a) o filială a unei întreprinderi de asigurare sau a unei firme de investiții autorizate în Uniune;
- (b) o filială a unei întreprinderi-mamă a unei întreprinderi de asigurare sau a unei firme de investiții autorizate în Uniune;
- (c) controlată de aceleași persoane fizice sau juridice precum cele care controlează o întreprindere de asigurare sau o firmă de investiții autorizată în Uniune.

(3) Autoritățile competente relevante menționate la alineatele (1) și (2) se consultă în special atunci când evaluează calitatea acționarilor, precum și reputația și experiența membrilor organului de conducere care participă la administrarea unei alte entități din același grup. Autoritățile fac schimb de informații privind calitatea acționarilor, precum și reputația și experiența membrilor organului de conducere, informații relevante pentru acordarea unei autorizații, precum și pentru evaluarea continuă a respectării condițiilor de funcționare.

⁽¹⁾ JO L 390, 31.12.2004, p. 38.

Articolul 17**Sucursalele instituțiilor de credit autorizate în alt stat membru**

Statele membre gazdă nu cer autorizare sau capital de dotare pentru sucursalele instituțiilor de credit autorizate în alte state membre. Înființarea și supravegherea sucursalelor în cauză se face în conformitate cu articolul 35, articolul 36 alineatele (1), (2) și (3), articolul 37, articolele 40-46, articolul 49, și articolele 74 și 75.

Articolul 18**Retragerea autorizației**

Autoritățile competente pot retrage autorizația acordată unei instituții de credit în cazul în care instituția de credit:

- (a) nu utilizează autorizația respectivă în termen de 12 luni, renunță în mod expres la aceasta sau își încetează activitatea pe o perioadă mai mare de șase luni, cu excepția cazului în care statul membru respectiv prevede că în astfel de situații autorizația expiră;
- (b) a obținut autorizația pe baza unor informații false sau prin orice alt mijloc ilegal;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile care au stat la baza acordării autorizației;
- (d) nu mai îndeplinește cerințele prudențiale prevăzute în părțile a treia, a patra sau a șasea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau impuse în temeiul articolului 104 alineatul (1) litera (a) sau al articolului 105 din prezenta directivă sau se consideră că nu își mai poate onora obligațiile față de creditori și, în special, nu mai prezintă garanții pentru activele încredințate ei de către deponenți;
- (e) se încadrează în una dintre situațiile pentru care dreptul intern prevede retragerea autorizației; sau
- (f) comite una dintre încălcările menționate la articolul 67 alineatul (1).

Articolul 19**Denumirea instituțiilor de credit**

În scopul desfășurării activităților specifice și fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la utilizarea termenilor „bancă”, „casă de economii” sau alți termeni care denumesc instituții bancare utilizați în statele membre gazde, instituțiile de credit pot utiliza pe întreg teritoriul Uniunii aceeași denumire pe care o utilizează și în statul membru în care își au sediul central. În cazul în care există pericolul unor confuzii,

statul membru gazdă poate solicita, în scopul clarificării, ca denumirea instituției respective să fie însoțită de anumite detalii explicative.

Articolul 20**Notificarea autorizației și a retragerii autorizației**

(1) Autoritățile competente notifică ABE cu privire la fiecare autorizație acordată în temeiul articolului 8.

(2) ABE publică pe site-ul său web și actualizează în mod regulat o listă cu denumirile tuturor instituțiilor de credit care au primit autorizație.

(3) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată furnizează autorităților competente în cauză și ABE toate informațiile referitoare la grupul de instituții de credit în conformitate cu articolul 14 alineatul (3), articolul 74 alineatul (1) și articolul 109 alineatul (2), în special în ceea ce privește structura juridică și organizațională a grupului și guvernanta sa.

(4) Lista menționată la alineatul (2) de la prezentul articol include denumirile instituțiilor de credit care nu dețin capitalul menționat la articolul 12 alineatul (1) și identifică respectivele instituții de credit ca atare.

(5) Autoritățile competente notifică ABE cu privire la fiecare autorizație retrasă, comunicând de asemenea motivele care au stat la baza retragerii.

Articolul 21**Derogări pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central**

(1) Autoritățile competente pot institui derogări de la cerințele prevăzute la articolele 10 și 12 și la articolul 13 alineatul (1) din prezenta directivă, cu privire la o instituție de credit menționată la articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu condițiile stabilite în respectivul regulament.

Statele membre pot menține și utiliza dreptul intern în vigoare privind aplicarea unei astfel de derogări, dacă aceasta nu intră în conflict cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) În cazul în care autoritățile competente aplică o derogare menționată la alineatul (1), articolele 17, 33, 34 și 35, articolul 36 alineatele (1)-(3), articolele 39-46, titlul VII capitolul 2 secțiunea II și titlul VII capitolul 4 se aplică întregului compus din organismul central și instituțiile sale afiliate.

CAPITOLUL 2

Participații calificate deținute la o instituție de credit

Articolul 22

Notificarea și evaluarea proiectelor de achiziție

(1) Statele membre cer oricărei persoane fizice sau juridice sau unor astfel de persoane care acționează concertat („potențialul achizitor”), care au decis să achiziționeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o instituție de credit sau să majoreze, direct sau indirect, o astfel de participație calificată într-o instituție de credit, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să fie cel puțin 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât instituția de credit să devină filiala lor („proiect de achiziție”), să notifice în scris autoritățile competente ale instituției de credit în cadrul căreia intenționează să achiziționeze ori să majoreze o participație calificată înaintea achiziției, indicând valoarea participației vizate și informațiile relevante, astfel cum sunt precizate în conformitate cu articolul 23 alineatul (4). Statelor membre nu li se impune să aplice pragul de 30 % în cazurile în care, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/109/CE, aplică un prag de o treime.

(2) Autoritățile competente confirmă în scris potențialului achizitor primirea notificării, în temeiul alienatului (1) sau a informațiilor suplimentare în temeiul alineatului (3), imediat și, în orice caz, în termen de două zile lucrătoare de la primire.

Autoritățile competente au la dispoziție un termen de cel mult 60 de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și a tuturor documentelor pe care statele membre le doresc anexate la notificare în baza listei prevăzute la articolul 23 alineatul (4) („termen de evaluare”), pentru a finaliza evaluarea menționată la articolul 23 alineatul (1) („evaluarea”).

În momentul transmiterii confirmării de primire, autoritățile competente comunică potențialului achizitor data de expirare a termenului de evaluare.

(3) În cursul termenului de evaluare, dar nu mai târziu de cea de a 50-a zi lucrătoare a termenului respectiv, autoritățile competente pot, dacă este necesar, să solicite informațiile suplimentare necesare pentru finalizarea evaluării. O astfel de solicitare se face în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

Termenul de evaluare se suspendă între data solicitării de informații de către autoritățile competente și data primirii răspunsului potențialului achizitor la această solicitare. Suspendarea nu poate depăși 20 de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritățile competente în

vederea completării sau clarificării informațiilor sunt la discreția autorităților competente, dar nu pot conduce la suspendare a termenului de evaluare.

(4) Autoritățile competente pot prelungi perioada de suspendare menționată la alineatul (3) al doilea paragraf până la 30 de zile lucrătoare, în cazul în care potențialul achizitor este stabilit sau reglementat într-o țară terță sau este o persoană fizică sau juridică care nu face obiectul supravegherii în temeiul prezentei directive sau al Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE sau 2004/39/CE.

(5) În cazul în care autoritățile competente decid să se opună proiectului de achiziție, acestea informează în scris potențialul achizitor în termen de două zile lucrătoare de la finalizarea evaluării și fără a depăși termenul de evaluare, indicând motivele. În conformitate cu dreptul intern, la cererea achizitorului potențial, se poate pune la dispoziția publicului o motivare corespunzătoare a deciziei. Aceasta nu împiedică un stat membru să permită autorității competente să publice respectivele informații, chiar dacă potențialul achizitor nu a formulat o cerere în acest sens.

(6) În cazul în care autoritățile competente nu se opun în scris proiectului de achiziție în cursul termenului de evaluare, acesta se consideră aprobat.

(7) Autoritățile competente pot stabili un termen maxim pentru finalizarea proiectului de achiziție și îl pot prelungi, atunci când este necesar.

(8) Statele membre nu impun cerințe mai stricte decât cele prevăzute în prezenta directivă pentru notificarea autorităților competente sau pentru aprobarea de către acestea a unor achiziții directe sau indirecte de capital sau de drepturi de vot.

(9) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, în scopul stabilirii unor proceduri, formulare și modele comune pentru procesul de consultare între autoritățile competente relevante, așa cum se menționează la articolul 24.

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice respective până la 31 decembrie 2015

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 23

Criterii de evaluare

(1) La examinarea notificării prevăzute la articolul 22 alineatul (1) și a informațiilor menționate la articolul 22 alineatul (3), autoritățile competente evaluează, pentru a asigura administrarea viabilă și prudentă a instituției de credit vizate de achiziție și ținând seama de posibila influență a potențialului achizitor asupra instituției de credit respective, adecvarea potențialului achizitor, precum și soliditatea financiară a proiectului de achiziție, în conformitate cu următoarele criterii:

- (a) reputația potențialului achizitor;
- (b) reputația, cunoștințele, aptitudinile și experiența, astfel cum se menționează la articolul 91 alineatul (1), ale oricărui membru al organului de conducere și ale oricărui membru al conducerii superioare care va conduce activitatea instituției de credit ca urmare a proiectului de achiziție;
- (c) soliditatea financiară a potențialului achizitor, în special în ceea ce privește tipul de activitate desfășurată și prevăzută a se desfășura în cadrul instituției de credit vizate de proiectul de achiziție;
- (d) capacitatea instituției de credit de a respecta și de a continua să respecte cerințele prudențiale prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, în dreptul Uniunii, în special Directivele 2002/87/CE și 2009/110/CE, inclusiv condiția ca grupul din care va face parte să aibă o structură care să permită exercitarea unei supravegheri efective, schimbul real de informații între autoritățile competente și împărțirea responsabilităților între autoritățile competente;
- (e) existența unor motive rezonabile de a suspecta că o operațiune sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a unor acte de terorism în sensul articolului 1 din Directiva 2005/60/CE Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului⁽¹⁾ a fost sau este săvârșită în legătură cu proiectul de achiziție sau că proiectul de achiziție ar putea crește un astfel de risc.

(2) Autoritățile competente se pot opune proiectului de achiziție numai în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, în conformitate cu criteriile stabilite la alineatul (1), sau în cazul în care informațiile furnizate de potențialul achizitor sunt incomplete.

(3) Statele membre nu impun condiții prealabile în ceea ce privește nivelul participăției care trebuie să fie achiziționată și

nici nu permit autorităților lor competente să examineze proiectul de achiziție din punctul de vedere al nevoilor economice ale pieței.

(4) Statele membre publică o listă cu informațiile necesare pentru a realiza evaluarea și care trebuie furnizate autorităților competente în momentul notificării prevăzute la articolul 22 alineatul (1). Informațiile solicitate sunt proporționale cu și adaptate naturii potențialului achizitor și proiectului de achiziție. Statele membre nu cer informații care nu prezintă relevanță pentru o evaluare prudențială.

(5) Fără a aduce atingere articolului 22 alineatele (2), (3) și (4), în cazul în care autoritatea competentă este notificată în legătură cu două sau mai multe proiecte de achiziție sau majorare de participații calificate pentru aceeași instituție de credit, autoritatea competentă tratează potențialii achizitori în mod nediscriminatoriu.

Articolul 24

Cooperarea dintre autoritățile competente

(1) Autoritățile competente relevante se consultă reciproc pe deplin atunci când efectuează evaluarea, în cazul în care potențialul achizitor este:

- (a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare în înțelesul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE („societate de administrare a OPCVM”) autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;
- (b) întreprinderea-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare, a unei întreprinderi de reasigurare, a unei firme de investiții sau a unei societăți de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;
- (c) o persoană fizică sau juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție.

(2) Autoritățile competente își furnizează reciproc, fără întârziere, informații esențiale sau relevante pentru evaluare. Astfel, acestea își comunică, la cerere, orice informație relevantă și, din proprie inițiativă, orice informație esențială. Orice decizie a autorității competente care a autorizat instituția de credit vizată de proiectul de achiziție indică eventualele opinii sau rezerve formulate de autoritatea competentă responsabilă pentru potențialul achizitor.

⁽¹⁾ JO L 309, 25.11.2005, p. 15.

Articolul 25

Notificarea în caz de cesionare

Statele membre cer oricărei persoane fizice sau juridice care a decis să cedeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o instituție de credit să notifice în scris autoritățile competente, indicând mărimea participației vizate, înainte de cesiune. O astfel de persoană notifică, de asemenea, autoritățile competente dacă a decis să își reducă participația calificată, iar drept consecință proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut scade sub 20, 30 sau 50 % ori instituția de credit încetează să mai fie filiala sa. Statele membre nu li se impune să aplice pragul de 30 % în cazurile în care, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/109/CE, aplică un prag de o treime.

Articolul 26

Obligații de informare și sancțiuni

(1) Instituțiile de credit comunică autorităților competente, de îndată ce dobândesc informații în acest sens, achizițiile sau vânzările de participații la capitalul lor care fac ca participațiile să depășească sau să scadă sub pragurile menționate la articolul 22 alineatul (1) și la articolul 25.

Cel puțin o dată pe an, instituțiile de credit admise la bursă pe o piață reglementată informează autoritățile competente cu privire la numele acționarilor și asociaților care dețin participații calificate, precum și mărimea respectivelor participații, așa cum apar acestea, de exemplu, în informațiile primite în cadrul adunărilor generale anuale ale acționarilor și asociaților sau ca rezultat al respectării reglementărilor referitoare la societățile admise la bursă pe o piață reglementată.

(2) Statele membre cer ca, în cazul în care influența exercitată de persoanele menționate la articolul 22 alineatul (1) ar putea afecta administrarea viabilă și prudentială a instituției, autoritățile competente să adopte măsuri adecvate pentru încetarea situației respective. Astfel de măsuri pot consta, de exemplu, în interdicții, sancțiuni, sub rezerva articolelor 65-72, împotriva membrilor organului de conducere și a administratorilor sau în suspendarea exercitării drepturilor de vot aferente acțiunilor deținute de acționarii sau asociații instituției de credit în cauză.

Măsuri similare se aplică persoanelor fizice sau juridice care nu respectă obligația de a furniza informații prealabile, astfel cum se prevede la articolul 22 alineatul (1) și sub rezerva articolelor 65-72.

În cazul în care se dobândește o participație în pofida opoziției autorităților competente, statele membre, indiferent de sancțiunile ce urmează a fi adoptate, dispun fie suspendarea exercitării drepturilor de vot aferente, fie nulitatea voturilor exprimate, fie posibilitatea anulării acestora.

Articolul 27

Criterii privind participațiile calificate

Pentru a se stabili dacă au fost respectate criteriile privind participațiile calificate astfel cum se menționează la articolele 22, 25 și 26, se ține seama de drepturile de vot menționate la articolele 9, 10 și 11 din Directiva 2004/109/CE, precum și de condițiile de cumulare stabilite la articolul 12 alineatele (4) și (5) din directiva respectivă.

Pentru a se stabili dacă au fost respectate criteriile privind participațiile calificate prevăzute la articolul 26, statele membre nu țin seama de drepturile de vot sau acțiunile deținute de instituții ca urmare a subscrierii de instrumente financiare sau a plasării instrumentelor financiare în baza unui angajament ferm, prevăzute în anexa I secțiunea A punctul 6 la Directiva 2004/39/CE, cu condiția ca drepturile respective să nu fie exercitate sau utilizate în vreun alt mod pentru a interveni în administrarea activității emitentului și să fie cedate în termen de un an de la data achiziției.

TITLUL IV

CAPITALUL ÎNȚĂL AL FIRMELOR DE INVESTIȚII

Articolul 28

Capitalul inițial al firmelor de investiții

(1) Capitalul inițial al firmelor de investiții trebuie să cuprindă doar unul sau mai multe din elementele menționate la articolul 26 alineatul (1) literele (a)-(e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) Toate firmele de investiții care nu sunt menționate la articolul 29 au capitalul inițial de 730 000 EUR.

Articolul 29

Capitalul inițial al anumitor tipuri de firme de investiții

(1) O firmă de investiții care nu tranzacționează instrumente financiare pe cont propriu și care nu subscrie instrumente financiare în baza unui angajament ferm, dar care deține bani sau valori mobiliare ale clienților și care oferă unul sau mai multe dintre următoarele servicii, are capitalul inițial de 125 000 EUR:

- (a) primirea și transmiterea ordinelor investitorilor cu privire la instrumente financiare;
- (b) executarea ordinelor investitorilor cu privire la instrumente financiare;
- (c) administrarea portofoliilor de investiții individuale în instrumente financiare.

(2) Autoritățile competente pot permite unei firme de investiții care execută ordinele investitorilor cu privire la instrumente financiare să dețină astfel de instrumente pe cont propriu, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) aceste poziții apar numai ca urmare a faptului că firma nu este în măsură să asigure o acoperire exactă a ordinelor investitorilor;
- (b) valoarea totală de piață a tuturor acestor poziții intră sub incidența unui plafon de 15 % din capitalul inițial al firmei;
- (c) firma îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 92-95 și în partea a patra din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (d) aceste poziții au un caracter accidental și provizoriu și sunt strict limitate la perioada necesară pentru a efectua tranzacția în cauză.

(3) Statele membre pot reduce suma menționată la alineatul (1) la 50 000 EUR atunci când o firmă nu este autorizată să dețină bani sau valori mobiliare ale clienților, să desfășoare activități pe cont propriu sau să subscrie instrumente financiare în baza unui angajament ferm.

(4) Deținerea de poziții pe instrumente financiare în afara portofoliului de tranzacționare cu scopul investiției de fonduri proprii nu se consideră activitate pe cont propriu legată de serviciile prevăzute la alineatul (1) sau în sensul alineatului (3).

Articolul 30

Capitalul inițial al firmelor locale

Firmele locale au capitalul inițial de 50 000 EUR, în măsura în care beneficiază de libertatea de stabilire sau de prestare a serviciilor prevăzută la articolele 31 și 32 din Directiva 2004/39/CE.

Articolul 31

Acoperirea pentru firmele care nu sunt autorizate să dețină bani sau valori mobiliare ale clienților

(1) Pentru firmele menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, acoperirea ia una dintre următoarele forme:

- (a) capital inițial de 50 000 EUR;
- (b) o asigurare de răspundere civilă profesională care acoperă întreg teritoriul Uniunii sau o altă garanție comparabilă împotriva răspunderii care decurge din neglijența profesională, pentru o sumă minimă de 1 000 000 EUR pentru fiecare cerere de despăgubire și de 1 500 000 EUR pe an pentru toate cererile de despăgubire;

(c) o combinație de capital inițial și asigurare de răspundere civilă profesională sub o formă care să determine un nivel al acoperirii echivalent cu cel menționat la literele (a) sau (b).

Sumele menționate la primul paragraf sunt revizuite periodic de către Comisie.

(2) În cazul în care o firmă menționată la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 este, de asemenea, înregistrată în temeiul Directivei 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări ⁽¹⁾, aceasta respectă articolul 4 alineatul (3) din directiva respectivă, iar acoperirea ia una dintre următoarele forme:

- (a) capital inițial de 25 000 EUR;
- (b) o asigurare de răspundere civilă profesională care acoperă întreg teritoriul Uniunii sau o altă garanție comparabilă împotriva răspunderii care decurge din neglijența profesională, pentru o sumă minimă de 500 000 EUR pentru fiecare cerere de despăgubire și de 750 000 EUR pe an pentru toate cererile de despăgubire;
- (c) o combinație de capital inițial și asigurare de răspundere civilă profesională sub o formă care să determine un nivel al acoperirii echivalent cu cel menționat la literele (a) sau (b).

Articolul 32

Clauza de anterioritate

(1) Prin derogare de la articolul 28 alineatul (2), articolul 29 alineatele (1) și (3) și articolul 30, statele membre pot menține autorizația firmelor de investiții și a firmelor care intră sub incidența articolului 30 existente la sau înainte de 31 decembrie 1995, ale căror fonduri proprii sunt sub nivelurile capitalului inițial prevăzute la articolul 28 alineatul (2), articolul 29 alineatele (1) și (3) și articolul 30.

Fondurile proprii ale acestor firme de investiții sau firme nu se situează sub cel mai înalt nivel de referință calculat după data de 23 martie 1993. Acest nivel de referință este nivelul zilnic mediu al fondurilor proprii calculat pe perioada de șase luni care precede data de calculare. Acesta se calculează la fiecare șase luni pentru perioada anterioară corespunzătoare.

(2) În cazul în care controlul unei firme de investiții sau firme prevăzute la alineatul (1) este preluat de o altă persoană fizică sau juridică decât persoana care a controlat firma la sau înainte de 31 decembrie 1995, fondurile proprii ale firmei de investiții sau ale firmei respective ating cel puțin nivelul specificat pentru acestea la articolul 28 alineatul (2), articolul 29 alineatele (1) și (3) și articolul 30, cu excepția cazului unui prim transfer prin succesiune efectuat după 31 decembrie 1995, sub rezerva aprobării de către autoritățile competente și pe o perioadă de cel mult 10 ani de la data acestui transfer.

⁽¹⁾ JO L 9, 15.1.2003, p. 3

(3) În cazul unei fuziuni a două sau mai multe firme de investiții sau firme prevăzute la articolul 30, nu este obligatoriu ca fondurile proprii ale firmei rezultate prin fuziune să atingă nivelul specificat la articolul 28 alineatul (2), articolul 29 alineatele (1) sau (3) sau articolul 30. Cu toate acestea, pe durata oricărei perioade în care nivelul specificat la articolul 28 alineatul (2), la articolul 29 alineatele (1) sau (3) sau la articolul 30 nu a fost atins, fondurile proprii ale firmei rezultate în urma fuziunii nu pot să se situeze sub nivelul total al fondurilor proprii ale firmelor fuzionate la data fuzionării.

(4) Fondurile proprii ale firmelor de investiții și ale firmelor prevăzute la articolul 30 nu trebuie să se situeze sub nivelul specificat la articolul 28 alineatul (2), articolul 29 alineatul (1) sau (3), articolul 30 și la alineatele (1) și (3) de la prezentul articol.

(5) În cazul în care autoritățile competente consideră că este necesar, pentru a asigura solvabilitatea unor astfel de firme de investiții și firme, ca cerințele prevăzute la alineatul (4) să fie respectate, alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică.

TITLUL V

DISPOZIȚII PRIVIND LIBERTATEA DE STABILIRE ȘI LIBERTATEA DE A PRESTA SERVICII

CAPITOLUL 1

Principii generale

Articolul 33

Instituții de credit

Statele membre adoptă dispoziții în conformitate cu care pot fi desfășurate pe teritoriul lor activitățile prevăzute în anexa I, în conformitate cu articolul 35, articolul 36 alineatele (1)-(3), articolul 39 alineatele (1) și (2) și articolele 40-46, fie prin înființarea unei sucursale, fie prin prestarea de servicii de către orice instituție de credit autorizată și supravegheată de către autoritățile competente dintr-un alt stat membru, cu condiția ca activitățile respective să fie incluse în autorizație.

Articolul 34

Instituții financiare

(1) Statele membre adoptă dispoziții în conformitate cu care pot fi desfășurate pe teritoriul lor activitățile prevăzute de anexa I, în conformitate cu articolul 35, articolul 36 alineatele (1)-(3), articolul 39 alineatele (1) și (2) și articolele 40-46, fie prin înființarea unei sucursale, fie prin prestarea de servicii de către orice instituție financiară din alt stat membru, care poate fi fie filiala unei instituții de credit, fie o filială deținută în comun de două sau mai multe instituții de credit, al cărei act constitutiv și statut permit desfășurarea acestor activități și care îndeplinește următoarele condiții:

(a) întreprinderea sau întreprinderile-mamă sunt instituții de credit autorizate în statele membre în temeiul legii care reglementează și activitatea instituției financiare;

(b) activitățile respective se desfășoară efectiv pe teritoriul aceluiași stat membru;

(c) întreprinderea sau întreprinderile-mamă dețin cel puțin 90 % din drepturile de vot aferente acțiunilor deținute în capitalul social al instituției financiare;

(d) întreprinderea sau întreprinderile-mamă îndeplinesc cerințele autorităților competente în ceea ce privește administrarea prudentă a instituției financiare și trebuie să fi declarat, cu consimțământul autorităților competente din statul membru de origine, că garantează în solidar angajamentele asumate de instituția financiară;

(e) instituția financiară este inclusă efectiv, în special în ceea ce privește activitățile în cauză, în supravegherea consolidată a întreprinderii-mamă sau a fiecăreia dintre întreprinderile-mamă, în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din prezenta directivă și cu partea întâi titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în special în sensul cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 din respectivul regulament, pentru controlul expunerilor mari prevăzute în partea a patra din regulamentul respectiv și pentru limitarea participațiilor prevăzute la articolele 89 și 90 din regulamentul respectiv.

Autoritățile competente din statul membru de origine verifică respectarea condițiilor prevăzute la primul paragraf și eliberează instituției financiare un certificat de conformitate, care este parte integrantă din notificarea menționată la articolele 35 și 39.

(2) În cazul în care o instituție financiară menționată la alineatul (1) primul paragraf nu mai îndeplinește toate condițiile impuse, autoritatea competentă a statului membru de origine notifică autoritățile competente din statul membru gazdă, iar activitățile desfășurate de instituția respectivă în statul membru gazdă fac obiectul dreptului statului membru gazdă respectiv.

(3) Dispozițiile alineatelor (1) și (2) se aplică în consecință filialelor unei instituții financiare menționate la alineatul (1) primul paragraf.

CAPITOLUL 2

Dreptul de stabilire al instituțiilor de credit

Articolul 35

Obligația de notificare și interacțiunea dintre autoritățile competente

(1) Orice instituție de credit care dorește să își deschidă o sucursală pe teritoriul unui alt stat membru notifică autoritățile competente din statul membru de origine.

(2) Statele membre cer fiecărei instituții de credit care dorește să își deschidă o sucursală într-un alt stat membru să furnizeze toate informațiile specificate mai jos, la depunerea notificării menționate la alineatul (1):

(a) statul membru pe teritoriul căruia instituția de credit respectivă intenționează să își deschidă o sucursală;

(b) un program de activitate care să specifice, printre altele, tipurile de activități anticipate și organizarea structurală a sucursalei respective;

(c) adresa la care pot fi solicitate documente în statul membru gazdă;

(d) numele celor care răspund de administrarea sucursalei.

(3) În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine nu au niciun motiv pentru a pune la îndoială caracterul adecvat al structurii administrative sau situația financiară a instituției de credit, având în vedere activitățile anticipate, autoritățile respective, în termen de trei luni de la primirea informațiilor prevăzute la alineatul (2), comunică informațiile respective autorităților competente din statul membru gazdă și informează instituția de credit în consecință.

Autoritățile competente ale statului membru de origine comunică, de asemenea, cuantumul și structura fondurilor proprii, precum și cuantumul cerințelor de fonduri proprii ale instituției de credit, prevăzut la articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Prin derogare de la paragraful al doilea, în cazul prevăzut la articolul 34, autoritățile competente din statul membru de origine comunică cuantumul și structura fondurilor proprii ale instituției financiare și valoarea totală a expunerilor la risc calculate în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ale instituției de credit care este întreprinderea-mamă.

(4) În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine refuză să comunice informațiile prevăzute la alineatul (2) autorităților competente din statul membru gazdă, refuzul este motivat în fața instituției de credit în cauză în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor.

Refuzul de a răspunde sau absența unui astfel de răspuns pot fi atacate într-o instanță din statul membru de origine.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu prezentul articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (5) și (6) până la 1 ianuarie 2014.

Articolul 36

Începerea activităților

(1) Înainte ca sucursala unei instituții de credit să își înceapă activitatea, autoritățile competente din statul membru gazdă, în termen de două luni de la primirea informațiilor menționate la articolul 35, organizează supravegherea instituției de credit în conformitate cu capitolul 4 indicând, în cazul în care este necesar, și condițiile în care, din motive de interes general, pot fi desfășurate activitățile respective în statul membru gazdă.

(2) La primirea unei comunicări din partea autorităților competente din statul membru gazdă sau în cazul în care perioada menționată la alineatul (1) expiră fără a se primi nicio comunicare din partea statului membru gazdă, sucursala poate fi înființată și își poate începe activitatea.

(3) În cazul modificării oricăreia dintre informațiile comunicate în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) literele (b), (c) sau (d), instituția de credit notifică în scris autoritățile competente din statul membru de origine și statul membru gazdă, cu cel puțin o lună înainte de modificarea respectivă, pentru a permite autorităților competente din statul membru de origine să ia o decizie în urma unei notificări în temeiul articolului 35 și, de asemenea, pentru a permite autorităților competente din statul membru gazdă să ia o decizie de stabilire a condițiilor pentru efectuarea modificării, în conformitate cu dispozițiile alineatului (1) din prezentul articol.

(4) Se consideră că sucursalele care și-au început deja activitatea, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre gazdă, înainte de 1 ianuarie 1993, au făcut deja obiectul procedurilor prevăzute la articolul 35 și la alineatele (1) și (2) din prezentul articol. Începând cu 1 ianuarie 1993, sucursalele respective intră sub incidența alineatului (3) din prezentul articol, a articolelor 33 și 52, precum și a capitolului 4.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu prezentul articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (5) și (6) până la 1 ianuarie 2014.

Articolul 37

Informații cu privire la refuzuri

Statele membre informează Comisia și ABE cu privire la numărul și tipul cazurilor în care s-a refuzat acordarea unei autorizații în conformitate cu articolul 35 și cu articolul 36 alineatul (3).

Articolul 38

Agregarea sucursalelor

Mai multe sedii secundare înființate în același stat membru de o instituție de credit cu sediul central în alt stat membru sunt considerate o singură sucursală.

CAPITOLUL 3

Exercitarea libertății de a presta servicii

Articolul 39

Procedura de notificare

(1) Orice instituție de credit care dorește să își exercite pentru prima dată libertatea de a presta servicii pe teritoriul unui alt stat membru notifică în acest sens autoritățile competente din statul membru de origine în legătură cu activitățile menționate în anexa I pe care dorește să le desfășoare.

(2) În termen de o lună de la primirea notificării menționate la alineatul (1), autoritățile competente din statul membru de origine trimit notificarea respectivă autorităților competente din statul membru gazdă.

(3) Prezentul articol nu aduce atingere în niciun fel drepturilor dobândite de instituțiile de credit prestatoare de servicii înainte de 1 ianuarie 1993.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu prezentul articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (4) și (5) până la 1 ianuarie 2014.

CAPITOLUL 4

Atribuțiile autorităților competente din statul membru gazdă

Articolul 40

Cerințe de raportare

Autoritățile competente ale statelor membre gazdă pot solicita tuturor instituțiilor de credit care au sucursale pe teritoriul lor să le transmită rapoarte periodice cu privire la activitatea lor din statele membre gazdă respective.

Astfel de rapoarte sunt cerute numai în scop informativ sau statistic, pentru aplicarea articolului 51 alineatul (1) sau în scopuri de supraveghere în conformitate cu prezentul capitol. Acestea fac obiectul cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 53 alineatul (1).

Autoritățile competente ale statului membru gazdă pot, în special, solicita informații de la instituțiile de credit menționate la primul paragraf cu scopul de a permite autorităților competente să evalueze dacă o sucursală este semnificativă în conformitate cu articolul 51 alineatul (1).

Articolul 41

Măsurile luate de autoritățile competente din statul membru de origine cu privire la activitățile desfășurate în statul membru gazdă

(1) În cazul în care autoritățile competente din statul membru gazdă constată, pe baza informațiilor primite din partea autorităților competente din statul membru gazdă în temeiul articolului 50, că o instituție de credit care are o sucursală sau prestează servicii pe teritoriul statului respectiv se regăsește în una dintre situațiile de mai jos în ceea ce privește activitățile desfășurate în respectivul stat membru gazdă, acestea informează autoritățile competente din statul membru de origine:

(a) instituția de credit nu respectă dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive sau Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) există un risc semnificativ ca instituția de credit să nu respecte dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive sau Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Autoritățile competente din statul membru de origine iau fără întârziere toate măsurile necesare pentru a se asigura că instituția de credit în cauză remediază situația de nerespectare sau ia măsurile necesare pentru a evita riscul de nerespectare. Autoritățile competente ale statului membru de origine comunică fără întârziere respectivele măsuri autorităților competente din statul membru gazdă.

(2) În cazul în care autoritățile competente din statul membru gazdă consideră că autoritățile competente din statul membru de origine nu și-au îndeplinit sau nu își vor îndeplini obligațiile prevăzute la alineatul (1) al doilea paragraf, pot să sesizeze ABE și să îi solicite asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Atunci când ABE acționează în conformitate cu articolul menționat, aceasta ia orice decizie în temeiul articolului 19 alineatul (3) din regulamentul menționat în termen de 24 de ore. ABE poate de asemenea să acorde asistență din proprie inițiativă autorităților competente, în vederea ajungerii la un acord, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul menționat.

Articolul 42

Motivare și comunicare

Orice măsură luată în temeiul articolului 41 alineatul (1), sau al articolului 43 sau al articolului 44, care implică sancțiuni sau restricții în exercitarea libertății de a presta servicii ori a libertății de stabilire, se motivează în mod corespunzător și se comunică instituției de credit în cauză.

Articolul 43

Măsuri preventive

(1) Înainte de a urma procedura prevăzută la articolul 41, autoritățile competente din statul membru gazdă, în situații de urgență, până când autoritățile competente din statul membru de origine adoptă măsuri sau până când se aplică măsuri de reorganizare conform articolului 3 din Directiva 2001/24/CE, pot să ia toate măsurile preventive necesare pentru a asigura o protecție împotriva instabilității financiare care ar amenința grav interesele colective ale deponenților, investitorilor și clienților în statul membru gazdă.

(2) Orice măsură preventivă în temeiul alineatului (1) este proporțională cu scopul său, care este acela de a proteja împotriva instabilității financiare care ar amenința grav interesele colective ale deponenților, investitorilor și clienților din statul membru gazdă. Astfel de măsuri preventive pot include suspendarea plății. Acestea nu au ca rezultat favorizarea creditorilor instituției de credit din statul membru gazdă față de creditorii din alte state membre.

(3) Orice măsură preventivă în temeiul alineatului (1) își încetează efectul atunci când autoritățile administrative sau

judiciare din statul membru de origine iau măsuri de reorganizare în temeiul articolului 3 din Directiva 2001/24/CE.

(4) Autoritățile competente din statul membru gazdă dispun încetarea măsurilor preventive în cazul în care consideră că măsurile respective au devenit caduce în temeiul articolului 41, cu excepția cazului în care acestea își încetează efectul în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol.

(5) Comisia, ABE și autoritățile competente din celelalte state membre implicate sunt informate fără întârziere cu privire la măsurile preventive adoptate în temeiul alineatului (1).

În cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine sau ale altor state membre afectate au obiecții față de măsurile luate de autoritățile competente ale statului membru gazdă, pot să sesizeze ABE în acest sens și să îi solicite asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Atunci când ABE acționează în conformitate cu articolul menționat, aceasta ia orice decizie în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul respectiv în termen de 24 de ore. ABE poate de asemenea să acorde asistență din proprie inițiativă autorităților competente, în vederea ajungerii la un acord, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul respectiv.

Articolul 44

Competențele statelor membre gazdă

Statele membre gazdă pot, în pofida articolelor 40 și 41, să își exercite competențele acordate în temeiul prezentei directive pentru a lua măsurile adecvate în scopul prevenirii sau sancționării încălcărilor comise pe teritoriul lor dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive sau din motive de interes general. Aceste măsuri includ și posibilitatea de a împiedica instituțiile de credit care au comis nereguli să efectueze noi tranzacții pe teritoriile lor.

Articolul 45

Măsuri după retragerea autorizației

În cazul retragerii autorizației, autoritățile competente din statul membru de origine informează autoritățile competente din statul membru gazdă fără întârziere. Autoritățile competente din statul membru gazdă adoptă măsurile necesare pentru a împiedica instituția de credit în cauză să inițieze noi tranzacții pe teritoriul acestuia și pentru a proteja interesele deponenților.

Articolul 46

Publicitate

Niciuna dintre dispozițiile prezentului capitol nu împiedică instituțiile de credit cu sediul central în alte state membre să facă publicitate serviciilor lor prin toate mijloacele de comunicare disponibile în statul membru gazdă, sub rezerva respectării normelor privind forma și conținutul acestei publicități, adoptate din motive de interes general.

TITLUL VI

RELAȚII CU ȚĂRI TERȚE

Articolul 47

Notificările în legătură cu sucursalele din țări terțe și condițiile de acces pentru instituțiile de credit care dețin astfel de sucursale

(1) Statele membre nu aplică sucursalelor instituțiilor de credit cu sediul central într-o țară terță, la începerea sau pe parcursul desfășurării activității acestora, dispoziții care au drept rezultat un tratament mai favorabil decât cel aplicat sucursalelor instituțiilor de credit cu sediul central în Uniune.

(2) Autoritățile competente notifică Comisiei, ABE și Comitetului bancar european instituit prin Decizia 2004/10/CE a Comisiei ⁽¹⁾ toate autorizațiile de sucursală acordate instituțiilor de credit cu sediul central într-o țară terță.

(3) Uniunea poate conveni, prin acorduri încheiate cu una sau mai multe țări terțe, aplicarea dispozițiilor care acordă sucursalelor unei instituții de credit cu sediul central într-o țară terță un tratament identic pe teritoriul Uniunii.

Articolul 48

Cooperarea cu autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe privind supravegherea pe bază consolidată

(1) Comisia poate prezenta Consiliului, fie la cererea unui stat membru, fie din proprie inițiativă, propuneri pentru negocierea de acorduri cu una sau mai multe țări terțe, cu privire la mijloacele de exercitare a supravegherii pe bază consolidată a:

(a) instituțiilor ale căror întreprinderi-mamă au sediile centrale într-o țară terță;

(b) instituțiilor situate în țări terțe, ale căror întreprinderi-mamă, fie că sunt instituții, societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte, își au sediile centrale în Uniune.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) urmăresc, în special, să garanteze că:

(a) autoritățile competente din statele membre pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea, pe baza situațiilor lor financiare consolidate, instituțiile, societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte situate în

Uniune și care au ca filiale instituții sau instituții financiare situate într-o țară terță, sau care dețin participații în astfel de entități;

(b) autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea întreprinderile-mamă ale căror sedii centrale sunt situate pe teritoriile lor și care au ca filiale instituții sau instituții financiare situate în unul sau mai multe state membre sau care dețin participații în astfel de entități; și

(c) ABE poate obține de la autoritățile competente ale statelor membre informațiile primite de la autoritățile naționale ale țărilor terțe, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 218 din TFUE, Comisia, cu sprijinul Comitetului bancar european, examinează rezultatul negocierilor menționate la alineatul (1) și situația rezultată.

(4) ABE sprijină Comisia în sensul prezentului articol, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

TITLUL VII

SUPRAVEGHERE PRUDENȚIALĂ

CAPITOLUL 1

Principii de supraveghere prudențială

Secțiunea I

Competențele și sarcinile statului membru de origine și ale statului membru gazdă

Articolul 49

Competențele autorităților competente ale statului membru de origine și a celui gazdă

(1) Supravegherea prudențială a unei instituții, inclusiv a activităților desfășurate de aceasta în conformitate cu articolele 33 și 34, este responsabilitatea autorităților competente din statul membru de origine, fără a aduce atingere dispozițiilor prezentei directive care stabilesc atribuții în acest sens pentru autoritățile competente din statul membru gazdă.

(2) Aplicarea alineatului (1) nu împiedică supravegherea pe bază consolidată.

(3) Măsurile luate de statul membru gazdă nu prevăd un tratament discriminatoriu sau restrictiv pe baza faptului că o instituție este autorizată într-un alt stat membru.

⁽¹⁾ JO L 3, 7.1.2004, p. 36.

Articolul 50

Colaborarea privind supravegherea

(1) Autoritățile competente din statele membre în cauză colaborează îndeaproape la supravegherea activității instituțiilor de credit care funcționează, în special printr-o sucursală, în unul sau mai multe state membre, altele decât cele în care își au sediul central. Autoritățile competente din statele membre își comunică toate informațiile privind administrarea și proprietatea asupra acestor instituții, informații care pot facilita supravegherea acestora și examinarea condițiilor de autorizare a lor, precum și toate informațiile care pot facilita monitorizarea instituțiilor, în special în ceea ce privește lichiditatea, solvabilitatea, garantarea depozitelor, limitarea expunerilor mari, alți factori care pot influența riscul sistemic prezentat de instituție, procedurile administrative și contabile și mecanismele de control intern.

(2) Autoritățile competente din statul membru de origine comunică imediat autorităților competente din statele membre gazdă orice informații și constatări legate de supravegherea lichidităților cu privire la activitățile desfășurate de instituție prin sucursalele sale, în conformitate cu partea a șasea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și titlul VII, capitolul 3 din prezenta directivă, în măsura în care aceste informații și constatări sunt relevante pentru protecția deponenților sau a investitorilor din statul membru gazdă.

(3) Autoritățile competente din statul membru de origine informează imediat autoritățile competente din statul membru gazdă în cazul în care apare o criză de lichiditate sau se poate estima în mod rezonabil că va apărea o astfel de criză. Aceste informații cuprind, de asemenea, detalii cu privire la planificarea și punerea în aplicare a unui plan de redresare și orice măsuri prudențiale de supraveghere adoptate în acest context.

(4) Autoritățile competente din statul membru de origine comunică și explică la cerere autorităților competente din statul membru gazdă modul în care au fost luate în considerare informațiile și constatările furnizate de acestea. În cazul în care, după comunicarea informațiilor și a constatărilor, autoritățile competente din statul membru gazdă își mențin poziția că autoritățile competente din statul membru de origine nu au luat măsuri adecvate, autoritățile competente din statul membru gazdă pot, după ce au informat autoritățile competente din statul membru de origine și ABE, să ia măsurile adecvate pentru a preveni alte încălcări, în vederea protejării intereselor deponenților, ale investitorilor și ale altor persoane cărora li se furnizează servicii sau în vederea protejării stabilității sistemului financiar.

În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine au obiecții față de măsurile care urmează să fie luate de autoritățile competente din statul membru gazdă, ele pot să sesizeze ABE și să îi solicite asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Atunci când ABE acționează în conformitate cu articolul menționat, aceasta adoptă o decizie în termen de o lună.

(5) Autoritățile competente pot sesiza ABE cu privire la situațiile în care o cerere de colaborare, în special în vederea

schimbului de informații, a fost respinsă sau nu a primit un răspuns într-un termen rezonabil. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 258 din TFUE, ABE poate, în aceste situații, să acționeze în conformitate cu competențele conferite acesteia în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. ABE poate de asemenea să acorde asistență din proprie inițiativă autorităților competente, în vederea ajungerii la un acord privind schimbul de informații în temeiul prezentului articol, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul respectiv.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze informațiile menționate în prezentul articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru cerințele referitoare la schimbul de informații, care pot facilita monitorizarea instituțiilor de credit.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (6) și (7) până la 1 ianuarie 2014.

Articolul 51

Sucursale semnificative

(1) Autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă pot solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 112 alineatul (1), sau autorităților competente din statul membru de origine, ca o sucursală a unei instituții, alta decât o firmă de investiții care intră sub incidența articolului 95 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să fie considerată ca fiind semnificativă.

Cererea respectivă specifică motivele pentru care sucursala ar trebui considerată semnificativă, în special cu privire la următoarele aspecte:

(a) în cazul în care cota de piață a sucursalei în ceea ce privește depozitele depășește 2 % în statul membru gazdă;

(b) impactul probabil al unei suspendări sau încetări a operațiunilor instituției asupra lichidității sistemice și asupra sistemelor de plată, compensare și decontare din statul membru gazdă;

- (c) dimensiunea și importanța sucursalei, din punctul de vedere al numărului de clienți, în contextul sistemului bancar sau financiar al statului membru gazdă.

Autoritățile competente ale statelor membre de origine și ale statelor membre gazdă și, în cazul în care se aplică articolul 112 alineatul (1), autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată depun toate eforturile posibile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la desemnarea unei sucursale ca fiind semnificativă.

În cazul în care nu se ajunge la o decizie comună în termen de două luni de la primirea unei cereri în temeiul primului paragraf, autoritățile competente din statul membru gazdă iau propria decizie în termen de alte două luni cu privire la desemnarea sucursalei ca fiind semnificativă. La luarea deciziei, autoritățile competente din statul membru gazdă iau în considerare orice opinii și rezerve ale autorității responsabile cu supravegherea consolidată sau ale autorităților competente din statul membru de origine.

Deciziile menționate la al treilea și al patrulea paragraf se includ într-un document care cuprinde motivarea completă, se transmit autorităților competente în cauză și se consideră ca fiind determinante și aplicate de autoritățile competente din statele membre în cauză.

Desemnarea unei sucursale drept semnificativă nu aduce atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute în prezenta directivă.

- (2) Autoritățile competente din statul membru de origine comunică autorităților competente dintr-un stat membru gazdă în care este stabilită o sucursală semnificativă informațiile menționate la articolul 117 alineatul (1) literele (c) și (d) și îndeplinesc sarcinile menționate la articolul 112 alineatul (1) litera (c) în cooperare cu autoritățile competente din statul membru gazdă.

În cazul în care o autoritate competentă dintr-un stat membru de origine constată prezența unei situații de urgență, astfel cum se menționează la articolul 114 alineatul (1), aceasta alertează fără întârziere autoritățile menționate la articolul 58 alineatul (4) și la articolul 59 alineatul (1).

Autoritățile competente din statul membru de origine comunică autorităților competente din statul membru gazdă în care sunt situate sucursale semnificative rezultatele evaluărilor riscurilor vizând instituțiile cu astfel de sucursale, menționate la articolul 97, și, după caz, articolul 113 alineatul (2). Acestea comunică, de asemenea, deciziile adoptate în temeiul articolelor 104 și 105 în măsura în care aceste evaluări și decizii sunt relevante pentru sucursalele în cauză.

Autoritățile competente din statele membre de origine consultă autoritățile competente din statele membre gazdă în care sunt stabilite sucursale semnificative cu privire la etapele operaționale

prevăzute la articolul 86 alineatul (11), în cazul în care prezintă relevanță pentru riscurile de lichiditate în moneda statului membru gazdă.

În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine nu au consultat autoritățile competente din statul membru gazdă sau în cazul în care, în urma unei astfel de consultări, autoritățile competente din statul membru gazdă consideră că etapele operaționale cerute la articolul 86 alineatul (11) nu sunt adecvate, autoritățile competente din statul membru gazdă pot să sesizeze ABE și să îi solicite asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (3) În cazul în care nu se aplică articolul 116, autoritățile competente care supraveghează o instituție având sucursale semnificative în alte state membre înființează și prezidează un colegiu de supraveghetori pentru a facilita cooperarea în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol și al articolului 50. Înființarea și funcționarea colegiului se bazează pe dispoziții scrise care urmează să fie stabilite de către autoritatea competentă din statul membru de origine în urma consultării cu autoritățile competente în cauză. Autoritatea competentă din statul membru de origine decide care autorități competente participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului.

Decizia autorității competente din statul membru de origine ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de impactul potențial asupra stabilității sistemului financiar din statele membre vizate, menționat la articolul 7, și de obligațiile menționate la alineatul (2) din prezentul articol.

În prealabil, autoritatea competentă din statul membru de origine îi informează pe deplin pe toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea competentă din statul membru de origine îi informează, de asemenea, pe deplin și în timp util, pe toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul respectivelor reuniuni și acțiunile întreprinse.

- (4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile generale de funcționare a colegiilor de supraveghetori.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili funcționarea operațională a colegiilor de supraveghetori.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (4) și (5) până la 31 decembrie 2014.

Articolul 52

Verificări la fața locului și inspecții ale sucursalelor înființate în alt stat membru

(1) Statele membre gazdă adoptă dispoziții care prevăd că, în cazul în care o instituție autorizată în alt stat membru își desfășoară activitatea prin intermediul unei sucursale, autoritățile competente din statul membru de origine pot desfășura ele însele sau prin intermediul unor persoane pe care le numesc în acest scop, după ce au informat autoritățile competente din statul membru gazdă, verificări la fața locului ale informațiilor prevăzute la articolul 50 și inspecții ale unor astfel de sucursale.

(2) Autoritățile competente din statul membru de origine pot să recurgă, de asemenea, pentru inspecția sucursalelor, la una dintre celelalte proceduri prevăzute la articolul 118.

(3) Autoritățile competente din statul membru gazdă au competența de a efectua, de la caz la caz, verificări la fața locului și inspecții vizând activitățile desfășurate de sucursalele instituțiilor pe teritoriul lor și de a solicita unei sucursale informații cu privire la activitățile sale, în scopul supravegherii, în cazul în care consideră că acest lucru este relevant din motive de stabilitate a sistemului financiar în statul membru gazdă. Înainte de desfășurarea unor asemenea verificări și inspecții, autoritățile competente ale statului gazdă consultă autoritățile competente ale statului membru de origine. După astfel de verificări și inspecții, autoritățile competente din statul membru gazdă comunică autorităților competente din statul membru de origine informațiile obținute și constatările care sunt relevante pentru evaluarea riscurilor legate de instituție sau pentru stabilitatea sistemului financiar din statul membru gazdă. Autoritățile competente ale statului membru de origine iau în considerare în mod corespunzător informațiile și constatările respective la stabilirea programului de supraveghere prudențială menționat la articolul 99, având în vedere, de asemenea, stabilitatea sistemului financiar din statul membru gazdă.

(4) Verificările la fața locului și inspecțiile sucursalelor se desfășoară în conformitate cu dreptul statului membru în care are loc verificarea sau inspecția.

Secțiunea II

Schimbul de informații și secretul profesional

Articolul 53

Secretul profesional

(1) Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și auditorii sau experții care au acționat în numele autorităților competente, sunt obligate să respecte secretul profesional.

Informațiile confidențiale pe care astfel de persoane, auditori sau experți le obțin în cursul îndeplinirii atribuțiilor lor pot fi divulgate numai sub formă de rezumat sau în formă agregată, astfel încât să nu se poată identifica instituțiile de credit individuale, fără a aduce însă atingere situațiilor care fac obiectul dreptului penal.

Cu toate acestea, în cazul în care o instituție a fost declarată în faliment sau se află în executare silită, informațiile confidențiale care nu se referă la părți terțe implicate în eforturile de salvare a instituției de credit respective pot fi divulgate în cursul unor acțiuni în instanțe civile sau comerciale.

(2) Dispozițiile de la alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente să facă schimb de informații sau să transmită informații către CERS, ABE și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (AEVMP) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ în conformitate cu prezenta directivă, cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu alte directive aplicabile instituțiilor de credit și cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, cu articolele 31, 35 și 36 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și cu articolele 31 și 36 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. Informațiile respective fac obiectul alineatului (1).

(3) Alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente să publice rezultatele simulărilor de criză efectuate în conformitate cu articolul 100 din prezenta directivă sau cu articolul 32 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 sau să transmită ABE aceste rezultate în scopul publicării de către ABE a rezultatelor simulărilor de criză efectuate la nivelul Uniunii.

Articolul 54

Utilizarea informațiilor confidențiale

Autoritățile competente care primesc informații confidențiale în temeiul articolului 53 le utilizează numai în cursul exercitării atribuțiilor lor și numai în oricare dintre următoarele scopuri:

- (a) verificarea îndeplinirii condițiilor care reglementează accesul la activitatea instituțiilor de credit, precum și facilitarea supravegherii, pe bază consolidată sau neconsolidată, a desfășurării activității respective, în special în ceea ce privește supravegherea lichidității, a solvabilității, a expunerilor mari și a procedurilor contabile și administrative, precum și a mecanismelor interne de control;
- (b) aplicarea de sancțiuni;
- (c) într-un apel împotriva unei decizii a autorității competente, inclusiv acțiuni în instanță în temeiul articolului 72;

⁽¹⁾ JO L 331, 15.12.2010, p. 84.

- (d) în acțiuni în instanță deschise în temeiul unor dispoziții speciale prevăzute de legislația Uniunii adoptată în domeniul instituțiilor de credit.

Articolul 55

Acorduri de cooperare

În conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, statele membre și ABE pot încheia acorduri de cooperare care să prevadă schimburi de informații cu autoritățile de supraveghere ale țărilor terțe sau cu autorități sau organisme ale țărilor terțe, în conformitate cu articolul 56 și articolul 57 alineatul (1) din prezenta directivă, doar cu condiția ca informațiile furnizate să facă obiectul unei garanții de respectare a cerințelor privind secretul profesional care să fie cel puțin echivalente cu cele prevăzute la articolul 53 alineatul (1) din prezenta directivă. Un astfel de schimb de informații are drept scop îndeplinirea sarcinilor de supraveghere ale acestor autorități sau organisme.

În cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea se divulgă doar cu acordul expres al autorităților care le-au transmis și, după caz, doar în scopurile pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

Articolul 56

Schimbul de informații între autorități

Articolul 53 alineatul (1) și articolul 54 nu împiedică schimbul de informații între autoritățile competente din cadrul unui stat membru sau între autoritățile competente din state membre diferite sau între autoritățile competente și entitățile de mai jos, în exercitarea funcției lor de supraveghere:

- (a) autoritățile care au sarcina publică de a supraveghea alte entități din sectorul financiar și autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare;
- (b) autoritățile sau organismele care au responsabilitatea de a menține stabilitatea sistemului financiar în statele membre prin utilizarea reglementărilor macroprudențiale;
- (c) organisme sau autorități de reorganizare care au ca scop protejarea stabilității sistemului financiar;
- (d) sistemele de protecție contractuală sau instituțională astfel cum sunt menționate la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (e) organismele implicate în lichidarea și procedurile de faliment ale instituțiilor, precum și în alte proceduri similare;
- (f) persoanele responsabile cu auditarea legală a conturilor instituțiilor, ale întreprinderilor de asigurare și ale instituțiilor financiare.

Articolul 53 alineatul (1) și articolul 54 nu împiedică furnizarea, către organismele responsabile cu administrarea sistemelor de garantare a depozitelor și a sistemelor de compensații pentru investitori, a informațiilor necesare pentru exercitarea funcției lor.

În orice caz, informațiile primite fac obiectul cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 53 alineatul (1).

Articolul 57

Schimbul de informații cu organismele de supraveghere

- (1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 53, 54 și 55, statele membre pot autoriza schimburile de informații între autoritățile competente și autoritățile responsabile cu supravegherea:

- (a) organismelor implicate în lichidarea și procedurile de faliment ale instituțiilor, precum și în alte proceduri similare;

- (b) sistemelor de protecție contractuală sau instituțională astfel cum sunt menționate la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

- (c) persoanelor însărcinate cu efectuarea auditării legale a conturilor instituțiilor, ale întreprinderilor de asigurare și ale instituțiilor financiare.

- (2) În cazurile menționate la alineatul (1), statele membre cer îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții:

- (a) informațiile sunt schimbate în scopul îndeplinirii sarcinii menționate la alineatul (1);

- (b) informațiile primite fac obiectul cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 53 alineatul (1);

- (c) în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea nu sunt divulgate fără acordul expres al autorităților competente care le-au furnizat și, după caz, doar în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

- (3) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 53, 54 și 55, statele membre pot autoriza, cu scopul de a consolida stabilitatea și integritatea sistemului financiar, schimbul de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele responsabile în temeiul legii cu depistarea și investigarea încălcării legislației privind societățile comerciale.

În astfel de cazuri, statele membre cer îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții:

- (a) informațiile respective sunt schimbate în scopul îndeplinirii sarcinilor de detectare și investigare a încălcărilor aduse dreptului societăților comerciale;
- (b) informațiile primite fac obiectul cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 53 alineatul (1);
- (c) în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea nu sunt divulgate fără acordul expres al autorităților competente care le-au furnizat și, după caz, doar în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.
- (4) În cazul în care autoritățile sau organismele menționate la alineatul (1) își îndeplinesc sarcina de depistare sau investigare cu ajutorul unor persoane, date fiind competențele specifice ale acestora, care sunt numite în acest scop și care nu sunt angajate în sectorul public, un stat membru poate extinde posibilitatea de a efectua schimburile de informații prevăzute la alineatul (3) primul paragraf și asupra unor asemenea persoane, în condițiile prevăzute la alineatul (3) al doilea paragraf.
- (5) Autoritățile competente comunică ABE denumirile autorităților sau ale organismelor care pot primi informații în temeiul prezentului articol.
- (6) Pentru a pune în aplicare dispozițiile alineatului (4), autoritățile sau organismele menționate la alineatul (3) comunică autorităților competente care au furnizat informațiile, numele și responsabilitățile exacte ale persoanelor cărora urmează să le fie trimise informațiile respective.

Articolul 58

Transmiterea de informații privind aspectele monetare, protecția depozitelor, aspectele sistemice și aspectele legate de plăți

- (1) Nicio dispoziție din prezentul capitol nu împiedică, o autoritate competentă să transmită entităților de mai jos informațiile de care acestea au nevoie în îndeplinirea responsabilităților lor:
- (a) băncile centrale din cadrul SEBC și alte organisme cu o funcție similară, în calitatea lor de autorități monetare, în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea sarcinilor statutare care le revin, inclusiv coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități aferente acestei politici, supravegherea sistemelor de plată, de compensare și de decontare și menținerea stabilității sistemului financiar;
- (b) sistemele de protecție contractuală sau instituțională astfel cum sunt menționate la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) după caz, alte autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plată;

- (d) CERS, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) (AEAPO) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și AEVMP, în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea atribuțiilor lor în temeiul Regulamentelor (UE) nr. 1092/2010, (UE) nr. 1094/2010 sau (UE) nr. 1095/2010.

Statele membre iau măsurile adecvate pentru a elimina obstacolele care împiedică autoritățile competente să transmită informații în conformitate cu primul paragraf.

(2) Nicio prevedere din prezentul capitol nu împiedică autoritățile sau organismele menționate la alineatul (1) să comunice autorităților competente informațiile de care autoritățile competente au nevoie în sensul articolului 54.

(3) Informațiile primite în conformitate cu alineatele (1) și (2) fac obiectul cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 53 alineatul (1).

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, într-o situație de urgență, astfel cum se menționează la articolul 114 alineatul (1), autoritățile competente comunică fără întârziere informații băncilor centrale din cadrul SEBC atunci când aceste informații sunt relevante pentru exercitarea sarcinilor statutare care le revin, inclusiv coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități aferente acestei politici, supravegherea sistemelor de plată, de compensare și de decontare și menținerea stabilității sistemului financiar, precum și Comitetului european pentru risc sistemic (CERS), atunci când aceste informații sunt relevante pentru exercitarea sarcinilor statutare care îi revin.

Articolul 59

Transmiterea informațiilor către alte entități

(1) Fără a aduce atingere articolului 53 alineatul (1) și articolului 54, statele membre pot autoriza, în temeiul dispozițiilor din dreptul intern, comunicarea anumitor informații altor departamente ale administrațiilor centrale de stat care răspund de legislația privind supravegherea instituțiilor, a instituțiilor financiare și a întreprinderilor de asigurare, precum și inspecțiilor care acționează în numele departamentelor respective.

Cu toate acestea, o astfel de comunicare nu poate avea loc decât în cazul în care este necesară din motive de supraveghere prudențială, prevenție și rezoluție a instituțiilor aflate în dificultate. Fără a aduce atingere alineatului (2) de la prezentul articol, persoanele care au acces la informații fac obiectul unor cerințe privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele prevăzute la articolul 53 alineatul (1).

⁽¹⁾ JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

Într-o situație de urgență, astfel cum se menționează la articolul 114 alineatul (1), statele membre permit autorităților competente să divulge informații relevante departamentelor menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în toate statele membre vizate.

(2) Statele membre pot autoriza divulgarea anumitor informații referitoare la supravegherea prudențială a instituțiilor către comisii parlamentare de anchetă din statul membru respectiv, curți de conturi din statul membru respectiv și alte entități cu atribuții de anchetare din statul membru respectiv, în următoarele condiții:

- (a) entitățile au un mandat precis, în temeiul dreptului intern, de a cerceta sau examina acțiunile autorităților responsabile cu supravegherea instituțiilor sau cu legislația privind supravegherea;
- (b) informațiile sunt strict necesare pentru îndeplinirea mandatului menționat la litera (a);
- (c) persoanele care au acces la informații sunt supuse cerințelor privind secretul profesional prevăzute de dreptul intern, cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 53 alineatul (1);
- (d) atunci când informațiile provin de la un alt stat membru, acestea nu se divulgă fără acordul expres al autorităților competente care le-au transmis și exclusiv în scopurile pentru care respectivele autorități și-au dat acordul.

În măsura în care divulgarea informațiilor legate de supravegherea prudențială implică prelucrarea de date cu caracter personal, orice prelucrare efectuată de entitățile menționate la primul paragraf respectă legile naționale aplicabile transpunere a Directivei 95/46/CE.

Articolul 60

Divulgarea informațiilor obținute prin verificări și inspecții la fața locului

Statele membre asigură că informațiile primite în conformitate cu articolul 52 alineatul (3), articolul 53 alineatul (2) și articolul 56, precum și informațiile obținute prin intermediul verificărilor la fața locului sau inspecții menționate la articolul 52 alineatele (1) și (2) nu se divulgă în temeiul articolului 59 decât cu acordul expres al autorităților competente care au furnizat informațiile respective sau al autorităților competente din statul membru în care s-a desfășurat o astfel de verificare la fața locului sau inspecție.

Articolul 61

Divulgarea informațiilor privind serviciile de compensare și decontare

(1) Nicio prevedere din prezentul capitol nu împiedică autoritățile competente dintr-un stat membru să comunice

informațiile prevăzute la articolele 53 – 55 unei case de compensare sau unui alt organism similar recunoscut de legislația internă pentru asigurarea de servicii de compensare și decontare pe una dintre piețele lor naționale, în cazul în care autoritățile respective consideră necesară comunicarea informațiilor pentru a asigura funcționarea adecvată a organismelor respective în caz de neplată sau de neplată potențială de către participanții pe piață. Informațiile primite fac obiectul cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate în articolul 53 alineatul (1).

(2) Cu toate acestea, statele membre se asigură că informațiile primite în conformitate cu articolul 53 alineatul (2) nu se comunică în situațiile menționate la alineatul (1) fără acordul expres al autorităților competente care au furnizat informațiile respective.

Articolul 62

Prelucrarea datelor cu caracter personal

Prelucrarea datelor cu caracter personal în sensul prezentei directive se efectuează în conformitate cu Directiva 95/46/CE și, după caz, cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001.

Secțiunea III

Obligațiile persoanelor responsabile cu controlul legal al conturilor anuale și consolidate

Articolul 63

Obligațiile persoanelor responsabile cu controlul legal al conturilor anuale și consolidate

(1) Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că orice persoană autorizată în conformitate cu Directiva 2006/43/CEE a Parlamentului European a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate⁽¹⁾ și care îndeplinește în cadrul unei instituții sarcinile prevăzute la articolul 51 din Directiva 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale⁽²⁾, la articolul 37 din Directiva 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 privind conturile consolidate⁽³⁾ sau la articolul 73 din Directiva 2009/65/CE, sau orice altă sarcină statutară, are cel puțin obligația de a informa cu promptitudine autoritățile competente în legătură cu orice fapt sau decizie cu privire la o anumită instituție care ajunge la cunoștința sa în exercitarea sarcinilor sale și care este de natură:

(a) să constituie o încălcare serioasă a actelor cu putere de lege sau a actelor administrative care reglementează condițiile de autorizare sau care reglementează activitățile instituțiilor;

(b) să afecteze continuitatea activității instituției;

⁽¹⁾ JO L 157, 9.6.2006, p. 87.

⁽²⁾ JO L 222, 14.8.1978, p. 11.

⁽³⁾ JO L 193, 18.7.1983, p. 1.

- (c) să conducă la refuzul certificării conturilor sau la formularea anumitor rezerve.

Statele membre dispun cel puțin că o persoană menționată la primul paragraf are, de asemenea, obligația de a semnala orice fapt sau decizie care ajunge la cunoștința persoanei respective în exercitarea sarcinilor care îi revin, astfel cum se descrie la primul paragraf, în cadrul unei întreprinderi care are legături strânse ce rezultă dintr-o relație de control cu instituția în cadrul căreia persoana îndeplinește sarcina respectivă.

- (2) Comunicarea cu bună credință către autoritățile competente, de către persoanele autorizate în sensul Directivei 2006/43/CE, a oricărui fapt sau decizie menționată la alineatul (1) nu constituie o încălcare a niciunei restricții privind dezvăluirea informațiilor, impuse prin contract sau în temeiul unor acte cu putere de lege sau acte administrative, și nu implică niciun fel de răspundere a persoanelor respective. O astfel de dezvăluire se face simultan și organului de conducere al instituției, cu excepția cazului în care există motive solide de a nu proceda astfel.

Secțiunea IV

Competențele de supraveghere, competența de sancționare și dreptul la o cale de atac

Articolul 64

Competențe de supraveghere și de sancționare

- (1) Autoritățile competente sunt investite cu toate competențele de supraveghere necesare pentru a interveni în activitatea instituțiilor în scopul exercitării funcției lor, inclusiv, în special, dreptul de a retrage o autorizație în conformitate cu articolul 18, competențele necesare în conformitate cu articolul 102 și cele prevăzute la articolele 104 și 105.

- (2) Autoritățile competente își exercită competențele de supraveghere și de sancționare în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern, în oricare dintre următoarele moduri:

- (a) în mod direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) sub responsabilitatea lor, prin delegare către astfel de autorități;
- (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

Articolul 65

Sancțiuni administrative și alte măsuri administrative

- (1) Fără a aduce atingere competențelor de supraveghere ale autorităților competente menționate la articolul 64 și nici

dreptului statelor membre de a prevedea și impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme privind sancțiuni administrative și alte măsuri administrative cu privire la încălcări ale dispozițiilor naționale de punere în aplicare a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că aceste sancțiuni sunt puse în aplicare. În cazul în care statele membre decid să nu stabilească norme pentru sancțiuni administrative pentru încălcări care fac obiectul dreptului penal intern, acestea îi comunică Comisiei dispozițiile de drept penal relevante. Sancțiunile administrative și alte măsuri administrative sunt eficace, proporționale și disuasive.

- (2) Statele membre se asigură că, în cazul încălcării obligațiilor menționate la alineatul (1) se aplică instituțiilor, societăților financiare holding și societăților financiare holding mixte, în cazul unei încălcări a dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 se pot aplica sancțiuni, în condițiile stabilite în dreptul intern, membrilor organului de conducere și altor persoane fizice care sunt responsabile pentru încălcare în temeiul dreptului intern.

- (3) Autoritățile competente au toate competențele de colectare a informațiilor și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. Fără a aduce atingere altor dispoziții relevante din prezenta directivă și din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, respectivele competențe includ:

- (a) competența de a solicita furnizarea tuturor informațiilor necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor care revin autorităților competente, inclusiv a unor informații care trebuie furnizate la intervale repetate și în formate specificate în scopuri de supraveghere și în scopuri statistice aferente, de la următoarele persoane fizice sau juridice:
 - (i) instituții cu sediul în statul membru în cauză;
 - (ii) societăților financiare holding cu sediul în statul membru în cauză;
 - (iii) societăților financiare holding mixte cu sediul în statul membru în cauză;
 - (iv) societăților financiare holding cu activitate mixtă cu sediul în statul membru în cauză;
 - (v) persoane care aparțin entităților menționate la punctele (i)-(iv);
 - (vi) părți terțe către care entitățile menționate la punctele (i)-(iv) au externalizat anumite funcții sau activități operaționale;

(b) competența de a efectua toate investigațiile necesare în legătură cu orice persoană menționată la punctele (i)-(vi) stabilită sau care se află în statul membru în cauză, unde este necesar pentru îndeplinirea atribuțiilor autorităților competente, inclusiv:

(i) dreptul de a solicita prezentarea de documente;

(ii) de a examina evidențele și registrele persoanelor menționate la punctele (i)-(vi) și de a ridica copii sau extrase ale acestor evidențe și registre;

(iii) de a obține explicații scrise sau orale de la orice persoană menționată la litera (a) punctele (i)-(vi) sau de la reprezentanții ori personalul acesteia; și

(iv) de a intervieva orice altă persoană care consimte să fie interviuată în scopul colectării de informații referitoare la obiectul unei investigații;

(c) Sub rezerva altor condiții prevăzute de dreptul Uniunii, competența de a efectua toate inspecțiile necesare, la sediile comerciale ale persoanelor juridice menționate la litera (a) punctele (i)-(vi) și la sediul oricărei alte întreprinderi incluse în supravegherea consolidată pentru care o autoritate competentă este autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, sub rezerva notificării prealabile a autorităților competente vizate. În cazul în care inspecția necesită autorizarea din partea unei autorități judiciare în conformitate cu dreptul intern, se solicită o astfel de autorizare.

Articolul 66

Sanțiuni și alte măsuri administrative privind încălcarea cerințelor de autorizare și a cerințelor pentru achiziția de participații calificate

(1) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative naționale prevăd sancțiuni și alte măsuri administrative cel puțin pentru următoarele cazuri:

(a) desfășurarea de activități de preluare de depozite sau alte fonduri rambursabile de la populație, fără a avea statutul de instituție de credit, cu încălcarea articolului 9;

(b) începerea de activități specifice unei instituții de credit, fără a fi obținut autorizație, cu încălcarea articolului 9;

(c) achiziționarea, în mod direct sau indirect, a unei participații calificate într-o instituție de credit sau majorarea, directă sau indirectă, a unei astfel de participații calificate într-o instituție de credit, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să atingă sau să depășească pragurile menționate la articolul 22 alineatul (1) sau astfel încât instituția de credit să devină o filială a sa, fără a

notifica în scris autoritățile competente ale instituției de credit în cadrul căreia intenționează să achiziționeze ori să majoreze o participație calificată, în cursul perioadei de evaluare, sau acționând în pofida opoziției autorităților competente, cu încălcarea articolului 22 alineatul (1);

(d) cedarea, directă sau indirectă, a unei participații calificate într-o instituție de credit sau reducerea unei participații calificate astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să scadă sub pragurile menționate la articolul 25 sau astfel încât instituția de credit să înceteze să mai fie o filială, fără a notifica în scris autoritățile competente.

(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), se pot aplica cel puțin următoarele sancțiuni administrative și alte măsuri administrative:

(a) o declarație publică în care se identifică persoana fizică, instituția, societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă responsabilă și natura încălcării;

(b) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv;

(c) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 10 % din valoarea totală netă anuală a cifrei de afaceri, care include următoarele sume ale întreprinderii din exercițiul financiar precedent: venitul brut constând din dobânzile de primit și alte venituri similare, venitul rezultat din acțiuni și alte titluri cu randament fix/variabil, precum și comisioanele sau taxele de primit, în conformitate cu articolul 316 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(d) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, echivalentul în moneda națională la 17 iulie 2013;

(e) sancțiuni administrative pecuniare egale cu până la de două ori valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul poate fi stabilit;

(f) suspendarea drepturilor de vot ale acționarului sau acționarilor considerați responsabili de încălcările menționate la alineatul (1).

În cazul în care întreprinderea menționată la primul paragraf litera (c) este o filială a unei întreprinderi-mamă, venitul brut relevant este venitul brut rezultat din conturile consolidate ale întreprinderii-mamă principale din exercițiul financiar precedent.

Articolul 67

Alte dispoziții

(1) Prezentul articol se aplică cel puțin în oricare dintre situațiile următoare:

- (a) o instituție a obținut autorizația prin declarații false sau prin orice alte mijloace nelegitime;
- (b) o instituție, după ce dobândește informații cu privire la achiziții sau cedări de participații la capitalul lor care fac ca participațiile să depășească sau să scadă sub pragurile menționate la articolul 22 alineatul (1) sau la articolul 25, nu informează autoritățile competente cu privire la respectivele achiziții sau cedări, încălcând articolul 26 alineatul (1) primul paragraf;
- (c) o instituție cotate pe o piață reglementată inclusă în lista care urmează să fie publicată de AEVMP în conformitate cu articolul 47 din Directiva 2004/39/CE nu informează autoritățile competente, cel puțin anual, cu privire la numele acționarilor și asociaților care dețin participații calificate, precum și la mărimea respectivelor participații, încălcând articolul 26 alineatul (1) al doilea paragraf din prezenta directivă;
- (d) o instituție nu aplică măsurile în materie de guvernanță cerute de autoritățile competente, în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolului 74;
- (e) o instituție nu transmite autorităților competente informații sau furnizează informații incomplete sau inexacte privind respectarea obligației îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, încălcând articolul 99 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul menționat;
- (f) o instituție nu transmite autorităților competente date sau furnizează informații incomplete sau inexacte cu privire la datele menționate la articolul 101 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (g) o instituție nu transmite autorităților competente informații sau furnizează informații incomplete sau inexacte privind o expunere mare, încălcând articolul 394 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (h) o instituție nu transmite autorităților competente informații sau furnizează informații incomplete sau inexacte privind lichiditatea, încălcând articolul 415 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (i) o instituție nu transmite autorităților competente informații sau furnizează informații incomplete sau inexacte privind rata efectului de levier, încălcând articolul 430 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

- (j) o instituție nu își îndeplinește în mod repetat sau persistent obligația de a dispune de active lichide, încălcând articolul 412 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (k) o instituție își asumă o expunere care încalcă limitele stabilite la articolul 395 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (l) o instituție este expusă la riscul de credit al unei poziții de securitizare fără a îndeplini condițiile prevăzute la articolul 405 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (m) o instituție nu comunică informații sau furnizează informații incomplete sau inexacte, încălcând articolului 431 alineatele (1), (2) și (3) sau articolul 451 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (n) o instituție efectuează plăți către deținătorii instrumentelor incluse în fondurile sale proprii fără a respecta dispozițiile articolului 141 din prezenta directivă sau în cazurile în care articolele 28, 51 sau 63 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 interzic astfel de plăți către deținătorii de instrumente incluse în fonduri proprii;
 - (o) o instituție este găsită vinovată de o încălcare gravă a dispozițiilor naționale adoptate în temeiul Directivei 2005/60/CE;
 - (p) o instituție permite uneia sau mai multor persoane care nu respectă articolul 91 să devină sau să rămână membri ai organului de conducere;
- (2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), se pot aplica cel puțin următoarele sancțiuni administrative și alte măsuri administrative:
- (a) o declarație publică în care se indică persoana fizică, instituția, societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă responsabilă și natura încălcării;
 - (b) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv;
 - (c) în cazul unei instituții, retragerea autorizației instituției în conformitate cu articolul 18;
 - (d) sub rezerva articolului 65 alineatul (2), sancționarea unui membru al organului de conducere al instituției sau a oricărei alte persoane fizice considerate responsabile prin interzicerea temporară a exercitării funcțiilor lor în instituții;

- (e) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 10 % din valoarea totală netă anuală a cifrei de afaceri, care include următoarele sume ale întreprinderii din exercițiul financiar precedent: venitul brut constând din dobânzile de primit și alte venituri similare, venitul rezultat din acțiuni și alte titluri cu randament fix/variabil, precum și comisioanele sau taxele de primit, în conformitate cu articolul 316 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (f) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, echivalentul în moneda națională la 17 iulie 2013;
- (g) sancțiuni administrative pecuniare egale cu până la de două ori valoarea profiturilor obținute sau a pierderilor evitate ca urmare a încălcării, în cazul în care acestea pot fi stabilite.

În cazul în care o întreprindere menționată la primul paragraf litera (e) este o filială a unei întreprinderi-mamă, venitul brut relevant este venitul brut rezultat din conturile consolidate ale întreprinderii-mamă principale din exercițiul financiar precedent;

Articolul 68

Publicarea sancțiunilor administrative

(1) Statele membre asigură faptul că autoritățile competente publică pe site-ul lor internet oficial cel puțin orice sancțiune administrativă împotriva căreia nu există vreo cale de atac și care este aplicată pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, inclusiv informații privind tipul și natura încălcării și identitatea persoanei fizice sau juridice sancționate, fără întârziere după informarea persoanei respective cu privire la sancțiunile respective.

În cazul în care statele membre permit publicarea sancțiunilor împotriva cărora există o cale de atac, autoritățile competente publică, de asemenea, fără întârziere, pe site-urile lor internet oficiale, informații privind starea recursului și rezultatul acestuia.

(2) Autoritățile competente publică sancțiunile fără a indica identitatea entităților implicate, în conformitate cu dreptul intern, în oricare dintre următoarele situații:

- (a) atunci când sancțiunea este impusă unei persoane fizice și, în urma unei evaluări anterioare obligatorii, se dovedește că publicarea datelor cu caracter personal este disproporționată;
- (b) atunci când publicarea ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă penală în curs de desfășurare;

- (c) atunci când publicarea ar cauza, în măsura în care se poate stabili acest lucru, daune disproporționate instituțiilor sau persoanelor fizice implicate.

Alternativ, în cazul în care circumstanțele menționate la primul paragraf ar putea înceta într-un termen rezonabil, publicarea în temeiul alineatului (1) poate fi amânată pentru un astfel de termen.

(3) Autoritățile competente se asigură că informațiile publicată în temeiul alineatului (1) sau (2) rămân pe site-ul lor internet oficial pentru o perioadă de cel puțin cinci ani. Datele cu caracter personal se păstrează pe site-ul internet oficial al autorității competente numai pentru perioada necesară, în conformitate cu normele aplicabile în materie de protecție a datelor.

(4) Până la 18 iulie 2015, ABE prezintă Comisiei un raport privind publicarea de către statele membre a sancțiunilor, fără a indica identitatea entităților implicate, în conformitate cu alineatul (2), în special atunci când au existat diferențe semnificative între statele membre în această privință. În plus, ABE prezintă un raport Comisiei privind orice diferențe semnificative în ceea ce privește durata publicării sancțiunilor în temeiul dreptului intern.

Articolul 69

Schimbul de informații privind sancțiunile și menținerea de către ABE a unei baze de date centrale

(1) Sub rezerva respectării cerințelor de păstrare a secretului profesional menționate la articolul 53 alineatul (1), autoritățile competente informează ABE cu privire la toate sancțiunile administrative, inclusiv toate interdicțiile permanente, aplicate în temeiul articolelor 65, 66 și 67, inclusiv orice cale de atac și rezultatul acesteia. ABE menține o bază de date centralizată a sancțiunilor administrative care i-au fost aduse la cunoștință, exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Baza de date poate fi accesată numai de autoritățile competente și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea.

(2) Atunci când o autoritate competentă evaluează buna reputație în sensul articolului 13 alineatul (1), al articolului 16 alineatul (3), al articolului 91 alineatul (1) și al articolului 121, aceasta consultă baza de date cu sancțiuni administrative a ABE. În cazul schimbării situației sau a succesului unei căi de atac, ABE elimină sau actualizează din baza de date informațiile relevante la solicitarea autorităților competente.

(3) Autoritățile competente verifică, în conformitate cu dreptul intern, existența unei condamnări relevante în cazierul judiciar al persoanei în cauză. În acest sens, informațiile sunt transmise în conformitate cu Decizia 2009/316/JAI a Consiliului și cu Decizia-cadru 2009/315/JAI, astfel cum au fost transpuse în dreptul intern.

(4) ABE menține o pagină web cu linkuri către publicarea de către fiecare autoritate competentă a sancțiunilor administrative în temeiul articolului 68 și indică perioada de timp pentru care fiecare stat membru publică sancțiunile administrative.

Articolul 70

Aplicarea efectivă a sancțiunilor și exercitarea competențelor de a impune sancțiuni de către autoritățile competente

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcare;
- (c) capacitatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcare, astfel cum este indicată, de exemplu, de cifra de afaceri totală a persoanei juridice sau de venitul anual al persoanei fizice;
- (d) volumul profiturilor obținute sau a veniturilor rezultate din evitarea pierderilor de către persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare, în măsura în care acestea pot fi stabilite;
- (e) pierderile suferite de terți ca urmare a încălcării, în măsura în care acestea pot fi stabilite;
- (f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare cooperează cu autoritatea competentă;
- (g) încălcări anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă de încălcare;
- (h) orice posibile consecințe sistemice ale încălcării.

Articolul 71

Raportarea încălcărilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente stabilesc mecanisme eficiente și fiabile pentru a încuraja raportarea la autoritățile competente a încălcărilor potențiale sau reale ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

(2) Mecanismele menționate la alineatul (1) cuprind cel puțin:

- (a) proceduri specifice pentru primirea rapoartelor privind încălcările și luarea de măsuri ulterioare;
- (b) protecție adecvată pentru angajații instituțiilor care raportează încălcări comise în cadrul instituției, împotriva represaliilor, discriminării sau altor tipuri de tratament inechitabil;
- (c) protecția datelor cu caracter personal ale persoanei care raportează încălcarea, precum și ale persoanei fizice suspectate că este responsabilă de încălcare, în conformitate cu Directiva 95/46/CE.
- (d) norme clare care asigură faptul că este garantată confidențialitatea în toate cazurile față de persoana care raportează încălcările comise în cadrul instituției, cu excepția cazului în care dreptul intern impune dezvăluirea în contextul unor anchete suplimentare sau al unor proceduri judiciare ulterioare.

(3) Statele membre cer instituțiilor să dispună de proceduri adecvate privind raportarea de către angajați a încălcărilor, la nivel intern, prin intermediul unui canal specific, independent și autonom.

Un astfel de canal poate fi furnizat și prin dispoziții prevăzute de partenerii sociali. Se aplică măsurile de protecție menționate la alineatul (2) literele (b), (c) și (d).

Articolul 72

Dreptul la o cale de atac

Statele membre se asigură că deciziile și măsurile luate în temeiul actelor cu putere de lege și actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă sau cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pot face obiectul unei căi de atac. Statele membre se asigură de asemenea că situația în care nu se ia nicio decizie în termen de șase luni de la prezentarea cererii de autorizare care conține toate informațiile necesare potrivit dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, face obiectul dreptului la o cale de atac.

CAPITOLUL 2

Procese de control

Secțiunea I

Procesul de evaluare a adecvării capitalului intern

Articolul 73

Capital intern

Instituțiile dispun de strategii și proceduri solide, eficiente și cuprinzătoare pentru a evalua și menține în permanență valorile, tipurile și repartizarea capitalului intern pe care le consideră adecvate pentru a acoperi natura și nivelul riscurilor la care sunt expuse sau ar putea fi expuse.

Strategiile și procedurile respective fac obiectul unui control intern periodic pentru a garanta că rămân complete și adaptate naturii, amplitudinii și complexității activităților instituției în cauză.

Secțiunea II

Dispozițiile, procesele și mecanismele instituțiilor

Subsecțiunea 1

Principii generale

Articolul 74

Guvernanța internă și planuri de redresare și rezoluție

(1) Instituțiile aplică măsuri solide în materie de guvernanță, care includ o structură organizatorică clară cu linii de responsabilitate bine definite, transparente și coerente, procese eficiente de identificare, gestionare, monitorizare și raportare a riscurilor la care sunt sau pot fi expuse, mecanisme adecvate de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile riguroase, precum și politici și practici de remunerare care să promoveze și să fie în concordanță cu o gestionare adecvată și eficace a riscurilor.

(2) Dispozițiile, procesele și mecanismele menționate la alineatul (1) sunt cuprinzătoare și proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente modelului de afaceri și activităților instituției. Criteriile tehnice stabilite la articolele 76-95 sunt luate în considerare.

(3) ABE elaborează orientări privind dispozițiile, procesele și mecanismele menționate la alineatul (1), în conformitate cu alineatul (2).

(4) Autoritățile competente se asigură că se pun în aplicare planuri de redresare pentru refacerea situației financiare a unei instituții, în urma unei deprecieri semnificative, precum și planuri de rezoluție. În conformitate cu principiul proporționalității, cerințele pentru instituții de a elabora, menține și actualiza planurile de redresare, precum și cerințele pentru autoritatea de rezoluție de a pregăti planurile de rezoluție, după consultarea autorității competente, pot fi reduse în cazul în care, după consultarea autorității naționale pentru chestiuni macroprudențiale, autoritățile competente consideră că falimentul unei anume instituții, între altele, din cauza mărimii sale, a modelului de afaceri sau a interconectării cu alte instituții sau a sistemului financiar în general, nu va avea un efect negativ asupra piețelor financiare, altor instituții sau condițiilor de finanțare.

Instituțiile cooperează îndeaproape cu autoritățile de rezoluție și le transmit toate informațiile necesare în vederea pregătirii și a elaborării de planuri de rezoluție viabile, stabilind opțiuni pentru rezoluția organizată a instituțiilor în caz de eșec, în conformitate cu principiul proporționalității.

În conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE are dreptul să participe și să contribuie la elaborarea și coordonarea de planuri de redresare și de rezoluție eficiente și consecvente.

În acest sens, ABE este informată și are dreptul să participe la reuniuni referitoare la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de rezoluție. În cazul în care se organizează astfel de reuniuni sau activități, ABE este informată pe deplin în prealabil cu privire la organizarea unor astfel de reuniuni, cu privire la principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate.

Articolul 75

Supravegherea politicilor de remunerare

(1) Autoritățile competente colectează informațiile divulgate în conformitate cu criteriile pentru divulgare stabilite la articolul 450 alineatul (1) literele (g), (h) și (i) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și le utilizează pentru a compara tendințele și practicile de remunerare. Autoritățile competente transmit ABE aceste informații.

(2) ABE emite orientări cu privire la politicile de remunerare viabile care sunt conforme cu principiile prevăzute la articolele 92-95. Aceste orientări trebuie să țină seama de principiile privind politicile de remunerare viabile din Recomandarea 2009/384/CE a Comisiei din 30 aprilie 2009 privind politicile de remunerare în sectorul serviciilor financiare ⁽¹⁾.

AEVMP colaborează strâns cu ABE pentru a elabora orientări cu privire la politicile de remunerare pentru categoriile de personal implicate în furnizarea de servicii și activități de investiții în sensul punctului 2 de la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2004/39/CE.

ABE utilizează informațiile primite de la autoritățile competente în conformitate cu alineatul (1) pentru a compara tendințele și practicile de remunerare la nivelul Uniunii.

(3) Autoritățile competente colectează informații privind numărul persoanelor fizice de la nivelul unei instituții a căror remunerație este de 1 milion de euro sau mai mult pentru un exercițiu financiar, incluzând responsabilitățile de serviciu, sectorul operațional în cauză, principalele elemente ale salariului, primele, indemnizațiile pe termen lung și contribuția la pensie. Aceste informații se transmit la ABE, care le publică la nivel agregat pentru fiecare stat membru de origine, într-un format de raportare comun. ABE poate elabora linii directoare pentru a facilita punerea în aplicare a acestui paragraf și a asigura consecvența informațiilor colectate.

⁽¹⁾ JO L 120, 15.5.2009, p. 22.

Subsecțiunea 2

Criterii tehnice privind organizarea și tratarea riscurilor

Articolul 76

Tratarea riscurilor

(1) Statele membre se asigură că organul de conducere aprobă și examinează periodic strategiile și politicile de asumare, gestionare, monitorizare și diminuare a riscurilor la care instituția este expusă sau ar putea fi expusă, inclusiv riscuri determinate de mediul macroeconomic în care instituția respectivă își desfășoară activitatea, având în vedere starea ciclului economic.

(2) Statele membre se asigură că organul de conducere dedică suficient timp pentru examinarea problemelor legate de risc. Organul de conducere se implică activ și asigură alocarea unor resurse adecvate în vederea administrării tuturor riscurilor semnificative abordate în cuprinsul prezentei directive și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și în vederea evaluării activelor, a utilizării ratingurilor externe și a modelelor interne referitoare la riscurile respective. Instituția stabilește linii de raportare către organul de conducere care să acopere toate riscurile semnificative, politicile de gestionare a riscurilor, precum și modificările aduse acestora.

(3) Statele membre se asigură că instituțiile semnificative din punctul de vedere al dimensiunii acestora, al organizării interne și al naturii, amplitudinii și complexității activităților lor înființează un comitet de risc compus din membri ai organului de conducere care nu îndeplinesc nicio funcție executivă în instituția respectivă. Membrii comitetului de risc trebuie să dispună de nivelul necesar de cunoștințe, competențe și experiență pentru a înțelege pe deplin și a monitoriza strategia de risc și apetitul pentru risc al instituției.

Comitetul de risc consiliază organul de conducere cu privire la apetitul pentru risc și strategia de risc globale actuale și viitoare ale instituției și sprijină organul de conducere în monitorizarea punerii în aplicare a acestei strategii de către conducerea superioară. Responsabilitatea generală în privința riscurilor îi revine în continuare organului de conducere.

Comitetul de risc verifică dacă prețurile activelor și pasivelor oferite clienților țin seama pe deplin de modelul de afaceri și strategia de risc ale instituției. În cazul în care prețurile nu reflectă riscurile în mod adecvat în conformitate cu modelul de afaceri și cu strategia de risc, comitetul de risc prezintă organului de conducere un plan de remediere a situației.

Autoritățile competente pot permite unei instituții, care nu este considerată semnificativă în sensul primului paragraf, să unifice comitetul de risc și comitetul de audit astfel cum este menționat la articolul 41 din Directiva 2006/43/CE. Membrii comitetului mixt au cunoștințele, competențele și experiența necesare atât pentru comitetul de risc, cât și pentru cel de audit.

(4) Statele membre se asigură că organul de conducere, în funcția sa de supraveghere, precum și comitetul de risc, în cazul în care s-a înființat un astfel de comitet, au accesul corespunzător la informații privind profilul de risc al instituției și, dacă este necesar și adecvat, la funcția de gestionare a riscurilor și la consultanță de specialitate externă.

Organul de conducere, în funcția sa de supraveghere, precum și comitetul de risc, în cazul în care s-a înființat un astfel de comitet, stabilesc natura, cantitatea, formatul și frecvența informațiilor privind riscurile pe care urmează să le primească. Pentru a sprijini crearea unor politici și practici de remunerare fiabile, comitetul de risc verifică, fără a aduce atingere sarcinilor comitetului de remunerare, dacă stimulentele oferite de sistemul de remunerare țin seama de riscuri, capital, lichidități, precum și de probabilitatea și calendarul câștigurilor.

(5) În conformitate cu cerința proporționalității prevăzută la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2006/73/CE a Comisiei ⁽¹⁾, statele membre se asigură că instituțiile au o funcție de gestionare a riscurilor independentă de funcțiile operaționale, precum și suficientă autoritate, importanță, resurse și acces la organul de conducere.

Statele membre garantează că funcția de gestionare a riscului se asigură că toate riscurile semnificative sunt identificate, evaluate și raportate în mod corespunzător. Acestea garantează că funcția de gestionare a riscului este implicată activ în elaborarea strategiei de risc a instituției și în toate deciziile importante privind gestionarea riscurilor și că poate oferi o imagine completă asupra întregii game de riscuri la care este expusă instituția.

În cazul în care este necesar, statele membre garantează că funcția de gestionare a riscurilor poate informa direct organul de conducere în funcția sa de supraveghere, independent de conducerea superioară, și poate să facă sesizări și să avertizeze acest organ, atunci când este cazul, dacă au loc evoluții specifice ale riscurilor care afectează sau ar putea să afecteze instituția, fără a aduce atingere responsabilităților pe care le are organul de conducere în funcțiile sale de supraveghere și/sau de conducere în conformitate cu prezenta directivă și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Coordonatorul funcției de gestionare a riscurilor trebuie să fie un cadru de conducere superior independent, cu responsabilități distincte privind funcția de gestionare a riscurilor. În cazul în care natura, amploarea și complexitatea activităților instituției nu justifică numirea unei persoane distincte, o altă persoană de rang înalt din cadrul instituției poate îndeplini funcția respectivă, cu condiția să nu existe niciun conflict de interese.

⁽¹⁾ Directiva 2006/73/CE a Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cerințele organizatorice și condițiile de funcționare ale întreprinderilor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate (JO L 241, 2.9.2006, p. 26).

Coordonatorul funcției de gestionare a riscurilor nu poate fi demis fără aprobarea prealabilă din partea organului de conducere în funcția sa de supraveghere și are acces direct la organul de conducere, în funcția sa de supraveghere, atunci când este necesar.

Punerea în aplicare a prezentei directive nu aduce atingere aplicării Directivei 2006/73/CE în ceea ce privește firmele de investiții.

Articolul 77

Abordări interne pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii

(1) Autoritățile competente încurajează instituțiile care sunt semnificative ținând seama de dimensiunea, organizarea internă și natura, amploarea și complexitatea activităților lor să dezvolte o capacitate internă de evaluare a riscului de credit și să utilizeze mai frecvent abordarea bazată pe modele interne de rating pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit, în cazul în care expunerile lor sunt semnificative în termeni absoluți și în cazul în care au, în același timp, un număr mare de contrapartide semnificative. Prezentul articol nu aduc atingere îndeplinirii criteriilor prevăzute în partea a treia titlul I capitolul 3 secțiunea 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) Autoritățile competente monitorizează, ținând cont de natura, amploarea și complexitatea activităților unei instituții, faptul că aceasta nu se bazează în mod exclusiv sau automat pe ratinguri de credit externe pentru evaluarea bonității unei entități sau a unui instrument financiar.

(3) Autoritățile competente încurajează instituțiile, ținând seama de dimensiunea și organizarea lor internă și de natura, amploarea și complexitatea activităților acestora, să dezvolte o capacitate internă de evaluare a riscului de credit și să utilizeze mai frecvent modele interne de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru riscul specific al titlurilor de creanță din portofoliul de tranzacționare, împreună cu modele interne de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare și de migrare în cazul în care expunerile față de riscuri specifice sunt semnificative în termeni absoluți și în cazul în care au un număr mare de poziții semnificative pe titluri de creanță ale unor emitenți diferiți.

Prezentul articol nu aduc atingere îndeplinirii criteriilor prevăzute în partea a treia titlul IV capitolul 5 secțiunile 1-5 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a defini mai exact noțiunea de „expuneri la un risc specific care sunt semnificative în termeni absoluți”, menționată la alineatul (3) primul paragraf, și pragurile pentru

numerele mari de contrapartide semnificative și poziții pe titluri de creanță ale unor emitenți diferiți. ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 78

Abordări interne pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii

(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile cărora li se permite să utilizeze metode interne pentru calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc sau a cerințelor de fonduri proprii, cu excepția riscului operațional, transmit rezultatele calculelor prin metodele lor interne pentru expunerile sau pozițiile lor care sunt incluse în portofoliile de referință. Instituțiile transmit autorităților competente rezultatele calculelor lor, împreună cu o explicație a metodologiilor utilizate pentru a produce aceste rezultate, cu o periodicitate adecvată, și cel puțin o dată pe an.

(2) Autoritățile competente asigură faptul că instituțiile transmit autorităților competente și ABE rezultatele calculelor menționate la alineatul (1) în conformitate cu modelul dezvoltat de ABE în conformitate cu alineatul (8). În cazul în care autoritățile competente aleg să dezvolte portofolii specifice, acest lucru are loc în consultare cu ABE și se asigură faptul că instituțiile raportează rezultatele calculelor separat de rezultatele calculelor pentru portofoliile ABE.

(3) Autoritățile competente monitorizează, pe baza informațiilor transmise de instituții în conformitate cu alineatul (1), diferențele valorilor ale expunerilor ponderate la risc sau cerințele de fonduri proprii, după caz, cu excepția riscului operațional, pentru expunerile sau tranzacțiile din portofoliul de referință, care se bazează pe metodele interne ale instituțiilor respective. Cel puțin o dată pe an, autoritățile competente realizează o evaluare a calității metodelor respective, acordând o atenție deosebită:

- (a) metodelor care afișează diferențe semnificative în ceea ce privește cerințele de fonduri proprii pentru aceeași expunere;
- (b) metodelor în cazul cărora diversitatea este deosebit de mare sau mică, precum și în cazul cărora subestimarea cerințelor de fonduri proprii este semnificativă și sistematică.

ABE produce un raport pentru a sprijini autoritățile competente în evaluarea calității metodelor interne pe baza informațiilor menționate la alineatul (2).

(4) În cazul în care anumite instituții prezintă discrepanțe semnificative față de majoritatea instituțiilor omoloage sau în cazul în care există puține elemente comune în metodele utilizate, ceea ce conduce la rezultate foarte variate, autoritățile competente investighează motivele acestui fapt și, dacă se poate stabili în mod clar că metoda unei instituții duce la o subestimare a cerințelor de fonduri proprii care nu poate fi atribuită diferențelor în materie de riscuri ale expunerilor sau pozițiilor aferente, adoptă măsurile corective necesare.

(5) Autoritățile competente asigură faptul că deciziile lor privind caracterul adecvat al măsurilor corective menționate la alineatul (4) respectă principiul conform căruia aceste măsuri trebuie să mențină obiectivele unei metode interne și, prin urmare:

(a) nu conduc la standardizare sau metode preferate;

(b) nu creează stimulente incorecte; sau

(c) nu cauzează un comportament gregar.

(6) ABE poate emite orientări și recomandări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 atunci când consideră că sunt necesare, pe baza informațiilor și evaluărilor menționate la alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, pentru a îmbunătăți practicile de supraveghere sau practicile instituțiilor în ceea ce privește metodele interne.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) procedurile pentru transmiterea reciprocă a evaluărilor efectuate în conformitate cu alineatul (3) între autoritățile competente și cu ABE;

(b) standardele pentru evaluarea efectuată de autoritățile competente menționate la alineatul (3).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza:

(a) modelul, definițiile și soluțiile informatice care trebuie aplicate în Uniune pentru raportarea menționată la alineatul (2);

(b) portofoliul sau portofoliile de referință menționate la alineatul (1).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(9) Până la 1 aprilie 2015 și după consultarea ABE, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la funcționarea evaluării comparative a metodelor interne, inclusiv la domeniul de aplicare al modelului. Dacă este cazul raportul este însoțit de o propunere legislativă.

Articolul 79

Riscul de credit și riscul de contrapartidă

Autoritățile competente se asigură că:

(a) acordarea de credite se face pe baza unor criterii solide și bine definite și că procesul de aprobare, modificare, reînnoire și refinanțare a creditelor se stabilește cu claritate;

(b) instituțiile au metodologii interne care le permit să evalueze riscul de credit al expunerilor față de debitori individuali, titluri de valoare sau pozițiile din securitizare, precum și riscul de credit la nivelul portofoliului. În special, metodologiile interne nu trebuie să se bazeze exclusiv sau în mod mecanic pe ratinguri de credit externe. În cazul în care cerințele de fonduri proprii se bazează pe o evaluare a unei instituții externe de evaluare a creditului (ECAI, *External Credit Assessment Institution*) sau pe faptul că o expunere este neevaluată, acest lucru nu scutește instituțiile de a lua în considerare și alte informații relevante pentru a își evalua modul de repartizare a capitalului intern;

(c) gestionarea și monitorizarea permanentă a diferitelor portofolii purtătoare de risc de credit și a diferitelor expuneri ale instituțiilor, inclusiv pentru identificarea și gestionarea creditelor problematice și pentru efectuarea ajustărilor de valoare și constituirea unor provizioane adecvate, se fac prin sisteme eficiente;

(d) diversitatea portofoliilor de credite trebuie să fie adecvată în funcție de piețele țintă și strategiile globale de creditare ale instituției.

Articolul 80

Riscul rezidual

Autoritățile competente se asigură că riscul ca tehnicile recunoscute de diminuare a riscului de credit utilizate de instituții să se dovedească mai puțin eficace decât previziunile este abordat și controlat, inclusiv prin intermediul unor politici și proceduri scrise.

Articolul 81

Riscul de concentrare

Autoritățile competente se asigură că riscul de concentrare rezultat din expunerile față de fiecare contraparte, inclusiv contrapartide centrale, grupuri de contrapartide asociate și contrapartide din același sector economic, aceeași regiune geografică sau care desfășoară aceeași activitate sau furnizează aceeași marfă, sau din aplicarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit, inclusiv, în special, riscurile aferente expunerilor indirecte mari din credite, de exemplu, față de un singur emitent de garanții, este abordat și controlat, inclusiv prin intermediul unor politici și proceduri scrise.

Articolul 82

Riscul din securitizare

(1) Autoritățile competente se asigură că riscurile care decurg din tranzacții de securitizare în care instituțiile de credit au calitatea de investitor, inițiator sau sponsor, inclusiv riscurile reputaționale (care apar în cazul structurilor sau produselor complexe), sunt evaluate și abordate pe baza unor politici și proceduri adecvate pentru a garanta că structura economică a tranzacției este integral reflectată în deciziile de evaluare și gestionare a riscurilor.

(2) Autoritățile competente se asigură că instituțiile care sunt inițiatoare de tranzacții de securitizare care se reînnoiesc și au clauze de rambursare anticipată dispun de programe de lichidități privind atât rambursarea planificată, cât și rambursarea anticipată.

Articolul 83

Riscul de piață

(1) Autoritățile competente se asigură că se pun în aplicare politici și procese pentru identificarea, măsurarea și administrarea tuturor surselor și efectelor semnificative ale riscurilor de piață.

(2) Autoritățile competente se asigură că, atunci când poziția scurtă devine scadentă înaintea poziției lungi, instituțiile iau de asemenea măsuri împotriva riscului de lipsă de lichidități.

(3) Capitalul intern trebuie să fie adecvat la riscurile de piață importante care nu sunt supuse unei cerințe de fonduri proprii.

Instituțiile care, la calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de poziție în conformitate cu partea a treia titlul IV capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și-au compensat pozițiile pe una sau mai multe dintre acțiunile care compun un indice bursier cu una sau mai multe poziții pe contractul futures pe indici bursieri sau un alt instrument derivat bazat pe indici bursieri au un capital intern adecvat pentru a acoperi riscul de bază de pierderi cauzate de faptul că valoarea contractului futures sau a unui alt instrument derivat nu evoluează în deplină concordanță cu valoarea acțiunilor constitutive; de asemenea, instituțiile dețin un astfel de capital intern corespunzător atunci când dețin poziții opuse pe contracte futures privind indici bursieri care nu sunt identice în ceea ce privește fie scadența ori structura lor, fie ambele.

În cazul în care utilizează tratamentul prevăzut la articolul 345 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile trebuie să se asigure că dețin un capital intern suficient pentru acoperirea riscului de pierdere care există între momentul angajamentului inițial și următoarea zi lucrătoare.

Articolul 84

Riscul de rată a dobânzii rezultat din activități din afara portofoliului de tranzacționare

Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare sisteme de identificare, evaluare și gestionare a riscurilor care decurg din variațiile potențiale ale ratelor dobânzii care afectează activitățile din afara portofoliului de tranzacționare ale unei instituții.

Articolul 85

Riscul operațional

(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile aplică politici și procese de evaluare și administrare a expunerii la riscul operațional, inclusiv la riscul de model și care acoperă evenimentele deosebit de grave și cu o frecvență redusă. Instituțiile stabilesc ce reprezintă riscul operațional în sensul politicilor și procedurilor respective.

(2) Autoritățile competente se asigură că sunt instituite planuri de intervenție și de continuitate a activității pentru a garanta capacitatea instituțiilor de a-și desfășura activitatea fără întreruperi și de a limita pierderile în caz de întrerupere gravă a activității.

Articolul 86

Riscul de lichiditate

(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile au strategii, politici, procese și sisteme robuste de identificare, măsurare, gestionare și monitorizare a riscului de lichiditate în cadrul unui număr corespunzător de termene, inclusiv pe parcursul zilei (*intra-day*), astfel încât să se asigure că instituțiile mențin rate adecvate de amortizoare de lichidități. Respectivul strategii, politici, procese și sisteme sunt ajustate în funcție de liniile de activitate, monede, sucursale și entități juridice și includ mecanisme corespunzătoare de alocare pentru costurile de lichiditate, beneficii și riscuri.

(2) Strategiile, politicile, procesele și sistemele menționate la alineatul (1) trebuie să fie proporționale cu complexitatea, profilul de risc, sfera activității instituțiilor și toleranța la risc stabilite de organul de conducere și să reflecte importanța instituției în fiecare stat membru în care aceasta își desfășoară activitatea. Instituțiile comunică toleranța la risc tuturor liniilor de activitate relevante.

(3) Autoritățile competente se asigură că instituțiile, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților acestora, dispun de profiluri de risc de lichiditate care respectă și nu depășesc nivelul stabilit pentru un sistem robust și care funcționează adecvat.

Autoritățile competente monitorizează evoluțiile înregistrate în legătură cu profilurile de risc de lichiditate, de exemplu caracteristicile și volumurile unui produs, administrarea riscurilor, politicile de finanțare și concentrările de fonduri.

Autoritățile competente adoptă măsuri eficace în cazul în care evoluțiile menționate la al doilea paragraf pot conduce la instabilitatea sistemică sau a unor instituții individuale.

Autoritățile competente informează ABE cu privire la eventualele măsuri aplicate în conformitate cu al treilea paragraf.

ABE adresează recomandări atunci când este necesar, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) Autoritățile competente se asigură că instituțiile elaborează metodologii pentru identificarea, măsurarea, gestionarea și monitorizarea pozițiilor de finanțare. Metodologiile respective includ fluxurile de numerar semnificative prezente și preconizate către și din active, datorii, elemente extrabilanțiere, inclusiv din datorii contingente și posibilul impact al riscului reputațional.

(5) Autoritățile competente se asigură că instituțiile fac distincție între activele gajate și cele negrevate disponibile în orice moment, în special în situații de urgență. De asemenea, acestea se asigură că instituțiile iau în considerare entitatea juridică în care se află activele, țara în care activele sunt înregistrate legal fie într-un registru, fie într-un cont, precum și eligibilitatea acestora și monitorizează modul în care activele pot fi mobilizate prompt.

(6) Autoritățile competente se asigură că instituțiile au în vedere și limitele juridice, de reglementare și operaționale existente, impuse potențialelor transferuri de lichidități și active negrevate dintre entități, atât în interiorul Spațiului Economic European, cât și în afara acestuia.

(7) Autoritățile competente se asigură că instituțiile iau în considerare diferite instrumente de diminuare a riscului de lichiditate, inclusiv un sistem de limite și rezerve de lichidități, pentru a putea face față diferitelor situații de criză, precum și o structură de finanțare și un acces la sursele de finanțare diversificate într-un mod corespunzător. Dispozițiile respective se reexaminează cu regularitate.

(8) Autoritățile competente se asigură că instituțiile au în vedere scenarii alternative privind pozițiile de lichiditate și factorii de diminuare a riscurilor și că reexaminează ipotezele care stau la baza deciziilor privind poziția de finanțare cel puțin o dată pe an. În acest sens, scenariile alternative trebuie să vizeze în special elementele extrabilanțiere și alte datorii contingente, inclusiv cele ale entităților special constituite în scopul

securizării (SSPE, *Securitisation Special Purpose Entities*) sau ale altor entități speciale, menționate în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în raport cu care instituția acționează ca sponsor sau oferă un sprijin semnificativ sub formă de lichidități.

(9) Autoritățile competente se asigură că instituțiile iau în considerare potențialul impact al scenariilor alternative privind anumite instituții, al scenariilor la nivel de piață și al scenariilor alternative combinate. Trebuie avute în vedere diferite perioade de timp și diferite grade ale condițiilor de criză.

(10) Autoritățile competente se asigură că instituțiile își ajustează strategiile, politicile interne și limitele cu privire la riscul de lichiditate și elaborează planuri de urgență eficiente, având în vedere rezultatul scenariilor alternative menționate la alineatul (7).

(11) Autoritățile competente se asigură că instituțiile dispun de planuri de redresare privind lichiditatea care stabilesc strategii adecvate și măsuri de punere în aplicare corespunzătoare pentru a rezolva problema eventualei lipse de lichidități, inclusiv în ceea ce privește succursalele stabilite într-un alt stat membru. Autoritățile competente se asigură că planurile respective sunt testate de instituții cel puțin o dată pe an, actualizate pe baza rezultatelor scenariilor alternative menționate la alineatul (8), raportate conducerii superioare și aprobate de aceasta, astfel încât politicile și procesele interne să poată fi ajustate în consecință. Instituțiile iau măsurile operaționale necesare în avans pentru a se asigura că planurile de redresare privind lichiditatea pot fi puse în aplicare imediat. Pentru instituțiile de credit, printre aceste măsuri operaționale se numără asigurarea disponibilității imediate a garanțiilor pentru finanțare de la banca centrală. Aceasta include asigurarea disponibilității garanției în moneda unui alt stat membru, dacă este cazul, sau în moneda unei țări terțe față de care instituția de credit are expuneri și, dacă este necesar din punct de vedere operațional, pe teritoriul unui stat membru gazdă sau al unei țări terțe față de moneda căreia are expuneri.

Articolul 87

Riscul efectului de levier excesiv

(1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile dispun de politici și procese pentru identificarea, gestionarea și monitorizarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier. Indicatorii riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier trebuie să includă rata efectului de levier stabilită în conformitate cu articolul 429 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și neconcordanțele dintre active și obligații.

(2) Autoritățile competente se asigură că instituțiile tratează cu precauție problema riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, ținând cont de creșterile potențiale ale riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier cauzate de reducerea fondurilor proprii ale instituției prin pierderi anticipate sau realizate, în funcție de normele contabile aplicabile. În acest scop, instituțiile trebuie să poată face față la diferite situații de criză din punctul de vedere al riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier.

Subsecțiunea 3

Governanța

Articolul 88

Principii de guvernare

(1) Statele membre se asigură că organul de conducere definește, supraveghează și este responsabil pentru punerea în aplicare a unor principii de guvernare care să asigure administrarea eficientă și prudentă a instituției, inclusiv separarea responsabilităților în cadrul organizației și prevenirea conflictelor de interese.

Aceste principii trebuie să includă următoarele principii:

- (a) organul de conducere trebuie să aibă responsabilitate generală în ceea ce privește instituția și aprobă și supraveghează punerea în aplicare a obiectivelor strategice, a strategiei de risc și a guvernării interne a instituției;
- (b) organul de conducere trebuie să asigure integritatea sistemelor de contabilitate și de raportare financiară, inclusiv controalele financiare și operaționale și respectarea legislației și a standardelor relevante;
- (c) organul de conducere trebuie să supravegheze procesul de publicare a informațiilor și de comunicare;
- (d) organul de conducere trebuie să fie responsabil pentru asigurarea supravegherii eficiente a conducerii superioare;
- (e) președintele organului de conducere în funcția sa de supraveghere a unei instituții trebuie să nu exercite simultan funcția de director executiv în cadrul aceleiași instituții, cu excepția cazului în care această suprapunere de funcții este justificată de instituție și este autorizată de autoritățile competente.

Statele membre se asigură că organul de conducere monitorizează și evaluează periodic eficacitatea principiilor de guvernare ale instituției și adoptă măsurile adecvate pentru remedierea eventualelor deficiențe.

(2) Statele membre se asigură că instituțiile care sunt semnificative din punctul de vedere al dimensiunii și al organizării interne, precum și al naturii, amplitudinii și complexității activităților lor înființează un comitet de numire compus din membri ai organului de conducere care nu îndeplinesc nicio funcție executivă în instituția respectivă.

Comitetul de numire îndeplinește următoarele sarcini:

- (a) identifică și recomandă candidați pentru ocuparea pozițiilor libere în cadrul organului de conducere, spre aprobare de către organul de conducere sau de către adunarea generală, evaluează echilibrul de cunoștințe, competențe, diversitate și

experiență în cadrul organului de conducere și pregătește o descriere a rolurilor și a capacităților în vederea numirii într-o anumită poziție și evaluează așteptările în ceea ce privește timpul alocat în acest sens;

În plus, comitetul de numire decide cu privire la un obiectiv de reprezentare a sexului subreprezentat în cadrul organului de conducere și elaborează o politică privind modul de creștere a reprezentării sexului subreprezentat în cadrul organului de conducere pentru a atinge respectivul obiectiv. Obiectivul, politica și punerea sa în aplicare se publică în conformitate cu articolul 435 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

- (b) evaluează periodic, cel puțin o dată pe an, structura, dimensiunea, compoziția și performanțele organului de conducere și formulează recomandări organului de conducere cu privire la eventuale modificări;
- (c) evaluează periodic, cel puțin o dată pe an, cunoștințele, competențele și experiența fiecărui membru al organului de conducere și al organului de conducere în ansamblu sau îi raportează organului de conducere în mod corespunzător;
- (d) examinează periodic politica organului de conducere în ceea ce privește selecția și numirea membrilor conducerii superioare și face recomandări organului de conducere.

În îndeplinirea sarcinilor sale, comitetul de numire ține cont, în măsura posibilului și în mod permanent, de necesitatea asigurării faptului că procesul decizional al organului de conducere nu este dominat de nicio persoană sau grup mic de persoane într-un mod care este în detrimentul intereselor instituției în ansamblu.

Comitetul de numire poate utiliza orice tip de resurse pe care le consideră adecvate, inclusiv consultanță externă, și beneficiază de finanțare corespunzătoare în acest scop.

În cazul în care, conform dreptului intern, organul de conducere nu are nicio competență în ceea ce privește procesul selectării și numirii niciunuia dintre membrii săi, prezentul alineat nu se aplică.

Articolul 89

Raportarea pentru fiecare țară în parte

(1) De la 1 ianuarie 2015, statele membre solicită fiecărei instituții să comunice anual, defalcat pentru fiecare stat membru și pentru fiecare țară terță în care a înființat o sucursală, următoarele informații pe bază consolidată pentru exercițiul financiar:

- (a) numele, natura activităților și localizarea geografică;

(b) cifra de afaceri;

(c) numărul de angajați în echivalent timp complet;

(d) profit sau pierdere înainte de impozitare;

(e) impozitul pe profit sau pierdere;

(f) subvenții publice primite.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), statele membre solicită instituțiilor să comunice informațiile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) pentru prima dată la 1 iulie 2014.

(3) Până la 1 iulie 2014 toate instituțiile globale de importanță sistemică autorizate în Uniune, astfel cum au fost identificate la nivel internațional, transmit Comisiei informațiile menționate la alineatul (1) literele (d), (e) și (f) pe bază de confidențialitate de către. Comisia, după consultarea ABE, AEAPo și AEVMP, după caz, desfășoară o evaluare generală în legătură cu potențialele consecințe economice negative ale publicării unor astfel de informații, inclusiv impactul asupra competitivității, disponibilitatea investițiilor și a creditelor și stabilitatea sistemului financiar. Până la 31 decembrie 2014, Comisia își prezintă raportul Parlamentului European și Consiliului.

În cazul în care raportul Comisiei identifică efecte negative semnificative, Comisia va lua în considerare elaborarea unei propuneri legislative adecvate de modificare a obligațiilor de comunicare prevăzute la alineatul (1) și poate, în conformitate cu articolul 145 litera (h), să raporteze obligațiile respective. Comisia revizuieste anual necesitatea de a extinde respectiva raportare.

(4) Informațiile prevăzute la alineatul (1) sunt supuse auditului în conformitate cu Directiva 2006/43/CE și sunt publicate, în cazul în care este posibil, ca anexă la propriile declarații financiare anuale sau la declarația financiară consolidată a instituției respective, după caz.

(5) În măsura în care actele legislative viitoare ale Uniunii pentru obligațiile de comunicare depășesc ceea ce este prevăzut la prezentul articol, prezentul articol încetează să se aplice și va fi eliminat în mod corespunzător.

Articolul 90

Publicarea rentabilității activelor

Printre indicatorii-cheie din rapoartele lor anuale, instituțiile publică rentabilitatea activelor lor, calculată ca profitul net realizat împărțit la valoarea totală a bilanțului.

Articolul 91

Organul de conducere

(1) Membrii organului de conducere au în orice moment o reputație suficient de bună și posedă suficiente cunoștințe, competențe și experiență pentru a-și exercita atribuțiile. Întreaga componență a organului de conducere reflectă o gamă suficient de largă de experiențe. Membrii organului de conducere îndeplinesc în special cerințele de la alineatele (2)-(8).

(2) Toți membrii organului de conducere trebuie să dedice suficient timp pentru a-și îndeplini atribuțiile în cadrul instituției.

(3) Numărul de funcții de conducere care pot fi deținute simultan de un membru al organului de conducere se stabilește în funcție de circumstanțele specifice și de natura, amploarea și complexitatea activităților instituției. În afara cazului în care reprezintă statul membru, membrii organului de conducere al unei instituții care este semnificativă din punct de vedere al dimensiunii, al organizării interne și al naturii, obiectului și complexității activităților sale dețin simultan, începând cu 1 iulie 2014, doar una dintre următoarele combinații de funcții de conducere:

(a) funcție de conducere executivă cu două funcții de conducere neexecutive;

(b) patru funcții de conducere neexecutive.

(4) În sensul alineatului (3), următoarele sunt considerate ca fiind o singură funcție de conducere:

(a) Funcțiile de conducere executive sau neexecutive deținute în cadrul aceluiași grup;

(b) Funcțiile de conducere executive sau neexecutive deținute în cadrul:

(i) instituțiilor care sunt membre ale aceluiași sistem instituțional de protecție, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; sau

(ii) întreprinderilor (inclusiv entități nefinanciare) în cadrul cărora instituția deține o participație calificată.

(5) Funcțiile de conducere în organizațiile care nu urmăresc, în mod predominant, obiective comerciale nu sunt avute în vedere în sensul alineatului (3).

(6) Autoritățile competente pot autoriza membri ai organului de conducere să dețină o funcție neexecutivă suplimentară. Autoritățile competente informează periodic ABE în legătură cu astfel de autorizații.

(7) Organul de conducere posedă în ansamblu cunoștințe, competențe și experiență adecvate pentru a putea înțelege activitățile instituției, inclusiv principalele riscuri.

(8) Fiecare membru al organului de conducere acționează cu onestitate, integritate și independență de spirit pentru a evalua și contesta în mod eficient deciziile conducerii superioare atunci când este necesar și pentru a superviza și monitoriza în mod eficace procesul de luare a deciziilor de către echipa de conducere.

(9) Instituțiile alocă resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și formarea membrilor organului de conducere.

(10) Statele membre sau autoritățile competente impun instituțiilor și comitetelor lor de numire respective să folosească o gamă largă de calități și competențe atunci când recrutează membrii organului de conducere și, în acest sens, să pună în aplicare o politică de promovare a diversității în cadrul organului de conducere.

(11) Autoritățile competente colectează informațiile publicate în conformitate cu articolul 435 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și le utilizează pentru a compara practicile în materie de diversitate. Autoritățile competente transmit ABE aceste informații. ABE utilizează aceste informații pentru a compara practicile în materie de diversitate la nivelul Uniunii.

(12) ABE emite orientări pentru a detalia următoarele:

- (a) noțiunea de dedicare a unui timp suficient de către un membru al organului de conducere pentru îndeplinirea funcțiilor sale, în raport cu circumstanțele specifice și natura, amploarea și complexitatea activităților instituției;
- (b) noțiunea de deținere de către organul de conducere în ansamblul său a unor cunoștințe, competențe și experiență adecvate, menționată la alineatul (7);
- (c) noțiunile de onestitate, integritate și independență de spirit a unui membru al organului de conducere, menționate la alineatul (8);
- (d) noțiunea de alocare de resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și instruirea membrilor organului de conducere, menționată la alineatul (9);
- (e) noțiunea de luare în considerare a diversității la selectarea membrilor organului de conducere, menționată la alineatul (10).

ABE emite respectivele orientări până la 31 decembrie 2015.

(13) Prezentul articol nu aduce atingere dispozițiilor referitoare la reprezentarea angajaților în cadrul organului de conducere, astfel cum este prevăzut în dreptul intern.

Articolul 92

Politici de remunerare

(1) Aplicarea alineatului (2) de la prezentul articol și a articolelor 93-95 în cadrul instituțiilor este asigurată de autoritățile competente la nivel de grup, societate-mamă și filială, inclusiv în cele stabilite în centre financiare offshore.

(2) Autoritățile competente se asigură că, la stabilirea și aplicarea politicilor privind remunerația totală, inclusiv salariile și beneficiile discreționare de tipul pensiilor, pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului lor de risc, inclusiv membrii conducerii superioare, personalul cu competențe pentru asumarea de riscuri, personalul care deține funcții de control, precum și orice angajat ce primește o remunerație totală care îl plasează în aceeași categorie de remunerație cu cea a membrilor conducerii superioare și a personalului cu competențe pentru asumarea de riscuri, instituțiile respectă principiile de mai jos într-un mod și într-o măsură adecvată în raport cu mărimea și organizarea lor internă, precum și cu natura, amploarea și complexitatea lor:

- (a) politica de remunerare promovează și este compatibilă cu o gestionare a riscurilor viabilă și eficace și nu încurajează asumarea unor riscuri care depășesc nivelul de risc tolerat de instituție;
- (b) politica de remunerare este compatibilă cu strategia de afaceri, obiectivele, valorile și interesele pe termen lung ale instituției și cuprinde măsuri pentru evitarea conflictelor de interese;
- (c) organul de conducere al instituției, în funcția sa de supraveghere, adoptă și revizuieste periodic principiile generale ale politicii de remunerare și este responsabil cu supravegherea aplicării acesteia;
- (d) aplicarea politicii de remunerare este supusă, cel puțin o dată pe an, unei evaluări interne centrale și independente a respectării politicilor și procedurilor de remunerare adoptate de organul de conducere în cadrul funcției sale de supraveghere;
- (e) membrii personalului care dețin funcții de control sunt independenți de unitățile operaționale pe care le supraveghează, dețin autoritatea corespunzătoare, și sunt remunerați în funcție de realizarea obiectivelor legate de funcțiile lor, indiferent de performanțele sectoarelor operaționale pe care le controlează;
- (f) remunerarea funcționarilor cu rang superior cu atribuții de administrare a riscurilor și asigurare a conformității este supravegheată direct de către comitetul de remunerare menționat la articolul 95 sau, în cazul în care nu a fost înființat un astfel de comitet, de către organul de conducere în funcția sa de supraveghere;

(g) politica de remunerare, care ȋne cont de criteriile naȋionale de stabilire a salariilor, face o distincȋie clară ȋntre criteriile de stabilire:

- (i) a remuneraȋiei fixe de bază, care ar trebui să reflecte ȋn primul rând experienȋa profesională relevantă și responsabilitatea organizaȋională, astfel cum sunt prevăzute ȋn fișa postului unui angajat, ca parte a termenilor de angajare și
- (ii) a remuneraȋiei variabile, care ar trebui să reflecte performanȋele sustenabile și adaptate la risc, precum și performanȋele care depășesc ceea ce este necesar pentru a ȋndeplini atribuȋiile prevăzute ȋn fișa postului a unui angajat, ca parte a termenilor de angajare.

Articolul 93

Instituȋiile care beneficiază de o intervenȋie guvernamentală

ȋn cazul instituȋiilor care beneficiază de o intervenȋie guvernamentală excepȋională, pe lângă principiile prevăzute la articolul 92 alineatul (2), se aplică următoarele:

- (a) remuneraȋia variabilă este limitată ȋn mod strict ca procent din veniturile nete atunci când aceasta nu este corelată cu menȋinerea unei baze solide de capital și ȋncetarea ȋn timp util a sprijinului guvernamental;
- (b) autorităȋile competente relevante cer instituȋiilor să restructureze remuneraȋia ȋntr-un mod conform cu administrarea viabilă a riscurilor și creșterea viabilă pe termen lung, inclusiv, după caz, stabilirea de limite pentru remunerarea membrilor organului de conducere al instituȋiei;
- (c) membrilor organului de conducere al instituȋiei nu le este plătită nicio remuneraȋie variabilă, decât ȋn cazul ȋn care acest lucru este justificat.

Articolul 94

Elementele variabile ale remuneraȋiei

(1) Pentru elementele variabile ale remuneraȋiei, pe lângă principiile prevăzute la articolul 92 alineatul (2) și ȋn aceleași condiȋii, se aplică următoarele:

- (a) atunci când remuneraȋia este corelată cu performanȋa, la stabilirea valorii totale a remuneraȋiei se iau ȋn considerare performanȋele individuale și cele ale unităȋii operaȋionale ȋn cauză, precum și rezultatele generale ale instituȋiei, iar la evaluarea performanȋelor individuale se ȋține seama de criterii financiare și nefinanciare;
- (b) evaluarea performanȋelor se realizează ȋntr-un cadru multianual pentru a se asigura că procesul de evaluare se bazează pe performanȋe pe termen lung și că plata efectivă a componentelor bazate pe performanȋe ale remuneraȋiei se

ȋntinde pe o perioadă care ȋne cont de ciclul de afaceri al instituȋiei de credit și de riscurile specifice activităȋii acesteia;

- (c) remuneraȋia variabilă totală nu limitează capacitatea instituȋiei de a-și ȋntări baza de capital;
- (d) remuneraȋia variabilă garantată nu este compatibilă cu administrarea sănătoasă a riscurilor sau cu principiul remunerării ȋn funcȋie de performanȋă și nu trebuie să facă parte din planurile de remuneraȋie prospective;
- (e) remuneraȋia variabilă garantată este excepȋională și apare numai ȋn contextul angajării de personal nou și numai atunci când instituȋia dispune de o bază de capital solidă și puternică și este limitată la primul an de angajare;
- (f) ȋntre componenta fixă și cea variabilă a remuneraȋiei totale există un echilibru adecvat și componenta fixă reprezintă o proporȋie suficient de mare din remuneraȋia totală pentru a permite aplicarea unei politici complet flexibile privind componentele remuneraȋiei variabile, care să includă posibilitatea de a nu plăti nicio componentă a remuneraȋiei variabile;
- (g) instituȋiile stabilesc raporturile adecvate dintre componenta fixă și componenta variabilă ale remuneraȋiei totale, pentru care se aplică următoarele principii:
 - (i) Componenta variabilă nu depășește 100 % din componenta fixă a remuneraȋiei totale pentru fiecare persoană. Statele membre pot stabili un procentaj maxim mai scăzut;
 - (ii) Statele membre pot permite acȋionarilor, proprietarilor sau asociaȋilor instituȋiei să aprobe un nivel maxim mai ȋnalt al raportului dintre componenta fixă și cea variabilă a remuneraȋiei cu condiȋia ca nivelul global al componentei variabile să nu depășească 200 % din componenta fixă a remuneraȋiei totale pentru fiecare persoană. Statele membre pot stabili un procentaj maxim mai scăzut.

Orice aprobare a unei rate majorate ȋn conformitate cu primul paragraf de la prezentul punct se realizează ȋn conformitate cu următoarea procedură:

— acȋionarii, proprietarii sau asociaȋii instituȋiei acȋionează conform unei recomandări detaliate din partea instituȋiei care prezintă motivele pentru care se solicită aprobarea și sfera de aplicare a acesteia, inclusiv numărul persoanelor alocate, funcȋiile acestora, precum și impactul estimat asupra cerinȋei de a menȋine o bază solidă de capital;

- acționarii, proprietarii sau asociații instituției acționează cu o majoritate de cel puțin 66 %, cu condiția să fie reprezentate cel puțin 50 % din acțiuni sau din drepturile de proprietate echivalente sau, în lipsa îndeplinirii acestei condiții, acționează cu o majoritate de 75 % din drepturile de proprietate reprezentate;
 - instituția comunică tuturor acționarilor, proprietarilor sau asociațiilor instituției, acordând un preaviz rezonabil, că se va solicita aprobarea în conformitate cu primul paragraf de la prezentul punct;
 - instituția informează fără întârziere autoritatea competentă în legătură cu recomandarea adresată acționarilor, proprietarilor sau asociațiilor săi, inclusiv în legătură cu rata maximă majorată propusă și motivele care au stat la baza acesteia și are capacitatea de a demonstra autorității competente că rata majorată propusă nu intră în conflict cu obligațiile instituției în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013, luând în considerare în special obligațiile privind fondurile proprii ale instituției.
 - instituția informează fără întârziere autoritatea competentă în legătură cu deciziile luate de acționarii, proprietarii sau asociații săi, inclusiv în legătură cu eventuala rată maximă majorată aprobată în conformitate cu primul paragraf de la prezentul punct, iar autoritățile competente utilizează informația primită pentru a compara practicile instituțiilor în această privință. Autoritățile competente transmit ABE informațiile respective, iar ABE le publică la nivel agregat pentru fiecare stat membru de origine, într-un format de raportare comun. ABE poate elabora linii directoare pentru a facilita punerea în aplicare a prezentei liniuțe și pentru a asigura coerența informațiilor colectate.
 - personalului direct vizat de nivelurile maxime majorate ale remunerației variabile menționate la prezentul punct nu i se permite, după caz, să exercite direct sau indirect niciun drept de vot pe care l-ar putea avea în calitate de acționari, asociați sau membri ai instituției.
- (iii) Statele membre pot permite instituțiilor să aplice rata de actualizare menționată la paragraful al doilea de la prezentul punct la cel mult 25 % din remunerația variabilă totală, cu condiția ca aceasta să fie plătită sub formă de instrumente care sunt reportate pe o perioadă de minimum cinci ani. Statele membre pot stabili un procentaj maxim mai scăzut.
- ABE elaborează și emite, până la 31 martie 2014, orientări privind rata națională de actualizare aplicabilă, luând în considerare toți factorii relevanți, inclusiv rata inflației și riscul, care include durata reportării. Orientările ABE privind rata de actualizare iau în considerare în mod concret modul de stimulare a utilizării instrumentelor care sunt reportate pe o perioadă de minimum cinci ani.
- (h) plățile aferente încetării anticipate a unui contract reflectă performanțele obținute în timp și nu recompensează eșecurile sau conduita neprofesională;
 - (i) pachetele salariale care sunt legate de compensarea sau preluarea drepturilor cuvenite în temeiul contractelor încheiate pentru perioade de angajare precedente trebuie să se alinieze la interesele pe termen lung ale instituției, inclusiv mecanismele privind reținerea, reportarea, performanța și acordurile de tip „clawback”;
 - (j) măsurarea performanțelor, utilizate pentru a calcula componentele remunerației variabile sau portofoliile de componente ale remunerației variabile, include o ajustare pentru toate tipurile de riscuri curente și viitoare și ia în calcul costul capitalului și lichiditatea necesară;
 - (k) alocarea componentelor variabile ale remunerației în cadrul instituției ține seama, de asemenea, de toate tipurile de riscuri actuale și viitoare;
 - (l) o parte substanțială, dar în orice caz cel puțin 50 % din orice remunerație variabilă trebuie să fie reprezentată de o combinație echilibrată între următoarele elemente:
 - (i) acțiuni sau participații echivalente, în funcție de forma juridică a instituției în cauză, sau instrumente legate de acțiuni sau instrumente echivalente altele decât cele în numerar, în cazul unei instituții necotate la bursă;
 - (ii) în cazul în care este posibil, alte instrumente, în sensul articolului 52 sau 63 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau alte instrumente care pot fi complet transformate în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sau reduse, care în fiecare caz reflectă în mod adecvat calitatea creditului instituției pe bază continuă și sunt adecvate pentru a fi utilizate în scopul remunerației variabile.
- Instrumentele menționate la prezentul punct fac obiectul unei politici de conservare adecvate proiectate să alinieze stimulentele cu interesele pe termen lung ale instituției. Statele membre sau autoritățile competente ale acestora pot impune restricții cu privire la tipul acestor instrumente și la caracteristicile lor sau pot interzice utilizarea anumitor instrumente, după caz. Acest principiu se aplică atât părții componente de remunerație variabilă care este reportată în conformitate cu litera (m), cât și părții componente de remunerație variabilă care nu este reportată;

- (m) o parte substanțială, dar în orice caz de cel puțin 40 %, din componenta de remunerație variabilă, este reportată pentru o perioadă de cel puțin trei până la cinci ani și este în concordanță cu natura activității, riscurile aferente acesteia și activitățile personalului în cauză.

Remunerația datorată în cadrul unor acorduri de reportare nu se dobândește mai rapid decât pe o bază proporțională. În cazul unei componente a remunerației variabile în sumă deosebit de mare, cel puțin 60 % din sumă este reportată. Durata perioadei de reportare este stabilită în conformitate cu ciclul de afaceri, natura activității, riscurile acesteia și activitățile personalului în cauză;

- (n) remunerația variabilă, inclusiv partea reportată, este plătită sau se dobândește numai dacă poate fi susținută în conformitate cu situația financiară a instituției în ansamblu și dacă se justifică pe baza performanței instituției, a unității de afaceri în care se desfășoară activitatea și a angajatului în cauză.

Fără a aduce atingere principiilor generale de drept național al contractelor și al muncii, remunerația variabilă totală este, în general, redusă considerabil în cazul în care se înregistrează o performanță financiară redusă sau negativă a instituției, ținându-se seama atât de remunerația curentă, cât și de reducerile plăților aferente sumelor câștigate anterior, inclusiv prin acorduri de tip „malus” sau de tip „clawback”.

Până la 100 % din remunerația totală variabilă face obiectul acordurilor de tip „malus” sau de tip „clawback”. Instituțiile stabilesc criterii concrete pentru aplicarea acordurilor de tip „malus” sau de tip „clawback”. Respectivele criterii se referă în special la situații în care membrii personalului:

- (i) au participat la o conduită care a avut ca rezultat pierderi semnificative pentru instituție sau au fost răspunzători de o astfel de conduită;
 - (ii) nu au îndeplinit standardele corespunzătoare de aptitudini și comportament adecvat;
- (o) politica de pensii este aliniată la strategia de afaceri, obiectivele, valorile și interesele pe termen lung ale instituției.

În cazul în care angajatul încetează, din proprie voință, raporturile contractuale cu instituția înainte de a se pensiona, beneficiile discreționare de tipul pensiilor se rețin de instituție timp de cinci ani sub forma instrumentelor menționate la litera (l). În cazul în care un angajat ajunge la vârsta de pensionare, beneficiile discreționare de tipul pensiilor sunt plătite angajatului în

cauză sub forma instrumentelor menționate la litera (l), care sunt supuse unei perioade de reținere de cinci ani;

- (p) membrilor personalului li se cere să se angajeze să nu utilizeze strategii personale de acoperire împotriva riscurilor (*hedging*) sau asigurare legată de remunerație și de răspundere pentru a submina efectele de aliniere la riscurile încorporate în acordurile lor de remunerare;

- (q) remunerația variabilă nu este plătită prin mecanisme sau metode care favorizează nerespectarea prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

- (2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare cu privire la specificarea claselor de instrumente care îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (1) litera (l) punctul (ii) și cu privire la criteriile calitative și cantitative adecvate pentru identificarea categoriilor de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituțiilor, astfel cum este menționat la articolul 92 alineatul (2).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 31 martie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 95

Comitetul de remunerare

- (1) Autoritățile competente se asigură că instituțiile semnificative din punctul de vedere al dimensiunii, al organizării interne și al naturii, amplitudinii și complexității activităților lor înființează un comitet de remunerare. Comitetul de remunerare se constituie într-un mod care să îi permită să exercite o judecată competentă și independentă cu privire la politicile și practicile de remunerare și la stimulentele create în vederea gestionării riscurilor, a administrării capitalului și a lichidităților.

- (2) Autoritățile competente se asigură că comitetul de remunerare răspunde de elaborarea deciziilor privind remunerarea, inclusiv a celor care au implicații asupra riscurilor și asupra gestionării riscurilor instituției respective și care trebuie luate de organul de conducere. Președintele și membrii comitetului de remunerare sunt membri ai organului de conducere care nu dețin funcții executive în cadrul instituției respective. Dacă legislația națională prevede reprezentarea personalului în organul de conducere, comitetul de remunerare include unul sau mai mulți reprezentanți ai personalului. La elaborarea acestor decizii, comitetul de remunerare ține seama de interesele pe termen lung ale acționarilor, investitorilor și altor părți interesate în instituție, precum și de interesul public.

Articolul 96

Menținerea unui site internet privind guvernanța și remunerarea corporativă

Instituțiile care mențin un site internet explică prin intermediul acestuia modul în care pun în aplicare cerințele enunțate la articolele 88-95.

Secțiunea III

Procesul de supraveghere și evaluare

Articolul 97

Procesul de supraveghere și evaluare

(1) Ținând seama de criteriile tehnice stabilite la articolul 98, autoritățile competente analizează dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de instituții pentru a se conforma prevederilor prezentei directive și Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și evaluează:

(a) riscuri la care sunt expuse sau ar putea fi expuse instituțiile;

(b) riscuri la care o instituție expune sistemul financiar, având în vedere identificarea și măsurarea riscului sistemic în conformitate cu articolul 23 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 sau recomandările CERS, dacă este cazul; și

(c) riscuri evidențiate în urma simulărilor de criză, având în vedere natura, amploarea și complexitatea activităților unei instituții.

(2) Sfera de aplicare a analizei și a evaluării menționate la alineatul (1) îndeplinește toate cerințele prezentei directive și ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

(3) Pe baza analizei și a evaluării menționate la alineatul (1), autoritățile competente stabilesc dacă dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de instituții și fondurile proprii și lichiditatea deținute de acestea asigură o gestionare și o acoperire adecvată a riscurilor lor.

(4) Autoritățile competente stabilesc frecvența și intensitatea analizei și evaluării menționate la alineatul (1), ținând seama de mărimea, importanța sistemică, natura, amploarea și complexitatea activităților desfășurate de instituția în cauză, precum și de principiul proporționalității. Actualizarea analizei și evaluării se face cel puțin o dată pe an în cazul instituțiilor care fac obiectul programului de supraveghere prudențială menționat la articolul 99 alineatul (2).

(5) Statele membre se asigură că, ori de câte ori o analiză arată că o instituție prezintă un risc sistemic în conformitate cu

articolul 23 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente informează fără întârziere ABE în legătură cu rezultatele analizei.

Articolul 98

Criterii tehnice pentru procesul de supraveghere și evaluare

(1) Pe lângă riscurile de credit, de piață și operaționale, analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente în sensul articolului 97 includ cel puțin:

(a) rezultatele simulării de criză efectuate, în conformitate cu articolul 177 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, de instituții aplicând o abordare bazată pe modele interne de rating;

(b) expunerea la riscul de concentrare și gestionarea acestuia de către instituții, inclusiv conformitatea acestora cu cerințele din partea a patra din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și articolul 81 din prezenta directivă;

(c) soliditatea, caracterul adecvat și metoda de aplicare a politicilor și procedurilor puse în aplicare de instituții pentru gestionarea riscului rezidual asociat cu utilizarea tehnicilor recunoscute de diminuare a riscului de credit;

(d) măsura în care fondurile proprii deținute de o instituție cu privire la activele pe care le-a securitizat sunt corespunzătoare având în vedere importanța economică a tranzacției, inclusiv gradul de transfer de risc obținut;

(e) expunerea la riscul de lichiditate, măsurarea și gestionarea acestuia de către instituții, inclusiv elaborarea de analize ale scenariilor alternative, gestionarea factorilor de diminuare a riscului (în special nivelul, componența și calitatea rezervelor de lichidități) și planuri de urgență eficiente;

(f) impactul efectelor de diversificare și modul în care astfel de efecte sunt integrate în sistemul de măsurare a riscurilor;

(g) rezultatele simulărilor de criză realizate de instituții utilizând un model intern de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru acoperirea riscului de piață în conformitate cu partea a treia titlul IV capitolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(h) distribuirea geografică a expunerilor instituțiilor;

(i) modelul de afaceri al instituției;

(j) evaluarea riscului sistemic în conformitate cu criteriile prevăzute la articolul 97.

(2) În sensul alineatului (1) litera (e), autoritățile competente efectuează cu regularitate o evaluare detaliată a gestionării generale a riscurilor de lichiditate de către instituții și promovează elaborarea de metodologii interne solide. La realizarea analizelor respective, autoritățile competente au în vedere rolul jucat de instituții pe piețele financiare. Autoritățile competente dintr-un stat membru iau în considerare în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre în cauză.

(3) Autoritățile competente trebuie să supravegheze dacă instituția a furnizat sau nu sprijin implicit unei securitizări. În cazul în care se constată că o instituție a furnizat sprijin implicit în mai multe rânduri, autoritatea competentă ia măsuri adecvate ținând seama de probabilitatea crescută ca respectiva instituție să furnizeze un sprijin ulterior operațiunilor de securitizare, împiedicând astfel un transfer semnificativ al riscului.

(4) În vederea stabilirii elementelor prevăzute la articolul 97 alineatul (3) din prezenta directivă, autoritățile competente examinează dacă reevaluările efectuate pentru pozițiile sau portofoliile din portofoliul de tranzacționare, astfel cum se prevede la articolul 105 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, permit instituției să-și vândă sau să-și acopere pozițiile într-un termen scurt, fără a suporta pierderi semnificative în condiții normale de piață.

(5) Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ expunerea instituțiilor la riscul de rată a dobânzii rezultat din activitățile lor din afara portofoliului de tranzacționare. Se impun măsuri cel puțin în cazul instituțiilor a căror valoare economică scade cu mai mult de 20 % din fondurile lor proprii, ca urmare a unei modificări bruște și neașteptate a ratelor dobânzii cu 200 de puncte de bază sau o astfel de modificare cum este definită în orientările ABE.

(6) Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ expunerea instituțiilor la riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, astfel cum este reflectat de indicatorii folosirii excesive a efectului de levier, inclusiv rata efectului de levier stabilită în conformitate cu articolul 429 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Pentru a stabili caracterul adecvat al ratei efectului de levier a instituțiilor și al dispozițiilor, strategiilor, procedurilor și mecanismelor puse în aplicare de instituții pentru administrarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, autoritățile competente țin seama de modelul de afaceri al instituțiilor respective.

(7) Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ acordurile de guvernare ale instituțiilor, cultura și valorile lor corporative, precum și capacitatea membrilor organului de conducere de a-și exercita atribuțiile. La efectuarea analizei și a evaluării respective, autoritățile competente au acces cel puțin la ordinele de zi și documentele justificative ale reuniunilor organului de conducere și ale comitetelor acestuia, precum și la rezultatele evaluării interne sau externe a performanțelor organului de conducere.

Articolul 99

Programul de supraveghere prudențială

(1) Autoritățile competente, cel puțin o dată pe an, adoptă un program de supraveghere prudențială pentru instituțiile pe care le supraveghează. Programul ține seama de procesul de supraveghere și evaluare prevăzut la articolul 97. Acesta cuprinde următoarele:

(a) o indicare a modului în care autoritățile competente intenționează să-și îndeplinească atribuțiile și să aloce resursele;

(b) o identificare a instituțiilor care urmează să facă obiectul supravegherii sporite și măsurile adoptate privind o astfel de supraveghere, în conformitate cu alineatul (3);

(c) un plan pentru inspecții vizând sediile utilizate de o instituție, inclusiv sucursalele și filialele stabilite într-un alt stat membru, în conformitate cu articolele 52, 119 și 122.

(2) Programele de supraveghere prudențială includ următoarele instituții:

(a) Instituțiile în cazul cărora rezultatele simulărilor de criză menționate la articolul 98 alineatul (1) literele (a) și (g) și articolul 100 sau rezultatul procesului de supraveghere și evaluare prevăzut la articolul 97 indică riscuri semnificative pentru soliditatea financiară a acestora sau indică încălcarea dispozițiilor interne de transpunere a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013;

(b) Instituțiile care prezintă un risc sistemic pentru sistemul financiar;

(c) Orice altă instituție pentru care autoritățile competente consideră acest lucru necesar.

(3) Atunci când se consideră necesar, în conformitate cu articolul 97, se iau, în special, următoarele măsuri:

(a) o creștere a numărului sau a frecvenței inspecțiilor la fața locului vizând instituția;

(b) o prezență permanentă a autorității competente în cadrul instituției;

(c) raportări suplimentare sau mai frecvente din partea instituției;

(d) analize suplimentare sau mai frecvente ale planurilor operaționale, strategice sau de afaceri ale instituției;

(e) controale tematice de monitorizare a riscurilor specifice cu probabilitate mai mare de materializare.

(4) Adoptarea unui program de supraveghere prudențială de către autoritatea competentă a statului membru de origine nu împiedică autoritățile competente ale statelor membre gazdă să efectueze, de la caz la caz, verificări la fața locului și inspecții ale activităților desfășurate de sucursalele instituțiilor pe teritoriul acestora în conformitate cu articolul 52 alineatul (3).

Articolul 100

Testele de stres prudențiale

(1) Autoritățile competente efectuează după caz, cel puțin o dată pe an, simulări de criză prudențiale vizând instituțiile pe care le supraveghează, în sprijinul procesului de analiză și evaluare prevăzut la articolul 97.

(2) ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a se asigura că autoritățile competente aplică metodologii comune atunci când efectuează simulări de criză prudențiale anuale.

Articolul 101

Analiza continuă a permisiunii de a utiliza abordări interne

(1) Autoritățile competente analizează periodic, cel puțin o dată la trei ani, respectarea de către instituții a cerințelor referitoare la abordările care necesită permisiunea din partea autorităților competente înainte de utilizarea unor astfel de abordări pentru efectuarea calculului cerințelor de fonduri proprii în conformitate cu partea a treia a Regulamentului (UE) nr. 575/2013. Acestea au în vedere în special modificările în activitatea unei instituții și punerea în aplicare a acestor abordări în cazul produselor noi. În cazul în care sunt identificate deficiențe semnificative cu privire la acoperirea riscurilor de către o abordare internă a unei instituții, autoritățile competente asigură că acestea sunt corectate sau să ia măsurile necesare pentru atenuarea consecințelor acestora, inclusiv prin impunerea unor factori de multiplicare mai ridicați sau prin impunerea de majorări de capital sau prin luarea altor măsuri adecvate și eficiente.

(2) Autoritățile competente analizează și evaluează în special dacă instituția utilizează tehnici și practici corect elaborate și actualizate în ceea ce privește respectivele abordări.

(3) În cazul în care, pentru un model intern de calculare a riscului de piață, depășiri numeroase dintre cele menționate la articolul 355 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 indică faptul că modelul nu este sau nu mai este suficient de precis, autoritățile competente revocă permisiunea de utilizare a modelului intern sau impun măsuri adecvate pentru a se asigura că modelul este îmbunătățit rapid.

(4) Dacă o instituție a primit permisiunea de a aplica o abordare care necesită permisiunea din partea autorităților

competente înainte de utilizarea unei astfel de abordări pentru calculul cerințelor de fonduri proprii în conformitate cu partea a treia din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, însă nu mai îndeplinește cerințele referitoare la aplicarea respectivei abordări, autoritățile competente solicită instituției în cauză fie să demonstreze într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător că efectul neconformității este nesemnificativ atunci când abordarea se aplică în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, fie să prezinte un plan de restabilire rapidă a conformității cu cerințele și să stabilească un termen limită pentru punerea în aplicare a acestuia. Autoritățile competente cer să se aducă îmbunătățiri planului în cazul în care este puțin probabil ca acesta să aibă drept rezultat conformitatea deplină sau în cazul în care termenul este inadecvat. Dacă este puțin probabil ca instituția să poată restabili conformitatea într-un termen adecvat, și - după caz - nu a demonstrat în mod satisfăcător că efectul neconformității este nesemnificativ, permisiunea de a utiliza abordarea este anulată sau limitată la domeniile conforme sau la acele domenii pentru care conformitatea poate fi obținută într-un termen adecvat.

(5) Pentru a promova consecvența și robustețea abordărilor interne în cadrul Uniunii, ABE analizează abordările interne din cadrul instituțiilor, inclusiv consecvența punerii în aplicare a definiției noțiunii de incapacitate de plată și a modului în care instituțiile abordează riscuri sau expuneri similare.

ABE elaborează, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, orientări care cuprind valori de referință bazate pe această analiză.

Autoritățile competente țin seama de respectiva analiză și de valorile de referință atunci când examinează permisiunile de a utiliza abordări interne pe care le acordă instituțiilor.

Secțiunea IV

Măsuri și competențe de supraveghere

Articolul 102

Măsuri de supraveghere

(1) Autoritățile competente cer unei instituții să ia din timp măsurile necesare pentru a aborda problemele relevante în următoarele situații:

(a) instituția nu îndeplinește cerințele prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013;

(b) autoritățile competente dețin date conform cărora este probabil că instituția va încălca cerințele prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în următoarele 12 luni;

(2) În sensul alineatului (1), competențele autorităților competente le includ pe cele menționate la articolul 104.

*Articolul 103***Aplicarea măsurilor de supraveghere unor instituții cu profiluri de risc similare**

(1) În cazul în care autoritățile competente stabilesc, în conformitate cu articolul 97, că instituții cu profiluri de risc similare, cum ar fi modele de afaceri similare sau situarea geografică a expunerilor, sunt sau ar putea fi expuse unor riscuri similare sau prezintă riscuri similare pentru sistemul financiar, acestea pot aplica procesul de supraveghere și evaluare menționat la articolul 97 în cazul respectivelor instituții în mod similar sau identic. În aceste scopuri, statele membre se asigură că autoritățile competente dețin competențele legale necesare pentru a impune cerințe în temeiul prezentei directive sau al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 respectivelor instituții în mod similar sau identic, incluzând, în special, exercitarea competențelor de supraveghere în temeiul articolelor 104, 105 și 106.

Tipurile de instituții menționate la primul paragraf pot fi stabilite în special în conformitate cu criteriile menționate la articolul 98 alineatul (1) litera (j).

(2) Autoritățile competente notifică ABE în cazul în care aplică alineatul (1). ABE monitorizează practicile de supraveghere și emite orientări pentru a specifica modul în care ar trebui evaluate riscurile similare și cât de consecvent poate fi asigurată aplicarea alineatului (1) la nivelul Uniunii. Orientările sunt adoptate în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 104***Competențe de supraveghere**

(1) În sensul articolului 97, articolului 98 alineatul (4), articolului 101 alineatul (4) și articolelor 102 și 103 și al aplicării Regulamentului (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente au cel puțin următoarele competențe:

- (a) să ceară instituțiilor să mențină fonduri proprii în plus față de cerințele prevăzute la capitolul 4 din prezentul titlu și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 referitor la elementele de risc și la riscurile care nu sunt acoperite la articolul 1 din regulamentul menționat;
- (b) să ceară consolidarea dispozițiilor, procedurilor, mecanismelor și strategiilor puse în aplicare pentru a asigura conformitatea cu articolele 73 și 74;
- (c) să ceară instituțiilor să prezinte un plan pentru restabilirea conformității cu cerințele de supraveghere prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și să stabilească un termen pentru punerea în aplicare a acestuia, incluzând îmbunătățiri ale planului respectiv în ceea ce privește domeniul de aplicare și termenul;
- (d) să ceară instituțiilor să aplice o politică specifică de constituire de provizioane sau un tratament specific al activelor în ceea ce privește cerințele de fonduri proprii;

- (e) să restrângă sau să limiteze activitățile, operațiunile sau rețeaua instituțiilor ori să solicite cesiunea activităților care prezintă riscuri excesive pentru soliditatea unei instituții;
 - (f) să ceară diminuarea riscului inerent activităților, produselor și sistemelor instituțiilor;
 - (g) să ceară instituțiilor limitarea componentei variabile a remunerației la un procent din veniturile nete, dacă nivelul acestuia nu este în concordanță cu menținerea unei baze solide de capital;
 - (h) să ceară instituțiilor să utilizeze profiturile nete pentru a-și consolida fondurile proprii;
 - (i) să restricționeze sau să interzică distribuiri sau plăți sub formă de dobânzi de către o instituție către acționari, asociați sau deținătorii unor instrumente suplimentare de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar cu condiția ca interdicția să nu constituie o situație de nerespectare a obligațiilor de plată pentru instituția respectivă;
 - (j) să impună cerințe de raportare suplimentare sau o frecvență mai mare a raportării, inclusiv raportarea privind situația capitalurilor și a pozițiilor de lichiditate;
 - (k) de a impune cerințe de lichiditate specifice, inclusiv restricții cu privire la neconcordanța de scadențe dintre active și pasive;
 - (l) să ceară publicarea de informații suplimentare.
- (2) Cerințele de fonduri proprii suplimentare menționate la alineatul (1) litera (a) sunt impuse de către autoritățile competente cel puțin în cazul în care:
- (a) o instituție nu îndeplinește cerința prevăzută la articolele 73 și 74 din prezenta directivă sau la articolul 393 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013
 - (b) riscurile sau elementele de risc nu sunt acoperite de cerințele de fonduri proprii prevăzute la capitolul 4 din prezentul titlu sau în Regulamentul (UE) nr. 575/2013
 - (c) este improbabil ca aplicarea exclusivă a altor măsuri administrative să îmbunătățească suficient dispozițiile, procedurile, mecanismele și strategiile într-un termen adecvat.
 - (d) analiza menționată la articolul 98 alineatul (4) sau la articolul 101 alineatul (4) dezvăluie faptul că nerespectarea cerințelor pentru aplicarea abordării respective este de natură să genereze cerințe de fonduri proprii neadecvate;

(e) este probabil ca riscurile să fie subestimate în pofida respectării cerințelor aplicabile din prezenta directivă și din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; sau

(f) o instituție raportează autorității competente în conformitate cu articolul 377 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 că rezultatele simulărilor de criză menționate la respectivul articol depășesc semnificativ cerința sa de fonduri proprii pentru portofoliul de tranzacționare pe bază de corelare.

(3) În scopul determinării nivelului adecvat de fonduri proprii pe baza analizei și a evaluării efectuate în conformitate cu secțiunea III, autoritățile competente stabilesc dacă este necesară impunerea unei cerințe suplimentare de fonduri proprii față de cerința de fonduri proprii pentru acoperirea riscurilor la care este sau ar putea fi expusă instituția, luând în considerare următoarele elemente:

(a) aspectele cantitative și calitative ale procesului de evaluare al unei instituții menționat la articolul 73;

(b) dispozițiile, procesele și mecanismele unei instituții, menționate la articolul 74;

(c) rezultatul analizei și al evaluării efectuate în conformitate cu articolul 97 sau 101.

(d) evaluarea riscului sistemic.

Articolul 105

Cerințe specifice privind lichiditățile

În scopul determinării nivelului adecvat al cerințelor de lichiditate pe baza analizei și a evaluării efectuate în conformitate cu secțiunea III, autoritățile competente stabilesc dacă, pentru acoperirea riscurilor de lichiditate la care o instituție este sau ar putea fi expusă, este necesară impunerea unei cerințe specifice privind lichiditățile, luând în considerare următoarele elemente:

(a) modelul de afaceri specific al instituției;

(b) măsurile, procedurile și mecanismele instituției, menționate în secțiunea II și în special la articolul 86;

(c) rezultatul analizei și al evaluării efectuate în conformitate cu articolul 97;

(d) riscul de lichiditate sistemic care amenință integritatea piețelor financiare ale statului membru în cauză.

În mod special, fără a aduce atingere articolului 67, autoritățile competente ar trebui să analizeze necesitatea aplicării unor sancțiuni administrative sau a altor măsuri administrative,

inclusiv a unor taxe prudențiale, al căror nivel este corelat în general cu diferența dintre poziția lichidității curente a unei instituții și eventualele cerințe în materie de lichiditate și finanțare stabilă definite la nivel național sau la nivelul Uniunii.

Articolul 106

Cerințe specifice de publicare

(1) Statele membre abilează autoritățile competente să ceară instituțiilor:

(a) să publice informațiile menționate în partea a opta din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 de mai multe ori pe an și să stabilească termene pentru publicare;

(b) să utilizeze mijloace de informare și locuri de publicare specifice, altele decât situațiile financiare;

(2) Statele membre abilează autoritățile competente să ceară întreprinderilor-mamă să publice anual, fie integral, fie prin trimiteri la informații echivalente, o descriere a structurii juridice, precum și a guvernanței și a structurii organizatorice a grupului de instituții, în conformitate cu articolul 14 alineatul (3), articolul 74 alineatul (1) și articolul 109 alineatul (2).

Articolul 107

Consecvența analizelor prudențiale, a evaluărilor și a măsurilor de supraveghere

(1) Autoritățile competente informează ABE în legătură cu:

(a) funcționarea procesului de analiză și evaluare menționat la articolul 97;

(b) metodologia utilizată pentru luarea deciziilor menționate la articolele 98, 100, 101, 102, 104 și 105 privind procesul menționat la litera (a).

ABE evaluează informațiile puse la dispoziție de autoritățile competente în scopul dezvoltării coerenței procesului de analiză prudențială și de evaluare. ABE poate solicita informații suplimentare autorităților competente, în vederea finalizării evaluării sale în mod proporțional, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 privind ABE.

(2) ABE prezintă anual Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la gradul de convergență al aplicării prezentului capitol între statele membre.

Pentru a crește gradul de convergență, ABE efectuează evaluări *inter pares* în conformitate cu articolul 30 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) ABE emite orientări adresate autorităților competente în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a detalia în mod adecvat mărimea, structura și organizării interne a instituțiilor, precum și naturii, obiectului și complexității activităților lor, procedura și metodologia comune pentru procesul de analiză prudentială și evaluare menționat la alineatul (1) de la prezentul articol și la articolul 97 și pentru evaluarea organizării și tratării riscurilor menționate la articolele 76-87, în special în ceea ce privește riscul de concentrare, în conformitate cu articolul 81.

Secțiunea V

Nivelul de aplicare

Articolul 108

Procesul de evaluare a adecvării capitalului intern

(1) Autoritățile competente cer fiecărei instituții care nu este nici filială în statul membru în care este autorizată și supravegheată, nici întreprindere-mamă, și oricărei instituții neincluse în consolidare conform articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 să îndeplinească în mod individual obligațiile prevăzute la articolul 73 din prezenta directivă.

Autoritățile competente pot excepta o instituție de credit de la cerințele prevăzute la articolul 73 din prezenta directivă în conformitate cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În cazul în care autoritățile competente renunță la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pe o bază consolidată, prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cerințele articolului 73 din prezenta directivă se aplică pe bază individuală.

(2) Autoritățile competente solicită instituțiilor-mamă dintr-un stat membru, în măsura și în modul indicate la partea întâi titlul II capitolul 2 secțiunile 2 și 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să respecte obligațiile prevăzute la articolul 73 din prezenta directivă pe o bază consolidată.

(3) Autoritățile competente cer instituțiilor controlate de o societate financiară holding-mamă sau o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru, în măsura și în modul indicate la partea întâi titlul II capitolul 2 secțiunile 2 și 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolul 73 din prezenta directivă pe baza situației consolidate a respectivei societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte.

În cazul în care societățile financiare holding sau o societățile financiare holding mixtă-mamă controlează mai multe instituții

într-un stat membru, primul paragraf se aplică doar în cazul instituției pentru care supravegherea pe bază consolidată se aplică în conformitate cu articolul 111.

(4) Autoritățile competente cer instituțiilor-filială să aplice cerințele stabilite la articolul 73 pe o bază subconsolidată în cazul în care respectivele instituții sau întreprinderea-mamă, dacă este vorba de o societate financiară holding sau de o societate financiară holding mixtă, are ca filială într-o țară terță o instituție sau o instituție financiară ori o societate de administrare a activelor, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2002/87/CE, sau deține o participație la o astfel de întreprindere.

Articolul 109

Dispozitivele, procedurile și mecanismele instituțiilor

(1) Autoritățile competente cer instituțiilor să respecte obligațiile prevăzute la secțiunea II din prezentul capitol pe o bază individuală, cu excepția cazului în care autoritățile competente recurg la derogarea prevăzută la articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) Autoritățile competente cer întreprinderilor-mamă și filialelor care fac obiectul prezentei directive să îndeplinească obligațiile prevăzute în secțiunea II din prezentul capitol pe o bază consolidată sau subconsolidată, pentru a se asigura că dispozitivele, procedurile și mecanismele prevăzute la secțiunea II din prezentul capitol sunt consecvente și bine integrate, precum și că se pot obține orice date sau informații relevante pentru supraveghere. În special, acestea se asigură că întreprinderile-mamă și filialele care fac obiectul prezentei directive pun în aplicare aceste dispozitive, proceduri și mecanisme în cadrul filialelor lor care nu fac obiectul prezentei directive. Respectivele dispozitive, proceduri și mecanisme sunt consecvente și bine integrate și filialele respective sunt, de asemenea, în măsură să prezinte orice date și informații relevante în scopul supravegherii.

(3) Obligațiile care decurg din secțiunea II a prezentului capitol privind întreprinderile-filială care nu fac ele însele obiectul prezentei directive nu se aplică în cazul în care o instituție-mamă din UE sau o instituție controlată de o societate financiară holding-mamă din UE sau o societate financiară holding mixtă-mamă din UE poate demonstra autorităților competente că aplicarea secțiunii II este ilegală conform legislației țării terțe în care este stabilită filiala.

Articolul 110

Analiza și evaluarea și măsurile de supraveghere

(1) Autoritățile competente aplică procesul de analiză și evaluare menționat în secțiunea III din prezentul capitol și măsurile de supraveghere menționate în secțiunea IV din prezentul capitol, în conformitate cu nivelul de aplicare a cerințelor din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 stabilit în partea întâi titlul II din regulamentul în cauză.

(2) În cazul în care autoritățile competente renunță la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pe o bază consolidată, astfel cum este prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cerințele articolului 97 din prezenta directivă se aplică supravegherii firmelor de investiții în mod individual.

CAPITOLUL 3

Supravegherea pe bază consolidată

Secțiunea I

Principii pentru efectuarea supravegherii pe bază consolidată

Articolul 111

Stabilirea autorității responsabile cu supravegherea consolidată

(1) În cazul în care o întreprindere-mamă este o instituție-mamă într-un stat membru sau o instituție-mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au acordat autorizația.

(2) În cazul în care instituția-mamă a unei instituții este o societate financiară holding-mamă sau o societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau o societate financiară holding-mamă din UE ori o societate financiară holding mixtă-mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au acordat autorizația.

(3) Dacă instituțiile autorizate în două sau mai multe state membre au ca instituție-mamă aceeași societate financiară holding-mamă, aceeași societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru, aceeași societate financiară holding-mamă din UE sau aceeași societate financiară holding mixtă-mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente pentru instituția autorizată în statul membru în care s-a înființat societate financiară holding sau societate financiară holding mixtă.

În cazul în care întreprinderile-mamă ale instituțiilor autorizate în două sau mai multe state membre cuprind mai multe societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte având sedii centrale în state membre diferite, iar în fiecare dintre aceste state există o instituție de credit, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente pentru instituția de credit cu cel mai mare total al bilanțului.

(4) În cazul în care mai multe instituții autorizate în Uniune au ca instituție-mamă aceeași societate financiară holding sau aceeași societate financiară holding mixtă și niciuna dintre aceste instituții nu a fost autorizată în statul membru în care s-a înființat societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au autorizat instituția cu cel mai mare total al bilanțului și care este considerată, în sensul prezentei directive, ca fiind instituția controlată de societate financiară holding-mamă din UE sau un societate financiară holding mixtă-mamă din UE.

(5) În cazuri speciale, autoritățile competente pot, de comun acord, să renunțe la aplicarea criteriilor menționate la alineatele 3 și 4 în cazul în care aplicarea acestora ar fi inadecvată, având în vedere instituțiile și importanța relativă a activităților lor din diferite țări, și să desemneze o altă autoritate competentă pentru a exercita supravegherea pe bază consolidată. În astfel de cazuri, înainte de luarea deciziei, autoritățile competente oferă instituției-mamă din UE, societății financiare holding-mamă din UE, societății financiare holding mixte-mamă din UE sau instituției cu cel mai mare total al bilanțului, după caz, ocazia de a-și exprima opinia cu privire la respectiva decizie.

(6) Autoritățile competente adresează o notificare Comisiei și ABE cu privire la orice acord care intră sub incidența alineatului (5).

Articolul 112

Coordonarea activităților de supraveghere de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată

(1) Pe lângă obligațiile care îi revin în conformitate cu prezenta directive și cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată îndeplinește următoarele atribuții:

- (a) coordonarea colectării și difuzării de informații relevante sau esențiale în situațiile obișnuite și în cele de urgență;
- (b) planificarea și coordonarea activităților de supraveghere în situațiile obișnuite, inclusiv în ceea ce privește activitățile menționate la titlul VII capitolul 3, în cooperare cu autoritățile competente implicate;
- (c) planificarea și coordonarea activităților de supraveghere, în cooperare cu autoritățile competente implicate și, dacă este necesar, cu băncile centrale din cadrul SEBC, pentru pregătirea pentru situații de urgență și în situațiile de urgență, inclusiv evoluțiile negative din cadrul instituțiilor sau de pe piețele financiare, utilizând, acolo unde este posibil, căile de comunicare existente pentru a facilita gestionarea crizelor.

(2) În cazul în care autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată nu îndeplinește atribuțiile menționate la alineatul (1) sau în cazul în care autoritățile competente nu cooperează cu autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată într-o măsură corespunzătoare în realizarea sarcinilor menționate la alineatul (1), oricare dintre autoritățile competente în cauză poate sesiza ABE și să îi solicite asistența, în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE poate de asemenea acorda asistență din proprie inițiativă autorităților competente, în cazul unui dezacord în legătură cu coordonarea activităților de supraveghere desfășurate în temeiul prezentului articol, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul menționat.

(3) Planificarea și coordonarea activităților de supraveghere menționate la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol includ măsurile excepționale prevăzute la articolul 117 alineatul (1) litera (d) și articolul 117 alineatul (4) litera (b), pregătirea evaluărilor comune, punerea în aplicare a planurilor de urgență și comunicările adresate publicului.

Articolul 113

Decizii comune cu privire la cerințele prudențiale specifice unei instituții

(1) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding -mamă din UE ori ale unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE într-un stat membru depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună:

(a) cu privire la aplicarea articolelor 73 și 97 pentru stabilirea caracterului adecvat al nivelului consolidat al fondurilor proprii deținute de grupul de instituții în ceea ce privește situația financiară și profilul său de risc și al nivelului necesar de fonduri proprii pentru aplicarea articolului 104 alineatul (1) litera (a) în cazul fiecărei entități din cadrul grupului de instituții, pe bază consolidată;

(b) cu privire la măsurile menite să răspundă oricăror probleme și constatări semnificative legate de supravegherea lichidității, inclusiv în ceea ce privește caracterul adecvat al organizării și al tratării riscurilor, astfel cum se prevede la articolul 86, și cu privire la necesitatea unor cerințe privind lichiditățile specifice instituției în conformitate cu articolul 105 din prezenta directivă.

(2) La deciziile comune menționate la alineatul (1) se ajunge:

(a) în sensul alineatului (1) litera (a), în termen de patru luni de la transmiterea de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, către celelalte autorități competente relevante, a unui raport ce conține evaluarea riscurilor legate de grupul de instituții în conformitate cu articolele 73 și 97 și cu articolul 104 alineatul (1) litera (a).

(b) în sensul alineatului (1) litera (b), în termen de o lună de la transmiterea de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată a unui raport ce conține evaluarea profilului riscurilor de lichiditate legate de grupul de instituții, în conformitate cu articolele 86 și 105.

Deciziile comune iau totodată în calcul în mod corespunzător evaluarea riscurilor legate de filiale, efectuată de autoritățile competente relevante, în conformitate cu articolele 73 și 97.

Deciziile comune se includ în documente care cuprind motivația completă care se transmite instituției-mamă din UE de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată. În cazul

unui dezacord, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, la solicitarea oricăreia dintre celelalte autorități competente implicate, consultă ABE. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate consulta ABE din proprie inițiativă.

(3) În cazul în care autoritățile competente nu ajung la o decizie comună în termenele menționate la alineatul (2), autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată ia o decizie pe bază consolidată cu privire la aplicarea articolelor 73, 86 și 97, a articolului 104 alineatul (1) litera (a) și a articolului 105, după luarea în considerare, în mod corespunzător, a evaluării riscurilor legate de filiale, efectuată de autoritățile competente relevante. Dacă, la finalul termenelor menționate la alineatul (2), oricare dintre autoritățile competente implicate sesizează ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată își amână decizia și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și, ulterior, adoptă decizia sa în conformitate cu decizia ABE. Termenele menționate la alineatul (2) se consideră perioade de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Problema nu este adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau a perioadei de o lună, după caz, sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Decizia cu privire la aplicarea articolelor 73, 86 și 97, a articolului 104 alineatul (1) litera (a) și a articolului 105 se ia de respectivele autorități competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding-mamă din UE ori ale unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE pe bază individuală sau subconsolidată, după luarea în considerare, în mod corespunzător, a avizelor și rezervelor formulate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată. Dacă, la finalul oricăruia din termenele menționate la alineatul (2), oricare dintre autoritățile competente implicate sesizează ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente își amână decizia și așteaptă decizia pe care ABE o ia în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, și își adoptă decizia în conformitate cu decizia ABE. Termenele menționate la alineatul (2) se consideră perioade de conciliere în sensul regulamentului. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Chestiunea nu este adusă în atenția ABE după expirarea termenului de patru luni sau a termenului de o lună, după caz, sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Deciziile se includ într-un document care cuprinde motivația completă și țin seama de evaluarea riscurilor, avizele și rezervele celorlalte autorități competente, formulate în termenele menționate la alineatul (2). Documentul se transmite de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată tuturor autorităților competente în cauză și instituției-mamă din UE

În cazul în care ABE a fost consultată, toate autoritățile competente țin seama de avizul acesteia și explică orice abatere semnificativă de la acest aviz.

(4) Deciziile comune menționată la alineatul (1), precum și deciziile adoptate de autoritățile competente în absența deciziei comune menționate la alineatul (3) sunt recunoscute ca fiind determinante și aplicate de către autoritățile competente din statele membre în cauză.

Deciziile comune menționată la alineatul (1) și orice decizie adoptată în absența unei decizii comune, în conformitate cu alineatul (3), se actualizează anual sau, în circumstanțe excepționale, atunci când o autoritate competentă responsabilă cu supravegherea filialelor unei instituții-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding-mamă din UE ori ale unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE transmite o cerere scrisă și motivată autorității responsabile cu supravegherea consolidată, în vederea actualizării deciziei privind aplicarea articolului 104 alineatul (1) litera (a) și a articolului 105. În cazul din urmă, actualizarea poate fi tratată pe bază bilaterală, între autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritatea competentă care formulează cererea.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare pentru procesul decizional comun menționat în prezentul articol, în ceea ce privește aplicarea articolelor 73, 86 și 97, a articolului 104 alineatul (1) litera (a) și a articolului 105 în scopul facilitării deciziilor comune.

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice respective până la 1 iulie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 114

Cerințe de informare în situații de urgență

(1) În cazul în care survine o situație de urgență, inclusiv o situație prezentată la articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 sau o situație în care se manifestă evoluții negative ale piețelor, care ar putea pune în pericol lichiditatea pieței și stabilitatea sistemului financiar din oricare dintre statele membre în care au fost autorizate entități ale unui grup sau în care s-au înființat sucursale semnificative în conformitate cu articolul 51, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată avertizează cât mai curând posibil, cu respectarea capitolului 1 secțiunea 2 și, după caz, a articolelor 54 și 58 din Directiva 2004/39/CE, ABE și autoritățile menționate la articolul 58 alineatul (4) și articolul 59 și comunică toate informațiile esențiale pentru îndeplinirea atribuțiilor acestora. Obligațiile respective se aplică tuturor autorităților competente.

În cazul în care o bancă centrală din SEBC constată prezența unei situații descrise la prima teză, aceasta avertizează cât mai curând posibil autoritățile competente menționate la articolul 112, precum și ABE.

Atunci când acest lucru este posibil, autoritatea competentă și autoritatea menționată la articolul 58 alineatul (4) utilizează căile de comunicare existente.

(2) În cazul în care autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată are nevoie de informații deja transmise unei alte autorități competente, respectiva autoritate responsabilă cu supravegherea consolidată contactează, ori de câte ori este posibil, această autoritate pentru a evita duplicarea raportărilor către diferitele autorități care iau parte la supraveghere.

Articolul 115

Coordonarea și acordurile de cooperare

(1) Pentru a facilita și institui o supraveghere eficace, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și celelalte autorități competente încheie acorduri scrise de coordonare și cooperare.

În cadrul acestor acorduri, se pot încredința atribuții suplimentare autorității responsabile cu supravegherea consolidată și se pot specifica proceduri pentru procesul decizional și pentru cooperarea cu alte autorități competente.

(2) Autoritățile competente responsabile cu autorizarea filialei unei întreprinderi-mamă care este o instituție își pot delega responsabilitatea de supraveghere, prin acord bilateral și în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autorităților competente care au autorizat și care supraveghează întreprinderea-mamă, astfel încât acestea să își asume responsabilitatea de supraveghere a filialei în conformitate cu prezenta directivă. ABE este informată cu privire la existența și conținutul unor astfel de acorduri. Comisia transmite aceste informații autorităților competente din alte state membre și Comitetului bancar european.

Articolul 116

Colegiile de supraveghere

(1) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată instituie colegii de supraveghetori pentru a facilita îndeplinirea sarcinilor menționate la articolele 112 și 113 și la articolul 114 alineatul (1) și, sub rezerva cerințelor de confidențialitate de la alineatul (2) de la prezentul articol și a dreptului Uniunii, pentru a asigura, atunci când este cazul, o coordonare și o colaborare adecvate cu autoritățile competente relevante din țări terțe.

ABE contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, efective și coerente a colegiilor de supraveghetori menționate în prezentul articol, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În acest sens, ABE participă în mod corespunzător și este considerată ca fiind o autoritate competentă în acest scop.

Colegiile de supraveghetori elaborează un cadru pentru autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, pentru ABE și pentru celelalte autorități competente implicate în realizarea următoarelor sarcini:

- (a) schimbul de informații între acestea, precum și cu ABE, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
- (b) convenirea distribuirii voluntare a sarcinilor și a delegării voluntare a responsabilităților atunci când este cazul;
- (c) stabilirea de programe de supraveghere prudențială, conform articolului 99, pe baza unei evaluări a riscurilor legate de grup, în conformitate cu articolul 97;
- (d) sporirea eficienței supravegherii prin eliminarea dublării inutile a cerințelor de supraveghere, inclusiv în ceea ce privește cererile de informații prevăzute la articolul 114 și la articolul 117 alineatul (3);
- (e) aplicarea consecventă a cerințelor prudențiale în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 pentru toate entitățile din cadrul unui grup de instituții, fără a aduce atingere opțiunilor și drepturilor prevăzute în dreptul Uniunii;
- (f) aplicarea articolului 112 alineatul (1) litera (c), ținând seama de activitățile pe care alte foruri le-ar putea desfășura în acest domeniu.

(2) Autoritățile competente care participă la activitatea colegiilor de supraveghetori și ABE cooperează îndeaproape. Cerințele de confidențialitate de la capitolul 1 secțiunea II din prezenta directivă și articolele 54 și 58 din Directiva 2004/39/CE nu împiedică autoritățile competente să schimbe informații confidențiale în cadrul colegiilor de supraveghetori. Înființarea și funcționarea colegiilor de supraveghetori nu aduce atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

(3) Înființarea și funcționarea colegiilor se bazează pe acordurile scrise menționate la articolul 115, stabilite în urma consultării cu autoritățile competente în cauză, de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile generale de funcționare a colegiilor de supraveghetori.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind funcționarea operațională a colegiilor de supraveghetori.

ABE înaintează proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la 31 decembrie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) Autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding-mamă din UE sau ale unei societăți financiare holding mixte-mamă din UE și autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă în care s-au înființat sucursale semnificative, astfel cum sunt descrise la articolul 51, băncile centrale din cadrul SEBC, după caz, și autoritățile de supraveghere din țări terțe, dacă este cazul și sub rezerva unor cerințe de confidențialitate care sunt, în opinia tuturor autorităților competente, echivalente cu cerințele de la capitolul 1 secțiunea II din prezenta directivă, și, după caz, de la articolele 54 și 58 din Directiva 2004/39/CE, pot face parte din colegiile de supraveghetori.

(7) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată prezidează reuniunile colegiului și decide care autorități competente participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului. În prealabil, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează pe deplin pe toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, cu principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează, de asemenea, pe deplin și în timp util, pe toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul acestor reuniuni și cu acțiunile întreprinse.

(8) Decizia autorității responsabile cu supravegherea consolidată ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de potențialul efect asupra stabilității sistemului financiar din statele membre în cauză astfel cum este menționat la articolul 7, și de obligațiile menționate la articolul 51 alineatul (2).

(9) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, sub rezerva cerințelor de confidențialitate de la capitolul 1 secțiunea II din prezenta directivă, și, după caz, de la articolele 54 și 58 din Directiva 2004/39/CE, informează ABE cu privire la activitățile colegiului de supraveghetori, inclusiv în situații de urgență, și îi comunică acesteia toate informațiile care prezintă o relevanță deosebită în sensul convergenței în domeniul supravegherii.

În cazul unui dezacord între autoritățile competente în ceea ce privește funcționarea colegiilor de supraveghere, oricare din autoritățile competente vizate poate sesiza ABE și îi poate solicita asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE poate de asemenea acorda asistență din proprie inițiativă autorităților competente, în cazul unui dezacord în legătură cu funcționarea colegiilor de supraveghere, în temeiul prezentului articol, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul menționat.

Articolul 117

Obligații de cooperare

(1) Autoritățile competente cooperează îndeaproape. Acestea își comunică reciproc orice informație esențială sau relevantă pentru exercitarea atribuțiilor de supraveghere ale celorlalte autorități competente în conformitate cu prezenta directivă și Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În acest sens, autoritățile competente transmit, la cerere, orice informație relevantă și, din proprie inițiativă, orice informație esențială.

Autoritățile competente cooperează cu ABE în sensul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Autoritățile competente furnizează ABE toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în temeiul prezentei directive, al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și al Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Informațiile menționate la primul paragraf sunt considerate esențiale în cazul în care pot avea un impact important asupra evaluării solidității financiare a unei instituții sau a unei instituții financiare dintr-un alt stat membru.

În special, autoritățile responsabile cu supravegherea consolidată a instituțiilor-mamă din UE și a instituțiilor controlate de societăți financiare holding-mamă din UE sau de societăți financiare holding mixte-mamă din UE transmit autorităților competente din alte state membre, responsabile cu supravegherea filialelor întreprinderilor-mamă respective, toate informațiile relevante. Pentru stabilirea sferei informațiilor relevante, se ține seama de importanța filialelor respective în cadrul sistemului financiar al statelor membre în cauză.

Informațiile esențiale menționate la primul paragraf includ în special următoarele elemente:

(a) identificarea structurii juridice a grupului, precum și a structurii de guvernare, care include structura organizațională, acoperind toate entitățile reglementate, entitățile nereglementate, filialele nereglementate și sucursalele semnificative care aparțin grupului, întreprinderile-mamă, în

conformitate cu articolul 14 alineatul (3), articolul 74 alineatul (1) și articolul 109 alineatul (2), precum și autoritățile competente pentru entitățile reglementate din cadrul grupului vizat;

(b) procedurile de colectare de informații de la instituțiile dintr-un grup și verificarea informațiilor;

(c) evoluțiile negative înregistrate de instituții sau de alte entități dintr-un grup, care ar putea afecta grav instituțiile;

(d) sancțiunile semnificative și măsurile excepționale luate de autoritățile competente în conformitate cu prezenta directivă, inclusiv impunerea unei cerințe specifice de fonduri proprii în temeiul articolului 104 și a unei limite privind utilizarea abordării avansate de evaluare pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii în temeiul articolului 312 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) Autoritățile competente pot sesiza ABE în oricare dintre următoarele situații:

(a) o autoritate competentă nu a transmis informații esențiale;

(b) o cerere de cooperare, în special în vederea schimbului de informații relevante, a fost respinsă sau nu a primit răspuns într-un termen rezonabil.

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 258 din TFUE, ABE poate acționa în conformitate cu competențele conferite acesteia în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE poate de asemenea acorda asistență din proprie inițiativă autorităților competente, în vederea dezvoltării unor practici de cooperare consecvente, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul menționat.

(3) Autoritățile competente responsabile cu supravegherea instituțiilor controlate de o instituție-mamă din UE contactează, când situația o permite, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în cazul în care au nevoie de informații privind punerea în aplicare a abordărilor și a metodologiilor prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care ar putea fi disponibile deja la autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

(4) Înainte de a lua o decizie cu privire la elementele enumerate mai jos, autoritățile competente în cauză se consultă între ele, în cazul în care decizia prezintă importanță pentru atribuțiile de supraveghere ale altor autorități competente:

(a) modificările structurii acționariatului, organizaționale sau de conducere a instituțiilor de credit dintr-un grup, care necesită aprobarea sau autorizarea din partea autorităților competente și

(b) sancțiunile semnificative sau măsurile excepționale luate de autoritățile competente, inclusiv impunerea unei cerințe specifice de fonduri proprii în temeiul articolului 104 și a unei limite privind utilizarea abordărilor avansate de evaluare pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii în temeiul articolului 312 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În sensul literei (b), se consultă întotdeauna autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

Cu toate acestea, o autoritate competentă poate decide să nu consulte alte autorități competente în situații de urgență sau în cazul în care consultarea ar putea pune în pericol eficacitatea deciziilor sale. În astfel de cazuri, autoritatea competentă respectivă informează fără întârziere celelalte autorități competente după luarea deciziei.

Articolul 118

Verificarea informațiilor referitoare la entitățile din alte state membre

În cazul în care, în aplicarea prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente dintr-un stat membru doresc, în cazuri specifice, să verifice informațiile cu privire la o instituție, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă o instituție financiară, o întreprindere de servicii auxiliare, o societate holding cu activitate mixtă, o filială de tipul celor menționate la articolul 125 sau o filială de tipul celor menționate la articolul 119 alineatul (3), situată într-un alt stat membru, autoritățile respective solicită autorităților competente din celălalt stat membru să dispună efectuarea acestei verificări. Autoritățile care primesc o astfel de solicitare îi dau curs, în cadrul competențelor lor, procedând la efectuarea verificărilor respective prin propriile servicii sau permițând autorităților care au făcut solicitarea să efectueze verificarea ori permițând unui auditor sau expert să o efectueze. În cazul în care nu efectuează ea însăși verificarea, autoritatea competentă care a făcut solicitarea poate participa la efectuarea acesteia, dacă dorește.

Secțiunea II

Societăți financiare holding, societăți financiare holding mixte și societăți holding cu activitate mixtă

Articolul 119

Includerea societăților holding în supravegherea consolidată

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare, atunci când este cazul, pentru a include societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte în supravegherea consolidată.

(2) În cazul în care o filială care este o instituție nu este inclusă în supravegherea pe bază consolidată în temeiul unuia dintre cazurile prevăzute la articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente din statul membru în care este situată filiala respectivă pot solicita întreprinderii-mamă informații de natură să faciliteze supravegherea filialei respective.

(3) Statele membre permite autorităților lor competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată să solicite informațiile menționate la articolul 122 filialelor unei instituții, ale unei societăți financiare holding sau ale unei societăți financiare holding mixte care nu sunt incluse în sfera supravegherii pe bază consolidată. În acest caz, se aplică procedurile de transmitere și verificare a informațiilor prevăzute la articolul respectiv.

Articolul 120

Supravegherea societăților financiare holding mixte

(1) În cazul în care o societate financiară holding mixtă face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2002/87/CE, în special în ceea ce privește supravegherea bazată pe riscuri, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate, după consultarea celorlalte autorități competente responsabile cu supravegherea filialelor, să aplice respectivei societăți financiare holding mixte numai Directiva 2002/87/CE.

(2) În cazul în care o societate financiară holding mixtă face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2009/138/CE, în special în ceea ce privește supravegherea bazată pe riscuri, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate, de comun acord cu supraveghetorul grupului din sectorul asigurărilor, să aplice respectivei societăți financiare holding mixte numai dispozițiile din prezenta directivă referitoare la cel mai important sector financiar, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE.

(3) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează ABE și AEAPo în legătură cu deciziile luate în conformitate cu alineatele (1) și (2).

(4) ABE, AEAPo și AEVMP, prin Comitetul comun menționat la articolul 54 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010, elaborează orientări menite să asigure convergența practicilor de supraveghere și elaborează, în termen de trei ani de la adoptarea orientărilor, un proiect de standarde tehnice de reglementare în același scop.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 121

Calificarea directorilor

Statele membre cer ca membrii organului de conducere al unei societăți financiare holding sau al unei societăți financiare holding mixte să aibă o reputație suficient de bună și cunoștințele, competențele și experiența necesară, astfel cum se prevede la articolul 91 alineatul (1), pentru a exercita aceste atribuții, având în vedere rolul specific al unei societăți financiare holding sau al unei societăți financiare holding mixte.

Articolul 122

Solicitări de informații și inspecții

(1) Până la coordonarea ulterioară a metodelor de consolidare, statele membre adoptă dispoziții care prevăd că, în cazul în care întreprinderea-mamă a uneia sau a mai multor instituții este un holding cu activitate mixtă, autoritățile competente responsabile cu autorizarea și supravegherea instituțiilor respective cer, luând legătura cu respectivul holding cu activitate mixtă și cu filialele acestuia, fie direct, fie prin intermediul filialelor care sunt instituții, furnizarea oricăror informații care ar putea fi relevante în scopul supravegherii filialelor respective.

(2) Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că autoritățile lor competente pot efectua ele însele sau prin inspectori externi inspecții la fața locului pentru a verifica informațiile primite de la holdingurile cu activitate mixtă și de la filialele acestora. În cazul în care un holding cu activitate mixtă sau una dintre filialele acestuia este o întreprindere de asigurare, poate fi utilizată și procedura prevăzută la articolul 125. Dacă un holding cu activitate mixtă sau una dintre filialele acestuia este situată într-un alt stat membru decât cel în care se află filiala care este o instituție, verificarea la fața locului a informațiilor se face în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 118.

Articolul 123

Supravegherea

(1) Fără a aduce atingere părții a patra a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, statele membre adoptă dispoziții care prevăd că, în cazul în care întreprinderea-mamă a uneia sau a mai multor instituții este un holding cu activitate mixtă, autoritățile competente responsabile cu supravegherea instituțiilor respective exercită o supraveghere generală a tranzacțiilor pe care instituțiile în cauză le efectuează cu holdingul cu activitate mixtă și cu filialele sale.

(2) Autoritățile competente cer instituțiilor să pună în aplicare proceduri adecvate de gestionare a riscurilor și mecanisme de control intern adecvate, inclusiv proceduri riguroase de raportare și de contabilitate, în vederea identificării, măsurării, monitorizării și controlării adecvate a tranzacțiilor efectuate cu holdingul-mamă cu activitate mixtă și cu filialele sale. Autoritățile competente cer instituțiilor să le comunice orice tranzacție semnificativă efectuată cu entitățile respective, cu excepția celei menționate la articolul 394 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Aceste proceduri și tranzacții semnificative fac obiectul unui control din partea autorităților competente.

Articolul 124

Schimbul de informații

(1) Statele se asigură că nu există niciun obstacol juridic în calea schimbului de informații relevante în vederea supravegherii, în conformitate cu articolul 110 și capitolul 3 între

întreprinderile care intră sub incidența supravegherii pe bază consolidată, holdingurile cu activitate mixtă și filialele lor sau filialele de tipul celor menționate la articolul 119 alineatul (3).

(2) În cazul în care o întreprindere-mamă și oricare dintre filialele acesteia care sunt instituții, sunt situate în state membre diferite, autoritățile competente din fiecare stat membru fac schimb de informații relevante ce pot permite sau facilita exercitarea supravegherii pe bază consolidată.

În cazul în care autoritățile competente din statul membru unde se află întreprinderea-mamă nu exercită ele însele supravegherea pe bază consolidată în conformitate cu articolul 111, acestea pot fi invitate de autoritățile competente responsabile cu exercitarea supravegherii să solicite întreprinderii-mamă orice informații care ar putea fi relevante pentru supravegherea pe bază consolidată și să transmită aceste informații autorităților respective.

(3) Statele membre autorizează, între autoritățile lor competente, schimbul de informații menționate la alineatul (2), cu condiția ca, în cazul holdingurilor financiare, al societăților financiare holding-mixte, al instituțiilor financiare și al întreprinderilor de servicii auxiliare, colectarea sau deținerea de informații să nu implice obligația autorităților competente de a exercita un rol de supraveghere individuală a instituțiilor sau întreprinderilor respective.

În mod similar, statele membre autorizează, între autoritățile lor competente, schimbul de informații menționate la articolul 122, cu condiția ca colectarea sau deținerea de informații să nu implice obligația autorităților competente de a exercita un rol de supraveghere a holdingului cu activitate mixtă și a filialelor sale care nu sunt instituții de credit, sau a filialelor menționate la articolul 119 alineatul (3).

Articolul 125

Cooperarea

(1) În cazul în care o instituție, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă sau un holding cu activitate mixtă controlează una sau mai multe filiale care sunt întreprinderi de asigurare sau alte întreprinderi care prestează servicii de investiții care fac obiectul unei autorizări, autoritățile competente și autoritățile cărora li s-a încredințat misiunea publică de supraveghere a întreprinderilor de asigurare sau a celorlalte întreprinderi care prestează servicii de investiții cooperează îndeaproape. Fără a aduce atingere responsabilităților lor respective, aceste autorități își comunică toate informațiile de natură să le simplifice misiunea și să permită supravegherea activității și a situației financiare de ansamblu a întreprinderilor de care răspund.

(2) Informațiile primite în cadrul supravegherii pe bază consolidată și, în special, orice schimburi de informații între autoritățile competente, prevăzute în prezenta directivă, fac obiectul cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 53 alineatul (1) din prezenta directivă, în cazul instituțiilor de credit, sau în Directiva 2004/39/CE, în cazul firmelor de investiții.

(3) Autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată întocmesc liste cu societățile financiare holding sau societățile financiare holding mixte menționate la articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Listele sunt comunicate autorităților competente din celelalte state membre, ABE și Comisiei.

Articolul 126

Sancțiuni

În conformitate cu capitolul 1 secțiunea IV din prezentul titlu, statele membre asigură posibilitatea de a impune sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative menite să pună capăt încălcărilor constatate sau cauzelor acestora în cazul holdingurilor financiare, al societăților financiare holding-mixte și al holdingurilor cu activitate mixtă sau al managerilor responsabili care încalcă actele cu putere de lege și actele administrative de transpunere a prezentului capitol.

Articolul 127

Evaluarea echivalenței supravegherii consolidate din țări terțe

(1) În cazul în care o instituție a cărei întreprindere-mamă este o instituție sau o societate financiară holding ori o societate financiară holding mixtă care are sediul central într-o țară terță nu face obiectul unei supravegheri consolidate în temeiul articolului 111, autoritățile competente evaluează dacă instituția respectivă face obiectul unei supravegheri consolidate din partea unei autorități de supraveghere dintr-o țară terță, echivalentă supravegherii reglementate de principiile prevăzute în prezenta directivă și cerințele din partea întâi titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Evaluarea se face de autoritatea competentă care ar fi responsabilă cu supravegherea consolidată dacă s-ar aplica dispozițiile alineatului (3), la cererea întreprinderii-mamă sau a uneia din entitățile reglementate autorizate în Uniune ori din proprie inițiativă. Autoritatea competentă respectivă consultă celelalte autorități competente în cauză.

(2) Comisia poate solicita Comitetului bancar european să elaboreze recomandări generale care să permită să se stabilească dacă măsurile de supraveghere consolidată luate de autoritățile de supraveghere din țări terțe ar putea permite atingerea obiectivelor supravegherii consolidate prevăzute în prezentul capitol, în ceea ce privește instituțiile a căror întreprindere-mamă își are sediul central într-o țară terță. Comitetul bancar european examinează periodic aceste recomandări și ține seama de orice modificări aduse măsurilor de supraveghere consolidată aplicate de autoritățile competente respective. ABE sprijină Comisia și

Comitetul bancar european în îndeplinirea respectivelor atribuții, inclusiv în ceea ce privește evaluarea necesității actualizării respectivelor recomandări.

Autoritatea competentă care efectuează evaluarea menționată la alineatul (1) primul paragraf ține seama de recomandările menționate anterior. În acest scop, autoritatea competentă consultă ABE înainte de a adopta o decizie.

(3) În lipsa unei astfel de supravegheri echivalente, statele membre aplică instituției, *mutatis mutandis*, prezenta directivă și Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau permit autorităților lor competente să aplice alte tehnici de supraveghere adecvate pentru atingerea obiectivelor de supraveghere pe bază consolidată a instituțiilor.

Tehnicile de supraveghere respective sunt convenite de autoritatea competentă care urmează a fi responsabilă cu supravegherea consolidată, după consultarea celorlalte autorități competente în cauză.

Autoritățile competente pot să ceară în special înființarea unei societăți financiare holding sau a unei societăți financiare holding mixte cu sediul central în Uniune și să aplice dispozițiile privind supravegherea consolidată situației consolidate a respectivei societăți financiare holding sau situației consolidate a instituțiilor respectivei societăți financiare holding mixte.

Tehnicile de supraveghere urmăresc atingerea obiectivelor supravegherii consolidate din în prezentul capitol și sunt notificate celorlalte autorități competente în cauză, ABE și Comisiei.

CAPITOLUL 4

Amortizoare de capital

Secțiunea I

Amortizoare

Articolul 128

Definiții

În sensul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

(1) „amortizor de conservare a capitalului” înseamnă fondurile proprii pe care o instituție este obligată să le mențină în conformitate cu articolul 129;

(2) „amortizor anticiclic de capital specific instituției” înseamnă fondurile proprii pe care o instituție este obligată să le mențină în conformitate cu articolul 130;

- (3) „amortizor G-SII” înseamnă fonduri proprii care trebuie să fie deținute în conformitate cu articolul 131 alineatul (4);
- (4) „amortizor O-SII” înseamnă fonduri proprii care ar putea să trebuiască să fie deținute în conformitate cu articolul 131 alineatul (5);
- (5) „amortizor de risc sistemic” înseamnă fondurile proprii pe care o instituție este sau poate fi obligată să le mențină în conformitate cu articolul 133;
- (6) „cerință de amortizor combinat” înseamnă fonduri proprii de nivel 1 de bază necesar pentru a îndeplini cerința privind amortizorul de conservare a capitalului plus următoarele, după caz:
- (a) amortizor anticiclic de capital specific instituției;
 - (b) un amortizor G-SII;
 - (c) un amortizor O-SII;
 - (d) un amortizor de risc sistemic;
- (7) „rata amortizorului anticiclic” înseamnă indicele pe care instituțiile trebuie să îl aplice pentru a calcula amortizorul anticiclic de capital specific instituției respective și care este stabilit în conformitate cu articolul 136 și articolul 137 sau de o autoritate competentă dintr-o țară terță (după cum este cazul);
- (8) „instituție autorizată la nivel național” înseamnă o instituție care a fost autorizată în statul membru și pentru care o anumită autoritate desemnată este responsabilă de stabilire a ratei amortizorului anticiclic;
- (9) „referențial pentru amortizor” înseamnă o rată de referință a amortizoarelor calculată în conformitate cu articolul 135 alineatul (1).

Prezentul capitol nu se aplică firmelor de investiții care nu sunt autorizate să presteze servicii de investiții enumerate la punctele 3 și 6 din secțiunea A a anexei I la Directiva 2004/39/CE.

Articolul 129

Cerința de menținere a unui amortizor de conservare a capitalului

(1) Statele membre cer instituțiilor să mențină, pe lângă fonduri proprii de nivel 1 de bază menținute pentru a respecta cerința de fonduri proprii impusă de articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, un amortizor de conservare a capitalului constituit din fonduri proprii de nivel 1 de bază egale cu 2,5 % din valoarea totală a expunerii la risc a instituției în cauză, calculată în conformitate cu articolul 87 alineatul (3)

din respectivul regulament, pe bază individuală și consolidată, astfel cum se prevede în partea întâi titlul II din regulamentul menționat.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), un stat membru poate excepta firmele de investiții mici și mijlocii de la cerințele prevăzute la alineatul menționat, dacă o astfel de exceptare nu amenință stabilitatea sistemului financiar al statului membru respectiv.

Decizia privind aplicarea unei astfel de exceptări se motivează pe deplin, include o explicație a motivului pentru care exceptarea nu amenință stabilitatea sistemului financiar al statului membru și conține definiția exactă a firmelor de investiții mici și mijlocii exceptate.

Statul membru care decide să aplice o astfel de exceptare notifică în acest sens în mod corespunzător Comisia Europeană, CERS, ABE și autoritățile competente ale statelor membre în cauză.

(3) În sensul alineatului (2), statul membru desemnează autoritatea responsabilă de aplicarea prezentului articol. Autoritatea respectivă este autoritatea competentă sau autoritatea desemnată.

(4) În sensul alineatului (2), firmele de investiții sunt clasificate ca fiind mici sau mijlocii în conformitate cu Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii ⁽¹⁾;

(5) Instituțiile nu utilizează fonduri proprii de nivel 1 de bază care sunt menținute pentru a îndeplini cerința de la alineatul (1) de la prezentul articol pentru a se conforma cerințelor prevăzute la articolul 104.

(6) În cazul în care o instituție nu îndeplinește pe deplin cerința de la alineatul (1) de la prezentul articol, aceasta face obiectul restricțiilor privind distribuiri, prevăzute la articolul 141 alineatele (2) și (3).

Articolul 130

Cerința de menținere a unui amortizor anticiclic de capital specific instituției

(1) Statele membre cer instituțiilor să mențină un amortizor anticiclic de capital specific instituției, care este echivalent cu valoarea totală a expunerii la risc a instituției în cauză, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, înmulțită cu media ponderată a ratelor amortizorului anticiclic calculată în conformitate cu articolul 140 din prezenta directivă pe o bază individuală și consolidată, astfel cum se prevede în partea întâi, titlul II din regulamentul respectiv.

⁽¹⁾ JO L 124, 20.5.2003, p. 36.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), un stat membru poate excepta firmele de investiții mici și mijlocii de la cerințele prevăzute la alineatul menționat, dacă o astfel de exceptare nu amenință stabilitatea sistemului financiar al statului membru respectiv.

Decizia privind aplicarea unei astfel de exceptări se motivează pe deplin, include o explicație a motivului pentru care exceptarea nu amenință stabilitatea sistemului financiar al statului membru și conține definiția exactă a firmelor de investiții mici și mijlocii exceptate.

Statul membru care decide să aplice o astfel de exceptare notifică în acest sens în mod corespunzător Comisia Europeană, CERS, ABE și autoritățile competente ale statelor membre în cauză.

(3) În sensul alineatului (2), statul membru desemnează autoritatea responsabilă de aplicarea prezentului articol. Autoritatea respectivă este autoritatea competentă sau autoritatea desemnată.

(4) În sensul alineatului (2), firmele de investiții sunt clasificate ca fiind mici și mijlocii în conformitate cu Recomandarea 2003/361/CE.

(5) Instituțiile îndeplinesc cerința prevăzută la alineatul (1) cu fonduri proprii de nivel 1 de bază, care se adaugă la orice fonduri proprii de nivel 1 de bază menținute pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cerința de menținere a unui amortizor de conservare a capitalului conform articolului 129 din prezenta directivă și orice altă cerință impusă în temeiul articolului 104 din prezenta directivă.

(6) În cazul în care o instituție nu îndeplinește pe deplin cerința de la alineatul (1) de la prezentul articol, aceasta face obiectul restricțiilor privind distribuiri, prevăzute la articolul 141 alineatele (2) și (3).

Articolul 131

Instituții globale de importanță sistemică și alte instituții de importanță sistemică

(1) Statele membre desemnează autoritatea însărcinată cu identificarea, pe o bază consolidată, a instituțiilor globale de importanță sistemică (G-SII) și, pe o bază individuală, subconsolidată sau consolidată, după caz, a altor instituții de importanță sistemică (O-SII), care au fost autorizate în jurisdicția lor. Autoritatea respectivă este autoritatea competentă sau autoritatea desemnată. Statele membre pot desemna mai multe autorități. G-SII este fie o instituție-mamă din UE, o societate financiară holding-mamă din UE, o societate financiară holding mixtă-mamă din UE sau o instituție. G-SII nu pot fi o instituție care este o filială a unei instituții-mamă din UE, a unei societăți financiare holding-mamă din UE sau a unei

societăți financiare holding mixte-mamă din UE. O-SII este fie o instituție-mamă din UE, o societate financiară holding-mamă din UE, o societate financiară holding mixtă-mamă din UE sau o instituție.

(2) Metodologia de identificare a G-SII se bazează pe următoarele categorii:

- (a) dimensiunea grupului;
- (b) interconectarea grupului cu sistemul financiar;
- (c) posibilitatea de substituire a serviciilor sau a infrastructurii financiare furnizate de grup;
- (d) complexitatea grupului;
- (e) activitatea transfrontalieră a grupului, inclusiv activitatea transfrontalieră între statele membre și între statele membre și o țară terță.

Fiecare categorie primește o ponderare egală și constă în indicatori cuantificabili.

Metodologia produce un scor global pentru fiecare entitate menționată la alineatul (1) evaluată, ceea ce permite G-SII să fie identificate și alocate într-o subcategorie, astfel cum se descrie la alineatul (9).

(3) OSII se identifică în conformitate cu alineatul (1). Importanța sistemică se evaluează pe baza a cel puțin unul dintre criteriile următoare:

- (a) dimensiunea
- (b) importanța pentru economia Uniunii sau a statului membru relevant;
- (c) anvergura activităților transfrontaliere;
- (d) interconectarea instituției sau a grupului cu sistemul financiar.

După consultarea CERS, ABE publică, până la 1 ianuarie 2015, orientări privind criteriile de stabilire a condițiilor de aplicare a prezentului alineat în ceea ce privește evaluarea O-SII. Orientările respective țin seama de cadrele internaționale pentru instituțiile naționale de importanță sistemică, precum și de particularitățile Uniunii și de cele naționale.

(4) Fiecare G-SII, pe bază consolidată, menține un amortizor G-SII, care corespunde subcategoriei în care este alocată G-SII. Amortizorul respectiv constă în fonduri proprii de nivel 1 de bază și este suplimentar acestui capital.

(5) Autoritatea competentă sau autoritatea desemnată poate impune fiecărei O-SII, pe bază consolidată, subconsolidată sau individuală, după caz, să dispună de un amortizor pentru O-SII de până la 2 % din valoarea totală a expunerilor la risc calculate în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulament (UE) nr. 575/2013, ținând seama de criteriile de identificare a O-SII. Amortizorul respectiv constă în fonduri proprii de nivel 1 de bază și este suplimentar acestui capital.

(6) Atunci când solicită menținerea unui amortizor O-SII, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată respectă următoarele:

(a) amortizorul O-SII trebuie să nu poată implica efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar în ansamblu sau asupra unor părți ale acestuia în alte state membre sau în Uniune în ansamblu, formând sau creând un obstacol pentru funcționarea pieței interne;

(b) amortizorul O-SII trebuie să fie reexaminat de către autoritatea competentă sau autoritatea desemnată cel puțin anual.

(7) Înainte de a stabili sau restabili un amortizor O-SII, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată transmite o notificare Comisiei, CERS, ABE și autorităților competente și desemnate ale statelor membre în cauză cu o lună înainte de publicarea deciziei menționate la alineatul (5). Notificarea respectivă descrie în detaliu:

(a) motivele pentru care se consideră că amortizorul O-SII poate fi eficace și proporțional în ceea ce privește atenuarea riscului;

(b) o evaluare a impactului pozitiv sau negativ probabil al amortizorului O-SII pe piața internă, pe baza informațiilor aflate la dispoziția statului membru;

(c) rata amortizorului O-SII pe care statul membru dorește să îl stabilească.

(8) Fără a aduce atingere articolului 133 și alineatului (5) de la prezentul articol, în cazul în care o O-SII este o filială fie a unei G-SII, fie a unei O-SII care este o instituție-mamă din UE și face obiectul unui amortizor pentru O-SII pe o bază

consolidată, amortizorul care se aplică la nivel individual sau subconsolidat pentru O-SII nu depășește valoarea mai mare dintre următoarele:

(a) 1 % din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

(b) rata amortizorului G-SII sau O-SII aplicabil grupului la nivel consolidat.

(9) Există cel puțin cinci subcategorii de G-SII. Limita cea mai joasă și limitele dintre subcategorii sunt determinate de scorurile obținute prin metodologia de identificare. Scorurile-limită dintre subcategoriile adiacente sunt definite în mod clar și aderă la principiul conform căruia există o creștere liniară constantă a importanței sistemice între subcategorii, ceea ce duce la o creștere liniară a cerinței de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, cu excepția subcategoriei celei mai înalte. În sensul prezentului alineat, importanța sistemică reprezintă impactul preconizat exercitat de dificultățile G-SII asupra pieței financiare globale. Subcategoriei celei mai joase i se alocă un amortizor pentru G-SII de 1 % din valoarea totală a expunerilor la risc, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulament (UE) nr. 575/2013 iar cerința amortizorului alocat fiecărei subcategorie crește în etape de 0,5 % din valoarea totală a expunerii la risc, calculată în conformitate cu articolul 87 alineatul (3), până la a patra subcategorie inclusiv. Subcategoria cea mai înaltă a amortizorului pentru G-SII face obiectul unui amortizor de 3,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(10) Fără a aduce atingere alineatelor (1) și (9), autoritatea competentă sau autoritatea desemnată poate, în cadrul unui proces corect de evaluare în vederea supravegherii:

(a) să realoce o G-SII dintr-o subcategorie inferioară într-o subcategorie superioară;

(b) să alocă o entitate menționată la alineatul (1) cu un scor global inferior scorului-limită al subcategoriei celei mai joase în respectiva subcategorie sau într-o subcategorie superioară, astfel desemnând-o drept G-SII;

(11) În cazul în care autoritatea competentă sau autoritatea desemnată ia o decizie în conformitate cu alineatul (10) litera (b), aceasta notifică ABE în mod corespunzător, furnizând motivația.

(12) Autoritatea competentă sau autoritatea desemnată notifică Comisiei, CERS, și ABE numele G-SII și ale O-SII, precum și subcategoria respectivă în care este alocată fiecare G-SII, și comunică publicului numele acestora. Autoritățile competente sau desemnate fac publică subcategoria căreia îi este alocată fiecare G-SII.

Autoritatea competentă sau autoritatea desemnată revizuieste anual identificarea G-SII și a O-SII, precum și alocarea instituțiilor de importanță sistemică în subcategoriile respective, și comunică rezultatul către SII vizate, Comisie, CERS și ABE, făcând publică lista actualizată a instituțiilor de importanță sistemică identificate, precum și subcategoria căreia îi este alocată fiecare G-SII identificată.

(13) Instituțiile de importanță sistemică nu utilizează fonduri proprii de nivel 1 de bază menținute pentru a îndeplini cerințele prevăzute la alineatele (4) și (5) pentru a îndeplini oricare cerințe impuse în temeiul articolului 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și al articolelor 129 și 130 din prezenta directivă și oricare cerință impusă în temeiul articolelor 102 și 104 din prezenta directivă.

(14) În cazul în care un grup, pe bază consolidată, face obiectul următoarelor, se aplică amortizorul cea mai mare:

- (a) un amortizor pentru G-SII și un amortizor pentru O-SII
- (b) un amortizor pentru G-SII, un amortizor pentru O-SII și un amortizor de risc sistemic, în conformitate cu articolul 133

În cazul în care o instituție, pe bază individuală sau subconsolidată, face obiectul unui amortizor pentru O-SII și al unui amortizor de risc sistemic în conformitate cu articolul 133, se aplică cea mai mare dintre cele două cerințe.

(15) Fără a aduce atingere alineatului (14), în cazul în care amortizorul de risc sistemic se aplică tuturor expunerilor situate în statul membru care stabilește amortizorul pentru a aborda riscul macroprudențial al statului membru respectiv, dar nu se aplică expunerilor din afara statului membru, respectivul amortizor de risc sistemic se cumulează cu amortizorul pentru O-SII sau G-SII care se aplică în conformitate cu prezentul articol.

(16) În cazul în care se aplică alineatul (14) și o instituție face parte dintr-un grup sau un subgrup de care aparține o G-SII sau o O-SII, acest lucru nu implică niciodată faptul că instituția respectivă, pe bază individuală, face obiectul unei cerințe pentru amortizorul combinat care este mai scăzută decât suma dintre amortizorul de conservare a capitalului, amortizorul anticiclic de capital și cel mai ridicat dintre amortizorul pentru O-SII și amortizorul de risc sistemic aplicabil pe bază individuală.

(17) În cazul în care se aplică alineatul (15) și o instituție face parte dintr-un grup sau un subgrup de care aparține o G-SII sau o O-SII, acest lucru nu implică niciodată faptul că instituția respectivă, pe bază individuală, face obiectul unei cerințe pentru amortizorul combinat care este mai scăzută decât suma dintre

amortizorul de conservare a capitalului, amortizorul anticiclic de capital și suma dintre amortizorul pentru O-SII și amortizorul de risc sistemic aplicabil pe bază individuală.

(18) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează, în sensul prezentului articol, metodologia pe baza căreia autoritatea competentă sau autoritatea desemnată identifică o instituție-mamă din UE sau o societate financiară holding-mamă ori o societate financiară holding mixtă-mamă din UE drept G-SII și care specifică metodologia pentru definirea subcategoriilor și alocarea G-SII în subcategorii pe baza relevanței lor sistemice, ținând seama de eventualele standarde convenite la nivel internațional.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 30 iunie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul și al doilea paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 132

Raportare

(1) Până la 31 decembrie 2015, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, pe baza evoluțiilor în plan internațional și a avizului ABE, un raport privind posibilitatea extinderii cadrului pentru G-SII la alte tipuri de instituții de importanță sistemică din cadrul Uniunii, însoțit de o propunere legislativă, după caz.

(2) Până la 31 decembrie 2016 și după consultarea CERS și a ABE Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind oportunitatea modificării dispozițiilor privind G-SII de la articolul 131, însoțit de o propunere legislativă, după caz. Orice astfel de propunere ține seama în mod corespunzător de evoluțiile reglementărilor la nivel internațional și analizează, atunci când este cazul, procesul de alocare a unor amortizoare pentru O-SII specifice instituției în cadrul unui grup, ținând seama de orice eventual impact necorespunzător asupra punerii în aplicare a separării structurale în cadrul statelor membre.

Articolul 133

Cerința de menținere a unui amortizor de risc sistemic

(1) Fiecare stat membru poate introduce un amortizor de risc sistemic constituit din fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru sectorul financiar sau pentru unul sau mai multe subsansamble ale sectorului, pentru a preveni și a atenua riscurile sistemice sau macroprudențiale neciclice pe termen lung care nu sunt reglementate de Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în sensul de risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar și pentru economia reală dintr-un anumit stat membru.

(2) În sensul alineatului (1), statul membru desemnează autoritatea însărcinată cu stabilirea amortizorului de risc sistemic și cu identificarea seturilor de instituții cărora li se aplică. Autoritatea respectivă este autoritatea competentă sau autoritatea desemnată.

(3) În sensul alineatului (1), instituțiilor li se poate impune să mențină, pe lângă fonduri proprii de nivel 1 de bază menținute pentru a respecta cerința de fonduri proprii impusă de articolul 87 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, un amortizor de risc sistemic din fonduri proprii de nivel 1 de bază de cel puțin 1 % pe baza expunerilor la care se aplică amortizorul de risc sistemic, în conformitate cu alineatul (8) de la prezentul articol, pe bază individuală, consolidată sau subconsolidată, astfel cum se prevede în partea întâi titlul II din regulamentul menționat. Autoritatea competentă sau desemnată relevantă le poate solicita instituțiilor să mențină amortizorul de risc sistemic atât la nivel individual, cât și la nivel consolidat.

(4) Instituțiile nu utilizează fonduri proprii de nivel 1 de bază menținute pentru a îndeplini cerința prevăzută la alineatul (3), pentru a îndeplini oricare cerințe impuse în temeiul articolului 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și al articolelor 129 și 130 din prezenta directivă și oricare cerințe impuse în temeiul articolelor 102 și 104 din prezenta directivă. În cazul în care un grup identificat ca fiind o instituție de importanță sistemică care face obiectul unui amortizor pentru G-SII pe bază consolidată în conformitate cu articolul 131 face, de asemenea, obiectul unui amortizor de risc sistemic pe bază consolidată în conformitate cu prezentul articol, se aplică amortizorul cel mai mare. În cazul în care o instituție, pe bază individuală sau subconsolidată, face obiectul unui amortizor O-SII în conformitate cu articolul 131 și al unui amortizor de risc sistemic în conformitate cu prezentul articol, se aplică cel mai mare.

(5) În pofida alineatului (4), în cazul în care amortizorul de risc sistemic se aplică tuturor expunerilor situate în statul membru care stabilește amortizorul pentru a aborda riscul macroprudențial al statului membru respectiv, dar nu se aplică expunerilor din afara statului membru, respectivul amortizor de risc sistemic se adaugă la amortizorul pentru O-SII sau G-SII care se aplică în conformitate cu articolul 131.

(6) În cazul în care se aplică alineatul (4) și o instituție face parte dintr-un grup sau subgrup de care aparține o G-SII sau o O-SII, acest lucru nu implică niciodată faptul că instituția respectivă, pe bază individuală, face obiectul unei cerințe pentru amortizorul combinat care este mai scăzut decât suma dintre amortizorul de conservare a capitalului, amortizorul anticiclic de capital și cel mai ridicat dintre amortizorul pentru O-SII și amortizorul de risc sistemic aplicabil pe bază individuală.

(7) În cazul în care se aplică alineatul (5) și o instituție face parte dintr-un grup sau subgrup de care aparține o G-SII sau o O-SII, acest lucru nu implică niciodată faptul că instituția respectivă, pe bază individuală, face obiectul unei cerințe pentru amortizorul combinat care este mai scăzut decât suma

dintre amortizorul de conservare a capitalului, amortizorul anticiclic de capital și suma dintre amortizorul pentru O-SII și amortizorul de risc sistemic aplicabil pe bază individuală.

(8) Amortizorul de risc sistemic se poate aplica expunerilor situate în statul membru care stabilește amortizorul și se poate totodată aplica expunerilor din țări terțe. Amortizorul de risc sistemic se poate aplica, de asemenea, expunerilor situate în alte state membre, sub rezerva alineatelor (15) și (18).

(9) Amortizorul de risc sistemic se aplică tuturor instituțiilor sau unuia ori mai multor subansambluri ale respectivelor instituții, pentru care autoritățile statului membru vizat au competențe în conformitate cu prezenta directivă și se stabilește în trepte de ajustare graduale sau accelerate de 0,5 puncte procentuale. Se pot introduce cerințe diferite pentru diferite subansambluri ale sectorului.

(10) Atunci când solicită menținerea unui amortizor de risc sistemic, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată respectă următoarele:

(a) amortizorul de risc sistemic trebuie să nu poată implica efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar, în ansamblu sau în parte, al altor state membre sau al Uniunii în ansamblu, formând sau creând un obstacol pentru funcționarea pieței interne;

(b) amortizorul de risc sistemic trebuie să fie reexaminată de către autoritatea competentă sau autoritatea desemnată cel puțin o dată la doi ani.

(11) Înainte de a stabili sau restabili o rată a amortizorului de risc sistemic de până la 3 %, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată transmite o notificare Comisiei, CERS, ABE, și autorităților competente și desemnate ale statelor membre în cauză cu 1 lună înainte de publicarea deciziei menționate la alineatul (16). În cazul în care amortizorul se aplică expunerilor situate în țări terțe, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată transmite, de asemenea, o notificare autorităților de supraveghere ale respectivelor țări terțe. Notificarea respectivă descrie în detaliu următoarele:

(a) riscul sistemic sau macroprudențial în statul membru vizat;

(b) motivele pentru care dimensiunea riscurilor sistemice sau macroprudențiale amenință stabilitatea sistemului financiar la nivel național, justificând rata amortizorului de risc sistemic;

(c) motivele pentru care se consideră că amortizorul de risc sistemic poate fi eficace și proporțională în ceea ce privește atenuarea riscului;

(d) o evaluare a impactului pozitiv sau negativ probabil al amortizorului de risc sistemic pe piața internă, pe baza informațiilor aflate la dispoziția statului membru;

(e) motivele pentru care niciuna dintre măsurile existente în prezenta directivă sau în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolelor 458 și 459 din regulamentul menționat, nu sunt suficiente, individual sau coroborate, pentru a aborda riscul macroprudențial sau sistemic identificat, luând în considerare eficacitatea relativă a măsurilor respective;

(f) rata amortizorului de risc sistemic pe care statul membru dorește să îl impună.

(12) Înainte de a stabili sau restabili o rată a amortizorului de risc sistemic de peste 3 %, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată transmite o notificare Comisiei, CERS, ABE și autorităților competente și desemnate ale statelor membre în cauză. În cazul în care amortizorul se aplică expunerilor situate în țări terțe, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată transmite, de asemenea, o notificare autorităților de supraveghere ale respectivelor țări terțe. Respectiva notificare descrie în detaliu:

(a) riscul sistemic sau macroprudențial în statul membru vizat;

(b) motivele pentru care dimensiunea riscurilor sistemice sau macroprudențiale amenință stabilitatea sistemului financiar la nivel național, justificând rata amortizorului de risc sistemic;

(c) motivele pentru care se consideră că amortizorul de risc sistemic poate fi eficace și proporțională în ceea ce privește atenuarea riscului;

(d) o evaluare a impactului pozitiv sau negativ probabil al amortizorului de risc sistemic pe piața internă, pe baza informațiilor aflate la dispoziția statului membru;

(e) motivele pentru care niciuna dintre măsurile existente în prezenta directivă sau în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolelor 458 și 459 din regulamentul menționat, nu sunt suficiente, individual sau coroborate, pentru a aborda riscul macroprudențial sau sistemic identificat, luând în considerare eficacitatea relativă a măsurilor respective;

(f) rata amortizorului de risc sistemic pe care statul membru dorește să îl impună.

(13) Autoritatea competentă sau autoritatea desemnată poate stabili sau restabili, începând cu 1 ianuarie 2015, o rată a amortizorului de risc sistemic care se aplică expunerilor situate în statul membru respectiv și care se poate totodată aplica expunerilor din țări terțe de până la 5 % și poate urma

procedurile prevăzute la alineatul (11). În procesul stabilirii sau restabilirii unei rate a amortizorului de risc sistemic de peste 5 %, se respectă procedurile de la alineatul (12).

(14) În cazul în care urmează să se stabilească o rată a amortizorului de risc sistemic între 3 % și 5 % conform alineatului (13), autoritatea competentă sau autoritatea desemnată din statul membru care stabilește amortizorul respectiv notifică întotdeauna acest fapt Comisiei și așteaptă avizul Comisiei înainte de a adopta măsurile în cauză.

În cazul în care Comisia emite un aviz negativ, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată din statul membru care stabilește amortizorul respectă avizul în cauză sau prezintă motivele pentru care nu face acest lucru.

În cazul în care un subsansamblu al sectorului financiar este o filială a cărei societate-mamă este stabilită într-un alt stat membru, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată transmite o notificare autorităților statelor membre în cauză, Comisiei și CERS. În termen de o lună de la notificare, Comisia și CERS emit o recomandare privind măsurile luate în conformitate cu prezentul alineat. În cazul în care autoritățile nu sunt de acord și în cazul unui aviz negativ atât din partea Comisiei, cât și a CERS, autoritatea competentă sau autoritatea desemnată poate sesiza ABE și solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Decizia stabilirii amortizorului pentru expunerile respective se suspendă până la luarea unei decizii de către ABE.

(15) În termen de o lună de la notificarea menționată la alineatul (12), CERS transmite Comisiei un aviz în care precizează dacă amortizorul de risc sistemic este considerat adecvat. De asemenea, ABE îi poate transmite Comisiei avizul său referitor la amortizor în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În termen de două luni de la transmiterea notificării, Comisia, ținând seama de evaluarea realizată de CERS și ABE, după caz, și în cazul în care consideră că amortizorul de risc sistemic nu implică efecte negative disproporționate asupra sistemului financiar, în ansamblu sau în parte, al altor state membre sau al Uniunii în ansamblu, constituind sau creând un obstacol pentru funcționarea corespunzătoare a pieței interne, adoptă un act de punere în aplicare prin care autorizează autoritatea competentă sau autoritatea desemnată să adopte măsura propusă.

(16) Fiecare autoritate competentă sau autoritate desemnată anunță stabilirea amortizorului de risc sistemic prin intermediul publicării pe un site internet adecvat. Anunțul include cel puțin următoarele informații:

(a) rata amortizorului de risc sistemic;

- (b) instituțiile cărora li se aplică amortizorul de risc sistemic;
- (c) o justificare pentru amortizorul de risc sistemic;
- (d) data de la care instituțiile trebuie să aplice stabilirea sau restabilirea amortizorului de risc sistemic; și
- (e) numele țărilor în care expunerile situate în respectivele țări sunt recunoscute în cadrul amortizorului de risc sistemic.

În cazul în care publicarea menționată la litera (c) ar putea pune în pericol stabilitatea sistemului financiar, informațiile în temeiul literei (c) nu se includ în anunț.

(17) În cazul în care o instituție nu îndeplinește pe deplin cerința de la alineatul (1) de la prezentul articol, aceasta face obiectul restricțiilor privind distribuirile prevăzute la articolul 141 alineatele (2) și (3).

În cazul în care aplicarea respectivelor restricții privind distribuirile conduce la o ameliorare nesatisfăcătoare a fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției, din perspectiva riscului sistemic relevant, autoritățile competente pot lua măsuri suplimentare în conformitate cu articolul 64.

(18) În urma notificării menționate la alineatul (11), statele membre pot aplica amortizorul pentru toate expunerile. În cazul în care autoritatea competentă sau autoritatea desemnată decide să stabilească amortizorul până la 3 % pe baza expunerilor din alte state membre, amortizorul se stabilește în mod egal pentru toate expunerile situate în interiorul Uniunii.

Articolul 134

Recunoașterea unei rate a amortizorului de risc sistemic

(1) Alte state membre pot recunoaște rata amortizorului de risc sistemic stabilită în conformitate cu articolul 133 și pot aplica respectiva rată a amortizorului în cazul instituțiilor autorizate la nivel intern pentru expunerile situate în statul membru care stabilește rata amortizorului.

(2) În cazul în care statele membre recunosc rata amortizorului de risc sistemic pentru instituțiile autorizate la nivel intern, acestea transmit o notificare Comisiei, ABE, CERS și statului membru care stabilește rata amortizorului de risc sistemic respectiv.

(3) În momentul luării deciziei de recunoaștere a unui amortizor de risc sistemic, statul membru ia în considerare informațiile prezentate de către statul membru care stabilește rata amortizorului în conformitate cu articolul 133 alineatul (11), (12) sau (13).

(4) Un stat membru care stabilește rata amortizorului de risc sistemic în conformitate cu articolul 133 poate solicita CERS să

emită o recomandare, astfel cum se prevede la articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, adresată unuia sau mai multor state membre care pot recunoaște rata amortizorului de risc sistemic.

Secțiunea II

Stabilirea și calcularea amortizoarelor anticiclice de capital

Articolul 135

Orientări CERS privind stabilirea ratelor amortizoarelor anticiclice

(1) CERS poate formula, prin recomandări conform articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, orientări pentru autoritățile desemnate de statele membre conform articolului 136 alineatul (1) privind stabilirea ratelor amortizoarelor anticiclice, în special:

(a) principii destinate să îndrume autoritățile desemnate atunci când își exercită puterea de apreciere privind rata adecvată a amortizorului anticiclic, să garanteze că autoritățile adoptă o abordare corespunzătoare în ceea ce privește ciclurile macroeconomice în cauză și să promoveze un proces decizional solid și consecvent în toate statele membre;

(b) orientări generale privind:

(i) măsurarea și calcularea abaterii indicatorului credite/produsul intern brut (PIB) de la tendințele pe termen lung;

(ii) calcularea referențialelor pentru amortizoare prevăzute la articolul 136 alineatul (2);

(c) orientări privind variabilele care indică apariția unui risc sistemic asociat cu existența unor perioade de creștere excesivă a creditelor în sistemul financiar, în special indicatorul credit/PIB relevant și abaterea acestuia de la tendința pe termen lung și privind alți factori relevanți, inclusiv progresele economice care apar în diferite sectoare ale economiei, care trebuie luați în considerare de autoritățile desemnate atunci când stabilesc rata adecvată a amortizorului anticiclic conform articolului 136;

(d) orientări privind variabilele, inclusiv criterii calitative, care indică faptul că amortizorul trebuie menținut, redus sau eliminat în întregime.

(2) În cazul în care formulează o recomandare conform alineatului (1), CERS ia în considerare în mod corespunzător diferențele dintre statele membre și în special particularitățile statelor membre cu economii mici și deschise.

(3) În cazul în care a formulat o recomandare conform alineatului (1), CERS o revizuieste și o actualizează, dacă este necesar, ținând cont de experiența acumulată în stabilirea amortizoarelor în temeiul prezentei directive sau de evoluția practicilor agreeate la nivel internațional.

Articolul 136

Stabilirea ratelor amortizoarelor anticyclice

(1) Fiecare stat membru desemnează o autoritate publică sau un organism public (denumită/denumit în continuare o „autoritate desemnată”) responsabilă cu stabilirea ratei amortizorului anticyclik pentru statul membru în cauză.

(2) Fiecare autoritate desemnată calculează în fiecare trimestru un referențial pentru amortizoare, destinat să îndrume exercitarea puterii sale de apreciere în stabilirea ratei amortizorului anticyclik în conformitate cu alineatul (3). Referențialul pentru amortizoare reflectă, în mod concret, ciclul de creditare și riscurile datorate creșterii excesive a creditelor în statul membru și ia în considerare în mod corespunzător particularitățile economiei naționale. Acesta se bazează pe abaterea indicatorului credite/PIB de la tendința pe termen lung, luând în considerare, între altele:

(a) un indicator al creșterii nivelurilor creditului în statul membru în cauză și, în special, un indicator care reflectă modificările raportului „credite acordate în statul membru în cauză/PIB”.

(b) orice orientări menținute în vigoare de CERS în conformitate cu articolul 135 alineatul (1) litera (b).

(3) Fiecare autoritate desemnată evaluează și stabilește trimestrial rata amortizorului anticyclik adecvată pentru statul său membru, luând în considerare următoarele:

(a) referențialul pentru amortizor, calculat în conformitate cu alineatul (2);

(b) orice orientare menținută în vigoare de CERS în conformitate cu articolul 135 alineatul (1) literele (a), (c) și (d), și orice recomandare emisă de CERS cu privire la stabilirea ratei unui amortizor;

(c) alte variabile pe care autoritatea desemnată le consideră relevante pentru abordarea riscului sistemic ciclic.

(4) Rata amortizorului anticyclik, exprimată ca procentaj din cuantumul total al expunerilor la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, a instituțiilor care au expuneri din credite în statul membru în cauză, se situează între 0 % și 2,5 %, calibrat în trepte de 0,25 puncte procentuale sau multipli de 0,25 puncte procentuale. În cazul în care acest lucru se justifică pe baza considerațiilor de la alineatul (3), o autoritate desemnată poate stabili o rată a amortizorului anticyclik mai mare de 2,5 % din cuantumul total al expunerilor la risc calculat în conformitate cu articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în scopul prevăzut la articolul 140 alineatul (2) de la prezenta directivă.

(5) În cazul în care o autoritate stabilește pentru prima dată o rată a amortizorului anticyclik mai mare de zero sau în cazul în care o autoritate desemnată crește rata amortizorului anticyclik în vigoare la acel moment, aceasta decide de asemenea data de la care instituțiile trebuie să aplice amortizorul majorat în scopul calculării amortizorului anticyclik de capital specific instituției. Data în cauză nu depășește 12 luni de la data la care stabilirea amortizorului majorat a fost anunțată în conformitate cu alineatul (7). Dacă data este înainte de 12 luni de la data la care s-a anunțat stabilirea amortizorului majorat, termenul mai scurt pentru punerea în aplicare se justifică pe baza unor circumstanțe excepționale.

(6) Dacă o autoritate desemnată reduce rata existentă a amortizorului anticyclik, fie că este sau nu redus la zero, aceasta stabilește de asemenea o perioadă orientativă pentru care nu se preconizează nicio creștere a amortizorului. Totuși, perioada orientativă în cauză nu angajează autoritatea desemnată.

(7) Fiecare autoritate desemnată anunță trimestrial, prin publicare pe site-ul său internet, rata amortizorului anticyclik pe care l-a stabilit. Anunțul include cel puțin următoarele informații:

(a) rata aplicabilă a amortizorului anticyclik;

(b) indicatorul credit/PIB relevant și abaterea acestuia de la tendința pe termen lung;

(c) referențialul pentru amortizor, calculat în conformitate cu alineatul (2);

(d) o justificare a acestei rate a amortizorului;

(e) în cazul în care rata amortizorului este majorat, data de la care instituțiile trebuie să aplice rata majorată a amortizorului în scopul calculării amortizorului anticyclik de capital specific instituției;

(f) în cazul în care data menționată la litera (e) este înainte de 12 luni de la data anunțului prevăzut la prezentul alineat, o trimitere la circumstanțele excepționale care justifică reducerea termenului de punere în aplicare;

(g) în cazul în care rata amortizorului este redusă, perioada orientativă pentru care nu se preconizează nicio majorare, împreună cu o justificare;

Autoritățile desemnate iau toate măsurile rezonabile pentru a coordona momentul acestui anunț.

Autoritățile desemnate comunică CERS fiecare rată stabilită trimestrial al amortizorului anticyclik, precum și informațiile specificate la literele (a)-(g). CERS publică pe site-ul său internet toate ratele amortizoarelor care i-au fost comunicate, precum și informațiile asociate.

Articolul 137

Recunoașterea ratelor amortizorului anticiclic mai mari de 2,5 %

(1) În cazul în care o autoritate desemnată, în conformitate cu articolul 136 alineatul (4), sau o autoritate competentă dintr-o țară terță a stabilit o rată a amortizorului anticiclic mai mare de 2,5 % din cuantumul total al expunerilor la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, celelalte autorități desemnate pot recunoaște această rată a amortizorului în scopul calculării, de către instituțiile autorizate la nivel național, a amortizorului anticiclic de capital specific instituției.

(2) În cazul în care o autoritate desemnată în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol recunoaște o rată a amortizorului mai mare de 2,5 % din cuantumul total al expunerilor la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceasta anunță recunoașterea prin publicare pe site-ul său internet. Anunțul include cel puțin următoarele informații:

- (a) rata aplicabilă a amortizorului anticiclic;
- (b) statul membru sau țările terțe cărora li se aplică;
- (c) în cazul în care rata amortizorului este majorată, data de la care instituțiile autorizate în statul membru al autorității desemnate trebuie să aplice rata majorată al amortizorului în scopul calculării amortizorului anticiclic de capital specific instituției;
- (d) în cazul în care data menționată la litera (c) este înainte de 12 luni de la data anunțului prevăzut la prezentul alineat, o trimitere la circumstanțele excepționale care justifică reducerea termenului de punere în aplicare.

Articolul 138

Recomandarea CERS privind ratele amortizorului anticiclic pentru țările terțe

CERS poate, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, să emită o recomandare pentru autoritățile desemnate privind rata adecvată a amortizorului anticiclic pentru expunerile față de o țară terță în cazul în care:

- (a) o rată a amortizorului anticiclic nu a fost stabilită sau publicată de către autoritatea relevantă dintr-o țară terță pentru această țară terță (denumită în continuare „autoritatea relevantă dintr-o țară terță”) față de care una sau mai multe instituții din Uniune au expuneri din credite;
- (b) CERS consideră că rata amortizorului anticiclic stabilită și publicată de autoritatea competentă din țara terță pentru această țară terță nu este suficient pentru a proteja în

mod adecvat instituțiile din Uniune împotriva riscurilor de creștere excesivă a creditelor în această țară terță sau o autoritate desemnată notifică CERS că consideră rata amortizorului ca fiind insuficient pentru a asigura protecția.

Articolul 139

Decizia autorităților desemnate privind ratele amortizorului anticiclic pentru țările terțe

(1) Prezentul articol se aplică indiferent dacă CERS a emis sau nu o recomandare pentru autoritățile desemnate, conform articolului 138.

(2) În circumstanțele menționate la articolul 138 litera (a), autoritățile desemnate pot stabili rata amortizorului anticiclic pe care instituțiile autorizate la nivel național trebuie să îl aplice în scopul calculării amortizorului anticiclic de capital specific instituției.

(3) În cazul în care rata amortizorului anticiclic a fost stabilită și publicată de autoritatea competentă dintr-o țară terță pentru această țară terță, o autoritate desemnată poate stabili o rată diferită a amortizorului pentru această țară terță în scopul calculării de către instituțiile autorizate la nivel național a amortizorului anticiclic de capital specific instituției, dacă aceasta are motive rezonabile să considere că rata amortizorului stabilită de autoritatea competentă din țara terță nu este suficientă pentru a proteja în mod adecvat aceste instituții împotriva riscurilor de creștere excesivă a creditelor în această țară terță.

Atunci când o autoritate desemnată exercită puterea care îi este conferită în temeiul primului paragraf, aceasta nu stabilește o rată a amortizorului anticiclic sub rata stabilită de autoritatea competentă din țara terță, în afară de cazul în care această rată a amortizorului depășește 2,5 % din cuantumul total al expunerilor la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 a instituțiilor care au expuneri la riscul de credit în țara terță în cauză.

Pentru a asigura o coerență în ceea ce privește stabilirea amortizoarelor pentru țări terțe, CERS poate formula recomandări cu privire la stabilirea amortizoarelor respective.

(4) În cazul în care o autoritate desemnată stabilește o rată a amortizorului anticiclic pentru o țară terță, conform alineatului (2) sau (3), care crește rata aplicabilă existentă a amortizorului anticiclic, autoritatea desemnată decide data de la care instituțiile autorizate la nivel intern trebuie să aplice această rată a amortizorului în scopul calculării amortizorului anticiclic de capital specific instituției. Data în cauză nu depășește 12 luni de la data la care rata amortizorului a fost anunțată în conformitate cu alineatul (5). Dacă data este înainte de 12 luni de la data la care s-a anunțat rata amortizorului, termenul mai scurt pentru punerea în aplicare se justifică pe baza unor circumstanțe excepționale.

(5) Autoritățile desemnate publică pe site-ul lor internet orice rată a amortizorului anticiclic care a fost stabilită pentru o țară terță în conformitate cu alineatul (2) sau (3), incluzând următoarele informații:

- (a) rata amortizorului anticiclic și țara terță căreia i se aplică;
- (b) o justificare a acestei rate a amortizorului;
- (c) în cazul în care rata amortizorului este stabilită la peste zero pentru prima dată sau este majorat, data de la care instituțiile trebuie să aplice rata majorată a amortizorului în scopul calculării amortizorului anticiclic de capital specific instituției;
- (d) în cazul în care data menționată la litera (c) este înainte de 12 luni de la data publicării ratei prevăzută la prezentul alineat, o trimitere la circumstanțele excepționale care justifică scurtarea termenului pentru punerea în aplicare.

Articolul 140

Calcularea ratei amortizorului anticiclic de capital specific instituției

(1) Rata amortizorului anticiclic de capital specific instituției este egală cu media ponderată a ratelor amortizorului anticiclic care se aplică în țările în care sunt situate expunerile din credite relevante ale instituției sau care se aplică în sensul prezentului articol, în temeiul articolului 139 alineatul (2) sau (3).

Pentru a calcula media ponderată menționată la primul paragraf, statele membre cer instituțiilor să aplice fiecărei rate al amortizorului anticiclic aplicabilă cerințele sale totale de fonduri proprii pentru riscul de credit, stabilite în conformitate cu partea a treia titlurile II și IV din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, corespunzând expunerilor din credite relevante din teritoriul în cauză, împărțite la cerințele totale de fonduri proprii pentru riscul de credit corespunzând tuturor expunerilor sale din credite relevante.

(2) Dacă, în conformitate cu articolul 136 alineatul (4), o autoritate desemnată stabilește o rată a amortizorului anticiclic mai mare de 2,5 % din cuantumul total al expunerilor la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 statele membre se asigură că următoarele rate ale amortizorului se aplică expunerilor din credite relevante situate în statul membru al autorității desemnate în cauză (denumit în continuare, „statul membru A”) în scopul calculului prevăzut la alineatul (1), inclusiv, unde este cazul, în scopul calculării elementului de capital consolidat corespunzând instituției în cauză:

- (a) instituțiile autorizate la nivel național aplică rata amortizorului mai mare de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc;

(b) instituțiile care sunt autorizate într-un alt stat membru aplică o rată a amortizorului anticiclic de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc dacă autoritatea desemnată din statul membru în care acestea au fost autorizate nu a recunoscut rata amortizorului mai mare de 2,5 % în conformitate cu articolul 137 alineatul (1);

(c) instituțiile care sunt autorizate într-un alt stat membru aplică rata amortizorului anticiclic stabilită de autoritatea desemnată din statul membru A, dacă autoritatea desemnată din statul membru în care au fost autorizate a recunoscut rata amortizorului în conformitate cu articolul 137.

(3) Dacă rata amortizorului anticiclic stabilită de autoritatea competentă dintr-o țară terță pentru această țară terță este mai mare de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, statele membre se asigură că următoarele rate ale amortizorului se aplică expunerilor din credite relevante situate în această țară terță în scopul calculului prevăzut la alineatul (1), inclusiv, unde este cazul, în scopul calculării elementului de capital consolidat corespunzând instituției în cauză:

(a) instituțiile aplică o rată a amortizorului anticiclic de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc dacă autoritatea desemnată din statul membru în care acestea au fost autorizate nu a recunoscut rata amortizorului mai mare de 2,5 % în conformitate cu articolul 137 alineatul (1);

(b) instituțiile aplică rata amortizorului anticiclic stabilită de autoritatea competentă din țara terță dacă autoritatea desemnată din statul membru în care au fost autorizate a recunoscut această rată a amortizorului în conformitate cu articolul 137.

(4) Expunerile la riscul de credit relevante includ toate categoriile de expuneri, în afară de cele menționate la articolul 112 literele (a)-(f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 care fac obiectul următoarelor cerințe.

(a) cerințele de fonduri proprii pentru riscul de credit, prevăzute în partea a treia titlul II din regulamentul menționat;

(b) în cazul în care expunerea este deținută în portofoliul de tranzacționare, cerințele de fonduri proprii pentru riscuri specifice, prevăzute în partea a treia titlul IV capitolul 2 din regulamentul menționat sau riscuri adiționale de nerambursare și de migrare, prevăzute în partea a treia titlul IV capitolul 5 din regulamentul menționat;

(c) în cazul în care expunerea este o securitizare, cerințele de fonduri proprii prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 5 din regulamentul menționat.

(5) Instituțiile identifică situarea geografică a unei expuneri din credite relevante, în conformitate cu standardele tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu alineatul (7).

(6) În scopul calculului prevăzut la alineatul (1):

(a) o rată a amortizorului anticiclic pentru un stat membru se aplică de la data precizată în informațiile publicate în conformitate cu articolul 136 alineatul (7) litera (e) sau articolul 137 alineatul (2) litera (c), dacă decizia are ca efect majorarea ratei amortizorului;

(b) sub rezerva literei (c), o rată a amortizorului anticiclic pentru o țară terță se aplică la 12 luni de la data la care autoritatea competentă dintr-o țară terță a anunțat modificarea ratei amortizorului, indiferent dacă autoritatea în cauză impune instituțiilor înființate în țara terță să aplice modificarea într-un termen mai scurt, dacă decizia are ca efect majorarea ratei amortizorului;

(c) în cazul în care autoritatea desemnată a unui stat membru de origine stabilește rata amortizorului anticiclic pentru o țară terță în conformitate cu articolul 139 alineatul (2) sau (3) sau recunoaște rata amortizorului anticiclic pentru o țară terță în conformitate cu articolul 137, rata amortizorului în cauză se aplică de la data precizată în informațiile publicate în conformitate cu articolul 139 alineatul (5) litera (c) sau articolul 137 alineatul (2) litera (c), dacă decizia are ca efect majorarea ratei amortizorului;

(d) o rată a amortizorului anticiclic se aplică imediat dacă decizia are ca efect reducerea ratei amortizorului.

În sensul literei (b), o modificare a ratei amortizorului anticiclic pentru o țară terță va fi considerată ca anunțată la data la care este publicată de autoritatea competentă din țara terță în conformitate cu normele naționale aplicabile.

(7) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza metoda de identificare a situației geografice a expunerilor din credite relevante, menționate la alineatul (5).

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde de reglementare până la 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Secțiunea III

Măsuri de conservare a capitalului

Articolul 141

Restricții privind distribuiri

(1) Statele membre interzic oricărei instituții care îndeplinește cerința amortizorului combinat să efectueze o distribuie în

legătură cu fonduri proprii de nivel 1 de bază într-o măsură care ar reduce fondurile sale proprii de nivel 1 de bază până la un nivel la care cerința amortizorului combinat nu ar mai fi îndeplinită.

(2) Statele membre cer ca instituțiile care nu îndeplinesc cerința amortizorului combinat să calculeze suma maximă distribuibilă (MDA, *Maximum Distributable Amount*) în conformitate cu alineatul (4) și să notifice autorităților competente respectiva MDA.

În cazul în care se aplică primul paragraf, statele membre interzic oricărei instituții vizate să ia vreuna dintre măsurile de mai jos înainte de a calcula MDA:

(a) efectuarea unei distribuiri în legătură cu fonduri proprii de nivel 1 de bază;

(b) crearea unei obligații de a plăti o remunerație variabilă sau beneficii discreționare de tipul pensiilor sau plata unei remunerații variabile dacă obligația de plată a fost creată la un moment când instituția nu îndeplinea cerințele amortizorului combinat;

(c) efectuarea de plăți legate de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

(3) În cazul în care o instituție nu îndeplinește cerința amortizorului combinat, statele membre îi interzic să efectueze distribuiri peste suma maximă distribuibilă (MDA), calculată în conformitate cu alineatul (4), prin oricare dintre măsurile menționate la alineatul (2) literele (a), (b) și (c).

(4) Statele membre cer instituțiilor să calculeze MDA înmulțind suma calculată în conformitate cu alineatul (5) cu factorul stabilit în conformitate cu alineatul (6). Oricare dintre măsurile menționate la alineatul (2) al doilea paragraf literele (a), (b) sau (c) reduce MDA.

(5) Suma de înmulțit în conformitate cu alineatul (4) se constituie din:

(a) profiturile intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care au fost generate după cea mai recentă decizie de distribuie a profiturilor sau după luarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (2) al doilea paragraf literele (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;

plus

(b) profiturile la sfârșit de exercițiu financiar neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care au fost generate după cea mai recentă decizie de distribuire a profiturilor sau după luarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (2) al doilea paragraf literele (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;

minus

(c) sumele care ar trebui achitate ca impozit dacă elementele specificate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat ar fi reținute.

(6) Factorul este stabilit după cum urmează:

(a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție și care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimată ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din regulamentul menționat, se situează în prima cuartilă (cea mai scăzută) a cerinței amortizorului combinat, factorul va fi 0;

(b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție și care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimată ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din regulamentul menționat, se situează în a doua cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul va fi 0,2;

(c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție și care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimată ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din regulamentul menționat, se situează în a treia cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul va fi 0,4;

(d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de instituție și care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimată ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din regulamentul menționat, se situează în a patra cuartilă (cea mai ridicată) a cerinței amortizorului combinat, factorul va fi 0,6;

Limitele superioară și inferioară ale fiecărei quartile a cerinței amortizorului combinat se calculează după cum urmează:

$$\text{Limita inferioară a quartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Limita superioară a quartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \times Q_n$$

„Q_n” indică numărul de ordine al quartilei în cauză.

(7) Restricțiile prevăzute la prezentul articol se aplică doar plăților care antrenează o reducere a fondurilor proprii de nivel 1 de bază sau o reducere a profiturilor și în măsura în care suspendarea unei plăți sau neefectuarea plății nu constituie o situație de nerambursare sau o condiție pentru începerea unei proceduri de insolvență în temeiul regimului de insolvență aplicabil instituției.

(8) În cazul în care o instituție nu îndeplinește obligația amortizorului combinat și intenționează să distribuie toate sau o parte din profiturile sale distribuibile ori ia una dintre măsurile menționate la articolul (2) al doilea paragraf literele (a), (b) și (c), aceasta notifică autoritatea competentă și furnizează următoarele informații:

(a) valoarea capitalului menținut de instituție, defalcat după cum urmează:

- (i) fonduri proprii de nivel 1 de bază,
- (ii) fonduri proprii de nivel 1 suplimentar,
- (iii) fonduri proprii de nivel 2;

(b) valoarea profiturilor intermediare și la sfârșit de exercițiu financiar;

(c) MDA, calculată în conformitate cu alineatul (4);

(d) valoarea profiturilor distribuibile pe care planifică să le alocă următoarelor:

- (i) plăți de dividende,
- (ii) răscumpărări de acțiuni,
- (iii) plăți legate de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar,
- (iv) plata unei remunerații variabile sau a unor beneficii discreționare de tipul pensiilor, inclusiv prin crearea unei noi obligații de plată, sau plata în temeiul unei obligații de plată creată la momentul la care instituția nu îndeplinea cerințele sale amortizorului combinat.

(9) Instituțiile mențin dispoziții care să garanteze că valoarea profiturilor distribuibile și MDA sunt calculate cu exactitate și sunt în măsură să demonstreze autorității competente caracterul exact, la cerere.

(10) În sensul alineatelor (1) și (2), o distribuire în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază include următoarele:

- (a) o plată de dividende în numerar;
- (b) o distribuire de acțiuni bonus, achitate parțial sau integral, sau de alte instrumente de capital menționate la articolul 26 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (c) o răscumpărare sau achiziție de către o instituție a propriilor sale acțiuni sau alte instrumente de capital menționate la articolul 26 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat;
- (d) o rambursare a sumelor achitate în legătură cu instrumentele de capital menționate la articolul 26 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat;
- (e) o distribuire de elemente menționate la articolul 26 alineatul (1) literele (b)-(e) din regulamentul menționat.

Articolul 142

Planul de conservare a capitalului

(1) În cazul în care o instituție nu îndeplinește cerința amortizorului combinat, aceasta întocmește un plan de conservare a capitalului, pe care îl transmite autorității competente în termen de maximum cinci zile lucrătoare de la data la care a constatat că nu îndeplinește cerința menționată, cu excepția cazului în care autoritatea competentă a autorizat un termen mai lung de până la 10 zile.

Autoritățile competente acordă astfel de autorizații doar în baza situației individuale a unei instituții de credit și ținând seama de scala și complexitatea activităților instituției.

- (2) Planul de conservare a capitalului include următoarele:
- (a) estimări ale veniturilor și cheltuielilor și un bilanț previzional;
 - (b) măsuri de creștere a ratei de capital a instituției;
 - (c) un plan și un calendar pentru majorarea fondurilor proprii în vederea îndeplinirii pe deplin a cerinței amortizorului combinat;

(d) orice alte informații pe care autoritatea competentă le consideră necesare pentru a realiza evaluarea prevăzută la alineatul (3).

(3) Autoritatea competentă evaluează planul de conservare a capitalului și îl aprobă doar dacă consideră că punerea sa în aplicare poate conduce la conservarea sau majorarea capitalului, astfel încât instituția să îndeplinească cerințele amortizorului combinat într-un termen pe care autoritatea competentă îl consideră adecvat.

(4) Dacă autoritatea competentă nu aprobă planul de conservare a capitalului în conformitate cu alineatul (3), aceasta aplică una dintre măsurile de mai jos sau pe amândouă:

- (a) cere instituției să-și majoreze fondurile proprii până la un anumit nivel, urmând un calendar precis;
- (b) își exercită competențele prevăzute la articolul 102 pentru a aplica restricții privind distribuirile mai stricte decât cele prevăzute la articolul 141.

TITLUL VIII

INFORMAȚIILE CARE TREBUIE FĂCUTE PUBLICE DE CĂTRE AUTORITĂȚILE COMPETENTE

Articolul 143

Cerințe generale privind publicarea

- (1) Autoritățile competente publică următoarele informații:
- (a) textul actelor cu putere de lege și al actelor administrative și recomandările generale adoptate în statul membru respectiv în domeniul reglementării prudențiale;
 - (b) modalitățile de exercitare a opțiunilor și drepturilor prevăzute în dreptul Uniunii;
 - (c) criteriile generale și metodele utilizate pentru analiza și evaluarea menționate la articolul 97;
 - (d) fără a aduce atingere dispozițiilor de la titlul VII capitolul 1 secțiunea II din prezenta directivă și de la articolele 54 și 58 din Directiva 2004/39/CE, date statistice agregate privind aspecte esențiale ale punerii în aplicare a cadrului prudențial în fiecare stat membru, inclusiv numărul și natura măsurilor de supraveghere luate în conformitate cu articolul 102 alineatul (1) litera (a), precum și a sancțiunilor administrative aplicate în conformitate cu articolul 65.

(2) Informațiile publicate în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie suficiente pentru a permite efectuarea unei comparații relevante între abordările adoptate de autoritățile competente din diferite state membre. Informațiile se publică într-un format unitar și se actualizează periodic. Informațiile în cauză trebuie să fie accesibile la o singură adresă electronică.

(3) ABE elaborează standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formatul, structura, conținutul și data publicării anuale a informațiilor prevăzute la alineatul (1).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 144

Cerințe de publicare specifice

(1) În sensul părții a cincea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente publică următoarele informații:

(a) criteriile generale și metodologiile adoptate pentru a verifica respectarea dispozițiilor de la articolele 405-409 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) fără a aduce atingere dispozițiilor de la titlul VII capitolul 1 secțiunea II, o descriere succintă a rezultatului analizei prudențiale și o descriere a măsurilor aplicate în cazurile de nerespectare a dispozițiilor de la articolele 405-409 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, identificate anual.

(2) Autoritatea competentă dintr-un stat membru care exercită opțiunea prevăzută la articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 publică informațiile de mai jos:

(a) criteriile pe care le aplică pentru a stabili că nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, existent sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor;

(b) numărul de instituții-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și numărul celor care au filiale într-o țară terță;

(c) pe bază agregată, pentru statul membru:

(i) valoarea totală a fondurilor proprii pe bază consolidată ale instituției-mamă dintr-un stat membru care

beneficiază de exercitarea opțiunii prevăzute la articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, deținute la filiale dintr-o țară terță;

(ii) procentajul de fonduri proprii pe bază consolidată ale instituțiilor-mamă dintr-un stat membru care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 7 alineatul (3) din regulamentul menționat, reprezentat de fondurile proprii deținute la filiale dintr-o țară terță;

(iii) procentajul fondurilor proprii totale necesare în temeiul articolului 92 din regulamentul menționat, pe bază consolidată, ale instituțiilor-mamă dintr-un stat membru care beneficiază de exercitarea opțiunii prevăzute la articolul 7 alineatul (3) din regulamentul menționat, reprezentat de fondurile proprii deținute la filiale dintr-o țară terță.

(3) Autoritatea competentă care exercită opțiunea prevăzută la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 publică următoarele informații:

(a) criteriile pe care le aplică pentru a stabili că nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, existent sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor;

(b) numărul de instituții-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și numărul acestor instituții-mamă care au filiale într-o țară terță;

(c) pe bază agregată, pentru statul membru

(i) valoarea totală a fondurilor proprii ale instituțiilor-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, deținute la filiale dintr-o țară terță;

(ii) procentajul fondurilor proprii totale ale instituțiilor-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, reprezentat de fondurile proprii deținute la filiale dintr-o țară terță;

(iii) procentajul fondurilor proprii totale necesare în temeiul articolului 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ale instituțiilor-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din regulamentul menționat, reprezentat de fondurile proprii deținute la filiale dintr-o țară terță.

TITLUL IX

ACTE DELEGATE ȘI DE PUNERE ÎN APLICARE

Articolul 145

Acte delegate

Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 148 privind următoarele:

- (a) clarificarea definițiilor menționate la articolul 3 și articolul 128 pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentei directive;
- (b) clarificarea definițiilor menționate la articolul 3 și articolul 128, astfel încât să se țină seama, la punerea în aplicare a prezentei directive, de evoluțiile de pe piețele financiare;
- (c) adaptarea terminologiei și a formulării definițiilor menționate la articolul 3 în conformitate cu dispozițiile actelor ulterioare privind instituțiile și domeniile conexe;
- (d) ajustările valorilor menționate la articolul 31 alineatul (1), pentru a ține seama de modificările indicelui european al prețurilor de consum publicat de Eurostat, în concordanță și concomitent cu modificările efectuate în temeiul articolului 4 alineatul (7) din Directiva 2002/92/CE;
- (e) îmbogățirea conținutului listei menționate la articolele 33 și 34 și specificate în anexa I sau adaptarea terminologiei folosite în acea listă, astfel încât să se țină seama de evoluțiile de pe piețele financiare;
- (f) identificarea domeniilor în care autoritățile competente trebuie să facă schimb de informații, în conformitate cu articolul 50;
- (g) adaptarea dispozițiilor articolelor 76-88 și articolului 98, astfel încât să se țină seama de evoluția piețelor financiare (în special de apariția noilor produse financiare) sau a standardelor sau cerințelor contabile care țin seama de dreptul Uniunii sau în ceea ce privește convergența practicilor de supraveghere;
- (h) reportarea obligației în materie de informare în conformitate cu articolul 89 alineatul (1) al doilea paragraf, în cazul în care raportul Comisiei transmis în temeiul primului paragraf identifică efecte negative semnificative;
- (i) adaptarea criteriilor stabilite la articolul 23 alineatul (1), pentru a ține seama de evoluțiile viitoare și pentru a asigura o aplicare uniformă a prezentei directive.

Articolul 146

Acte de punere în aplicare

În conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 147 alineatul (2), se adoptă următoarele măsuri ca acte de punere în aplicare:

- (a) adaptări tehnice ale listei menționate la articolul 2;
- (b) modificarea valorii capitalului inițial prevăzute la articolul 12 și titlul IV, astfel încât să țină seama de evoluțiile din domeniul economic și monetar.

Articolul 147

Comitetul bancar european

(1) Pentru adoptarea actelor de punere în aplicare, Comisia este sprijinită de Comitetul bancar european. Acesta este un comitet în sensul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 148

Exercitarea competențelor delegate

(1) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate, cu respectarea condițiilor stabilite în prezentul articol.

(2) Delegarea de competențe menționată la articolul 145 se conferă pentru o perioadă de timp nedeterminată începând cu 17 iulie 2013.

(3) Delegarea competențelor menționată la articolul 145 poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării competențelor specificată în respectiva decizie. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în aceasta. Aceasta nu aduce atingere valabilității actelor delegate deja în vigoare.

(4) Imediat ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 145 intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au exprimat obiecții în termen de trei luni de la notificarea respectivului act Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestei perioade, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la

faptul că nu doresc să ridice obiecții. Acest termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 149

Obiecții la standardele tehnice de reglementare

În cazul în care Comisia adoptă în temeiul prezentei directive un standard tehnic de reglementare care este identic cu proiectul de standard tehnic de reglementare prezentat de ABE, perioada în care Parlamentul European și Consiliul pot prezenta obiecții cu privire la respectivul standard tehnic de reglementare este de o lună de la data notificării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, această perioadă se prelungește cu o lună. Prin derogare de la articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, perioada în care Parlamentul European și Consiliul pot prezenta obiecții cu privire la respectivul standard tehnic de reglementare poate fi prelungită cu încă o lună, după caz.

TITLUL X

MODIFICĂRI ALE DIRECTIVEI 2002/87/CE

Articolul 150

Modificarea Directivei 2002/87/CE

Articolul 21a din Directiva 2002/87/CE se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (a) se elimină.

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Pentru a asigura aplicarea consecventă a metodelor de calculare prevăzute în anexa I partea II din prezenta directivă, coroborată cu articolul 49 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și articolul 228 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE, dar fără a aduce atingere articolului 6 alineatul (4) din prezenta directivă, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, proiecte de standarde tehnice de reglementare cu privire la articolul 6 alineatul (2) din prezenta directivă.

AES înaintează Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare cu până la cinci luni înainte de data aplicării menționate la articolul 309 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, respectiv.”

TITLUL XI

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

CAPITOLUL 1

Dispoziții tranzitorii privind supravegherea instituțiilor care își exercită libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii

Articolul 151

Domeniul de aplicare

(1) Dispozițiile prezentului capitol se aplică în locul articolelor 40, 41, 43, 49, 50 și 51 până la data la care cerința de acoperire a necesarului de lichiditate devine aplicabilă în conformitate cu un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 460 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) Pentru a asigura armonizarea deplină a introducerii dispozițiilor de supraveghere pentru lichiditate cu elaborarea normelor uniforme privind lichiditatea, se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 145, prin care amână cu până la doi ani data menționată la alineatul (1), în cazul în care normele uniforme privind acoperirea necesarului de lichiditate nu au fost introduse în Uniune deoarece standardele internaționale privind supravegherea lichidității nu au fost convenite la data menționată la alineatul (1) de la prezentul articol.

Articolul 152

Cerințe de raportare

În scopuri statistice, statele membre gazdă pot cere tuturor instituțiilor de credit care au sucursale pe teritoriul lor să depună la autoritățile competente din statul membru gazdă respectiv rapoarte periodice cu privire la activitatea lor în acel stat membru gazdă.

În îndeplinirea responsabilităților care le revin în conformitate cu articolul 156 din prezenta directivă, statele membre gazdă pot cere ca sucursalele instituțiilor de credit din alte state membre să comunice aceleași informații pe care le cer instituțiilor de credit naționale în scopul respectiv.

Articolul 153

Măsurile luate de autoritățile competente din statul membru de origine cu privire la activitățile desfășurate în statul membru gazdă

(1) În cazul în care autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă constată că o instituție de credit care are o sucursală sau prestează servicii pe teritoriul statului respectiv nu respectă dispozițiile legale adoptate în acel stat în conformitate cu prezenta directivă privind puterile autorităților competente din statul membru gazdă, respectivele autorități cer instituției de credit în cauză să remedieze situația de nerespectare.

(2) În cazul în care instituția de credit în cauză nu adoptă măsurile necesare, autoritățile competente din statul membru gazdă informează în consecință autoritățile competente din statul membru de origine.

(3) Autoritățile competente din statul membru de origine iau cât mai curând posibil toate măsurile necesare, pentru a se asigura că instituția de credit în cauză remediază situația de nerespectare. Natura acestor măsuri va fi comunicată autorităților competente din statul membru gazdă.

(4) În cazul în care, în pofida măsurilor aplicate de statul membru de origine sau din cauza faptului că măsurile respective sunt inadecvate sau nu sunt disponibile în statul membru respectiv, instituția de credit în cauză continuă să încalce dispozițiile legale menționate la alineatul (1), care sunt în vigoare în statul membru gazdă, cel din urmă poate lua măsurile necesare, după informarea autorităților competente din statul membru de origine, pentru a preveni și pentru a sancționa încălcări suplimentare și, în măsura în care este necesar, pentru a împiedica instituția respectivă să întreprindă noi tranzacții pe teritoriul său. Statele membre se asigură că este posibilă transmiterea documentelor legale necesare pentru aplicarea măsurilor în cauză către instituțiile de credit de pe teritoriile lor.

Articolul 154

Măsuri preventive

Înainte de a urma procedura prevăzută la articolul 153, autoritățile competente din statul membru gazdă pot lua, în situații de urgență, orice măsuri preventive considerate necesare pentru protecția intereselor deponenților, investitorilor și ale celorlalte persoane cărora li se prestează servicii. Comisia și autoritățile competente din celelalte state membre în cauză sunt informate în legătură cu măsurile respective cât mai curând posibil.

După consultarea autorităților competente din statele membre în cauză, Comisia poate decide ca statul membru respectiv să modifice sau să abroge măsurile respective.

Articolul 155

Responsabilitatea

(1) Supravegherea prudențială a unei instituții, inclusiv a activităților desfășurate de aceasta în conformitate cu articolele 33 și 34, este responsabilitatea autorităților competente din statul membru de origine, fără a aduce atingere dispozițiilor prezentei directive care conferă o responsabilitate autorităților din statul membru gazdă.

(2) Aplicarea alineatului (1) nu împiedică supravegherea pe bază consolidată, în conformitate cu prezenta directivă.

(3) În exercitarea atribuțiilor generale care le revin, autoritățile competente dintr-un stat membru iau în calcul în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității

sistemului financiar din toatele celelalte state membre în cauză și, în special în situații de urgență, pe baza informațiilor disponibile la momentul respectiv.

Articolul 156

Supravegherea lichidității

Până la o coordonare ulterioară, statele membre gazdă răspund în continuare, în cooperare cu autoritățile competente din statul membru de origine, de supravegherea lichidității sucursalelor instituțiilor de credit.

Fără a aduce atingere măsurilor necesare pentru consolidarea Sistemului Monetar European, statele membre gazdă păstrează întreaga responsabilitate pentru măsurile rezultate din punerea în aplicare a politicilor lor monetare.

Aceste măsuri nu prevăd tratamente discriminatorii sau restrictive pe baza faptului că o instituție de credit este autorizată în alt stat membru.

Articolul 157

Colaborarea privind supravegherea

Autoritățile competente din statele membre în cauză colaborează îndeaproape la supravegherea activității instituțiilor care funcționează, în special printr-o sucursală, în unul sau mai multe state membre, altele decât cele în care își au sediul central. Autoritățile competente din statele membre își comunică toate informațiile privind administrarea și proprietatea asupra unor astfel de instituții care pot facilita supravegherea acestora și examinarea condițiilor de autorizare a acestora, precum și toate informațiile care pot facilita supravegherea acestor instituții în special în ceea ce privește lichiditatea, solvabilitatea, garantarea depozitelor, limitarea expunerilor mari, procedurile administrative și contabile și mecanismele de control intern.

Articolul 158

Sucursale semnificative

(1) Autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă pot solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 112 alineatul (1), sau autorităților competente din statul membru de origine să considere o sucursală a unei instituții alta decât o instituție de credit sau o firmă de investiții care face obiectul articolului 95 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ca fiind semnificativă.

(2) Cererea respectivă specifică motivele pentru care sucursala ar trebui considerată semnificativă, în special cu privire la următoarele aspecte:

(a) atingerea de către o sucursală, în statul membru gazdă, a unei cote de piață de peste 2 % în ceea ce privește depozitele;

- (b) impactul probabil al unei suspendări sau încetări a operațiunilor instituției asupra lichidității sistemice și asupra sistemelor de plată, compensare și decontare din statul membru gazdă;
- (c) dimensiunea și importanța sucursalei, din punctul de vedere al numărului de clienți, în contextul sistemului bancar sau financiar al statului membru gazdă.

Autoritățile competente din statele membre de origine și din statele membre gazdă și autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 112 alineatul (1), depun toate eforturile posibile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la desemnarea unei sucursale ca fiind semnificativă.

În cazul în care nu se ajunge la o decizie comună în termen de două luni de la primirea unei cereri în temeiul primului paragraf, autoritățile competente din statul membru gazdă iau propria decizie în termen de alte două luni cu privire la desemnarea sucursalei ca fiind semnificativă. La luarea deciziei, autoritățile competente din statul membru gazdă iau în considerare orice opinii și rezerve ale autorității responsabile cu supravegherea consolidată sau ale autorităților competente din statul membru de origine.

Deciziile menționate la al doilea și al treilea paragraf sunt incluse într-un document care cuprinde motivarea completă și se transmit autorităților competente în cauză, fiind considerate determinative și aplicate de autoritățile competente ale statelor membre în cauză.

Desemnarea unei sucursale drept semnificativă nu aduce atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute în prezenta directivă.

(3) Autoritățile competente din statul membru de origine comunică autorităților competente dintr-un stat membru gazdă în care este stabilită o sucursală semnificativă informațiile menționate la articolul 117 alineatul (1) literele (c) și (d) și îndeplinesc sarcinile menționate la articolul 112 alineatul (1) litera (c) în cooperare cu autoritățile competente din statul membru gazdă.

(4) În cazul în care o autoritate competentă dintr-un stat membru de origine constată prezența unei situații de urgență, astfel cum se menționează la articolul 114 alineatul (1), aceasta alertează în cel mai scurt timp autoritățile menționate la articolul 58 alineatul (4) și la articolul 59 alineatul (1).

(5) În cazul în care nu se aplică articolul 116, autoritățile competente care supraveghează o instituție având sucursale semnificative în alte state membre înființează și prezidează un colegiu de supraveghetori pentru a facilita adoptarea unei decizii comune privind desemnarea unei sucursale ca fiind semnificativă în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol și

schimbul de informații în temeiul articolului 60. Înființarea și funcționarea colegiului se bazează pe dispoziții scrise stabilite de către autoritatea competentă din statul membru de origine în urma consultării cu autoritățile competente în cauză. Autoritatea competentă din statul membru de origine decide care autorități competente participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului.

(6) Decizia autorității competente din statul membru de origine ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de impactul potențial asupra stabilității sistemului financiar din statele membre în cauză, menționat la articolul 155 alineatul (3), și de obligațiile menționate la alineatul (2) din prezentul articol.

(7) În prealabil, autoritatea competentă din statul membru de origine îi informează pe deplin pe toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea competentă din statul membru de origine îi informează, de asemenea, pe deplin și în timp util, pe toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul respectivelor reuniuni și acțiunile întreprinse.

Articolul 159

Verificări la fața locului

(1) Statele membre gazdă adoptă dispoziții care prevăd că, în cazul în care o instituție autorizată în alt stat membru își desfășoară activitatea prin intermediul unei sucursale, autoritățile competente din statul membru de origine pot desfășura ele însele sau printr-un intermediar, după ce au informat autoritățile competente din statul membru gazdă, verificări la fața locului ale informațiilor menționate la articolul 50.

(2) Autoritățile competente din statul membru de origine pot să recură, de asemenea, pentru astfel de verificări la fața locului a sucursalelor, la una dintre procedurile prevăzute la articolul 118.

(3) Dispozițiile alineatelor (1) și (2) nu aduc atingere dreptului autorităților competente din statul membru gazdă de a efectua, în îndeplinirea responsabilităților care le revin în temeiul prezentei directive, verificări la fața locului la sucursalele înființate pe teritoriul lor.

CAPITOLUL 2

Dispoziții tranzitorii privind rezervele de capital

Articolul 160

Dispoziții tranzitorii privind rezervele de capital

(1) Prezentul articol modifică cerințele articolelor 129 și 130 pentru o perioadă de tranziție cuprinsă între 1 ianuarie 2016 și 31 decembrie 2018.

(2) Pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2016 și 31 decembrie 2016:

(a) rezerva de conservare a capitalului constă în fonduri proprii de nivel 1 de bază egal cu 0,625 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) amortizorul anticiclic de capital specific instituției este de cel mult 0,625 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(3) Pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2017 și 31 decembrie 2017:

(a) rezerva de conservare a capitalului va consta în fonduri proprii de nivel 1 de bază egal cu 1,25 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) amortizorul anticiclic de capital specific instituției va fi de cel mult 1,25 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(4) Pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2018 și 31 decembrie 2018:

(a) rezerva de conservare a capitalului va consta în fonduri proprii de nivel 1 de bază egal cu 1,875 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției, calculată în conformitate cu articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) amortizorul anticiclic de capital specific instituției va fi de cel mult 1,875 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(5) Cerința privind planul de conservare a capitalului și restricțiile privind distribuțiile prevăzute la articolele 141 și 142 se aplică în perioada de tranziție cuprinsă între 1 ianuarie 2016 și 31 decembrie 2018 în cazul în care instituțiile nu îndeplinesc cerința privind rezerva combinată având în vedere cerințele de la alineatele (2)-(4) de la prezentul articol.

(6) Statele membre pot impune o perioadă de tranziție mai scurtă decât cea precizată la alineatele (1)-(4) și, prin urmare, pot pune în practică rezerva de conservare a capitalului și amortizorul anticiclic de capital începând cu 31 decembrie 2013. În

cazul în care un stat membru impune o astfel de perioadă de tranziție mai scurtă, acesta informează părțile relevante, inclusiv Comisia, CERS, ABE și colegiul de supraveghetori relevant, în mod corespunzător. O astfel de perioadă mai scurtă poate fi recunoscută de alte state membre. Dacă un alt stat membru recunoaște o astfel de perioadă mai scurtă, acesta notifică decizia sa Comisiei, CERS, ABE și colegiului de supraveghetori în mod corespunzător.

(7) În cazul în care un stat membru impune o perioadă de tranziție mai scurtă pentru amortizorul anticiclic de capital, perioada mai scurtă se aplică doar în scopul calculării amortizorului anticiclic de capital specific instituției de către instituțiile care sunt autorizate în statul membru pentru care este responsabilă autoritatea desemnată.

CAPITOLUL 3

Dispoziții finale

Articolul 161

Revizuire și raport

(1) Comisia analizează periodic aplicarea prezentei directive pentru a garanta că punerea sa în aplicare nu duce la discriminare evidentă între instituții pe baza structurii juridice sau a formei lor de proprietate.

(2) În urma unei analize, în strânsă cooperare cu ABE, până la 30 iunie 2016, Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit de o propunere legislativă, dacă este cazul, cu privire la dispozițiile referitoare la remunerare din prezenta directivă și din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ținând seama de evoluțiile de la nivel internațional și acordând o atenție deosebită:

(a) eficienței, punerii în aplicare și asigurării respectării, inclusiv identificarea oricărei lacune care rezultă din aplicarea principiului proporționalității în cazul acestor dispoziții.

(b) impactului respectării principiului de la articolul 94 alineatul (1) litera (g) în ceea ce privește

(i) competitivitatea și stabilitatea financiară, și

(ii) orice membri ai personalului care activează efectiv și fizic în filiale stabilite în afara SEE ale unor instituții-mamă stabilite în interiorul SEE.

În cadrul revizuirii respective se analizează în special dacă principiul stabilit la articolul 94 alineatul (1) litera (g) ar trebui să continue să se aplice oricăror membri ai personalului care fac obiectul primului paragraf litera (b) punctul (ii).

(3) Începând din 2014, ABE, în cooperare cu AEAPo și AEVMP, publică un raport bianual care analizează măsura în care dreptul statelor membre ține seama de ratinguri de credit externe în scop de reglementare și măsurile luate de statele membre pentru a reduce importanța ratingurilor respective. Rapoartele respective prezintă modul în care autoritățile competente își îndeplinesc obligațiile în temeiul articolului 77 alineatele (1) și (3) și al articolului 79 litera (b). Rapoartele respective prezintă totodată gradul de convergență prudențială în această privință.

(4) Până la 31 decembrie 2014, Comisia analizează și întocmește un raport privind aplicarea articolelor 108 și 109 și transmite raportul respectiv Parlamentului European și Consiliului însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

(5) Până la 31 decembrie 2016, Comisia analizează și întocmește un raport privind rezultatele obținute în conformitate cu articolul 91 alineatul (11), inclusiv oportunitatea comparării practicilor privind diversitatea, ținând seama de toate evoluțiile relevante din Uniune și pe plan internațional, și transmite raportul respectiv Parlamentului European și Consiliului însoțit, dacă este cazul, o propunere legislativă.

(6) Până la 31 decembrie 2015, Comisia consultă CERS, ABE, AEAPo, AEVMP, SEBC și alte părți relevante cu privire la eficacitatea dispozițiilor legate de schimbul de informații prevăzute de prezenta directivă, atât în perioade normale, cât și în perioade de criză.

(7) Până la 31 decembrie 2015, ABE analizează și transmite un raport Comisiei cu privire la aplicarea prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 cu privire la cooperarea Uniunii și a statelor membre cu țările terțe. Raportul respectiv identifică eventualele domenii care necesită noi măsuri în ceea ce privește cooperarea și schimbul de informații. ABE publică respectivul raport pe site-ul său de internet.

(8) Atunci când primește un mandat din partea Comisiei, ABE examinează dacă entitățile aparținând sectorului financiar care declară că își desfășoară activitățile în conformitate cu principiile bancare islamice sunt reglementate în mod adecvat de prezenta directivă și de Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Comisia examinează raportul pregătit de ABE și înaintează o propunere legislativă Parlamentului European și Consiliului, dacă este cazul.

(9) Până la 1 iulie 2014, ABE prezintă Comisiei un raport privind utilizarea de către instituțiile de credit și beneficiile obținute de acestea din operațiunile de refinanțare pe termen lung ale băncilor centrale din cadrul SEBC și din măsurile de sprijin similare finanțate de băncile centrale. Până la 31 decembrie 2014, pe baza raportului respectiv și după consultarea BCE, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind utilizarea și beneficiile obținute din operațiunile de refinanțare respective și din măsurile de sprijinire a finanțării, în ceea ce privește instituțiile de credit autorizate în Uniune, alături de o propunere legislativă privind

utilizarea unor astfel de operațiuni de refinanțare și a măsurilor de sprijinire a finanțării, dacă este cazul.

Articolul 162

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2013, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive.

Statele membre aplică aceste dispoziții începând cu 31 decembrie 2013.

Statele membre transmit Comisiei și ABE textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă. În cazul în care documentele care însoțesc notificarea măsurilor de transpunere furnizate de statele membre nu sunt suficiente pentru a evalua pe deplin respectarea de către dispozițiile de transpunere a anumitor dispoziții din prezenta directivă, Comisia, fie la cererea ABE în vederea îndeplinirii sarcinilor sale în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, fie din proprie inițiativă, poate solicita statelor membre să furnizeze informații mai detaliate referitoare la transpunerea prezentei directive și la punerea în aplicare a dispozițiilor respective.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), titlul VII capitolul 4 se aplică de la 1 ianuarie 2016.

(3) Actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru respectarea articolului 94 alineatul (1) litera (g) impun instituțiilor să aplice principiile prevăzute în acestea la remunerația acordată pentru serviciile furnizate sau pentru performanțele obținute începând cu anul 2014, datorată pe baza unor contracte încheiate fie înainte sau după 31 decembrie 2013.

(4) În momentul în care statele membre adoptă dispozițiile prevăzute la alineatele (1) și (2), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere, la data publicării lor oficiale. Acestea conțin, de asemenea, o mențiune prin care se precizează că trimerile făcute, în cuprinsul actelor cu putere de lege și al actelor administrative în vigoare, la directivele abrogate prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modul în care se formulează această mențiune.

(5) Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, articolul 131 se aplică de la 1 ianuarie 2016. Începând cu 1 ianuarie 2016, statele membre pun în aplicare articolul 131 alineatul (4) după cum urmează:

(a) 25 % din rezerva G-SII, stabilită în conformitate cu articolul 131 alineatul (4), în 2016;

(b) 50 % din rezerva G-SII, stabilită în conformitate cu articolul 131 alineatul (4), în 2017;

(c) 75 % din rezerva G-SII, stabilită în conformitate cu articolul 131 alineatul (4), în 2018; și

(d) 100 % din rezerva G-SII, stabilită în conformitate cu articolul 131 alineatul (4), în 2019.

(6) Prin derogare de la alineatul (2) de la prezentul articol, articolul 133 se aplică de la 31 decembrie 2013.

Articolul 163

Abrogare

Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE se abrogă cu efect de la 1 ianuarie 2014.

Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și la Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II la prezenta directivă și din anexa IV la Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 164

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 165

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 26 iunie 2013

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A. SHATTER

ANEXA I

LISTA ACTIVITĂȚILOR CARE FAC OBIECTUL RECUNOAȘTERII RECIPROCE

1. Preluarea depozitelor și a altor fonduri rambursabile.
2. Acordarea de împrumuturi, printre altele: credite de consum, contracte de credit legate de bunuri imobile, factoring cu sau fără recurs, finanțarea tranzacțiilor comerciale (inclusiv forfaitare).
3. Leasingul financiar.
4. Servicii de plată, astfel cum sunt definite în articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2007/64/CE.
5. Emiterea și gestionarea altor mijloace de plată (spre exemplu, cecuri de călătorie și trate bancare) în măsura în care o astfel de activitate nu este reglementată de punctul 4.
6. Garanții și angajamente.
7. Tranzacții în cont propriu sau în contul clienților, cu oricare dintre următoarele:
 - (a) instrumente de pe piața monetară (cecuri, efecte de comerț, certificate de depozit etc.);
 - (b) valută;
 - (c) contracte futures pe instrumente financiare și contracte cu opțiuni;
 - (d) instrumente valutare și de rate ale dobânzii;
 - (e) valori mobiliare.
8. Participare la emisiunile de valori mobiliare și prestarea de servicii legate de aceste emisiuni
9. Consultanță acordată întreprinderilor cu privire la structura capitalului social, strategia industrială și alte aspecte conexe, precum și consultanță și servicii referitoare la fuziuni și achiziții de întreprinderi
10. Brokeraj monetar;
11. Administrarea de portofolii și consultanță;
12. Păstrarea și administrarea valorilor mobiliare;
13. Servicii de informații privind creditele;
14. Servicii de păstrare în depozit;
15. Emiterea de monedă electronică.

Serviciile și activitățile menționate în secțiunile A și B din anexa I la Directiva 2004/39/CE, atunci când se face referire la instrumentele financiare prevăzute la secțiunea C din anexa I la respectiva directivă, fac obiectul recunoașterii reciproce în conformitate cu prezenta directive.

ANEXA II

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 1	Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 35 alineatul (1)
Articolul 2 alineatul (1)		
Articolul 2 alineatul (2)		
Articolul 2 alineatul (3)		
Articolul 2 alineatul (4)	Articolul 1 alineatul (2)	
Articolul 2 alineatul (5)	Articolul 2	
Articolul 2 alineatul (6)	Articolul 1 alineatul (3)	
Articolul 3	Articolul 4	
Articolul 3 punctul 53	Articolul 4 punctul 49	
Articolul 4 alineatul (1)		
Articolul 4 alineatul (2)		
Articolul 4 alineatul (3)		
Articolul 4 alineatul (4)		
Articolul 4 alineatul (5)		
Articolul 4 alineatul (6)		
Articolul 4 alineatul (7)		
Articolul 4 alineatul (8)		
Articolul 5	Articolul 128	
Articolul 6	Articolul 42b alineatul (1)	
Articolul 7	Articolul 40 alineatul (3)	
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1)	
Articolul 8 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (2)	
Articolul 8 alineatul (3)	Articolul 6 alineatul (3)	
Articolul 8 alineatul (4)		
Articolul 9	Articolul 5	
Articolul 10	Articolul 7	
Articolul 11	Articolul 8	
Articolul 12 alineatul (1)	Articolul 9 alineatul (1) primul paragraf	
Articolul 12 alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (1) al doilea paragraf	
Articolul 12 alineatul (3)	Articolul 9 alineatul (1) al treilea paragraf	
Articolul 12 alineatul (4)	Articolul 9 alineatul (2)	
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 11 alineatul (1)	
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 11 alineatul (2)	
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 12 alineatul (1)	

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 14 alineatul (2)	Articolul 12 alineatul (2)	
Articolul 14 alineatul (3)	Articolul 12 alineatul (3)	
Articolul 15	Articolul 13	
Articolul 16 alineatul (1)	Articolul 15 alineatul (1)	
Articolul 16 alineatul (2)	Articolul 15 alineatul (2)	
Articolul 16 alineatul (3)	Articolul 15 alineatul (3)	
Articolul 17	Articolul 16	
Articolul 18	Articolul 17 alineatul (1)	
Articolul 19	Articolul 18	
Articolul 20 alineatul (1)	Articolul 14	
Articolul 20 alineatul (2)	Articolul 14	
Articolul 20 alineatul (3)		
Articolul 20 alineatul (5)	Articolul 17 alineatul (2)	
Articolul 21	Articolul 3	
Articolul 22 alineatul (1)	Articolul 19 alineatul (1)	
Articolul 22 alineatul (2)	Articolul 19 alineatul (2)	
Articolul 22 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (3)	
Articolul 22 alineatul (4)	Articolul 19 alineatul (4)	
Articolul 22 alineatul (5)	Articolul 19 alineatul (5)	
Articolul 22 alineatul (6)	Articolul 19 alineatul (6)	
Articolul 22 alineatul (7)	Articolul 19 alineatul (7)	
Articolul 22 alineatul (8)	Articolul 19 alineatul (8)	
Articolul 22 alineatul (9)	Articolul 19 alineatul (9)	
Articolul 23 alineatul (1)	Articolul 19a alineatul (1)	
Articolul 23 alineatul (2)	Articolul 19a alineatul (2)	
Articolul 23 alineatul (3)	Articolul 19a alineatul (3)	
Articolul 23 alineatul (4)	Articolul 19a alineatul (4)	
Articolul 23 alineatul (5)	Articolul 19a alineatul (5)	
Articolul 24 alineatul (1)	Articolul 19b alineatul (1)	
Articolul 24 alineatul (2)	Articolul 19b alineatul (2)	
Articolul 25	Articolul 20	
Articolul 26 alineatul (1)	Articolul 21 alineatul (1)	
Articolul 26 alineatul (2)	Articolul 21 alineatul (2)	
Articolul 27	Articolul 21 alineatul (3)	
Articolul 28 alineatul (1)		Articolul 4
Articolul 28 alineatul (2)		Articolul 9
Articolul 29 alineatul (1)		Articolul 5 alineatul (1)

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 29 alineatul (2)		Articolul 5 alineatul (2)
Articolul 29 alineatul (3)		Articolul 5 alineatul (3)
Articolul 29 alineatul (4)		Articolul 5 alineatul (2)
Articolul 30		Articolul 6
Articolul 31 alineatul (1)		Articolul 7
Articolul 31 alineatul (2)		Articolul 8
Articolul 32 alineatul (1)		Articolul 10 alineatul (1)
Articolul 32 alineatul (2)		Articolul 10 alineatul (2)
Articolul 32 alineatul (3)		Articolul 10 alineatul (3)
Articolul 32 alineatul (4)		Articolul 10 alineatul (4)
Articolul 32 alineatul (5)		Articolul 10 alineatul (5)
Articolul 33	Articolul 23	
Articolul 34 alineatul (1)	Articolul 24 alineatul (1)	
Articolul 34 alineatul (2)	Articolul 24 alineatul (2)	
Articolul 34 alineatul (3)	Articolul 24 alineatul (3)	
Articolul 35 alineatul (1)	Articolul 25 alineatul (1)	
Articolul 35 alineatul (2)	Articolul 25 alineatul (2)	
Articolul 35 alineatul (3)	Articolul 25 alineatul (3)	
Articolul 35 alineatul (4)	Articolul 25 alineatul (4)	
Articolul 35 alineatul (5)	Articolul 25 alineatul (5)	
Articolul 35 alineatul (6)	Articolul 25 alineatul (5)	
Articolul 35 alineatul (7)	Articolul 25 alineatul (5)	
Articolul 36 alineatul (1)	Articolul 26 alineatul (1)	
Articolul 36 alineatul (2)	Articolul 26 alineatul (2)	
Articolul 36 alineatul (3)	Articolul 26 alineatul (3)	
Articolul 36 alineatul (4)	Articolul 26 alineatul (4)	
Articolul 36 alineatul (5)	Articolul 26 alineatul (5)	
Articolul 36 alineatul (6)	Articolul 26 alineatul (5)	
Articolul 36 alineatul (7)	Articolul 26 alineatul (5)	
Articolul 37	Articolul 36	
Articolul 38	Articolul 27	
Articolul 39 alineatul (1)	Articolul 28 alineatul (1)	
Articolul 39 alineatul (2)	Articolul 28 alineatul (2)	
Articolul 39 alineatul (3)	Articolul 28 alineatul (3)	
Articolul 39 alineatul (4)	Articolul 28 alineatul (4)	

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 39 alineatul (5)	Articolul 28 alineatul (4)	
Articolul 39 alineatul (6)	Articolul 28 alineatul (4)	
Articolul 40 primul paragraf	Articolul 29 primul paragraf	
Articolul 40 al doilea paragraf		
Articolul 40 al treilea paragraf		
Articolul 41 alineatul (1)	Articolul 30 alineatele (1) și (2)	
Articolul 41 alineatul (2)		
Articolul 42	Articolul 32	
Articolul 43 alineatul (1)	Articolul 33 primul paragraf	
Articolul 43 alineatul (2)		
Articolul 43 alineatul (3)		
Articolul 43 alineatul (4)		
Articolul 43 alineatul (5)		
Articolul 44	Articolele 31 și 34	
Articolul 45	Articolul 35	
Articolul 46	Articolul 37	
Articolul 47 alineatul (1)	Articolul 38 alineatul (1)	
Articolul 47 alineatul (2)	Articolul 38 alineatul (2)	
Articolul 47 alineatul (3)	Articolul 38 alineatul (3)	
Articolul 48 alineatul (1)	Articolul 39 alineatul (1)	
Articolul 48 alineatul (2)	Articolul 39 alineatul (2)	
Articolul 48 alineatul (3)	Articolul 39 alineatul (3)	
Articolul 48 alineatul (4)	Articolul 39 alineatul (4)	
Articolul 49 alineatul (1)	Articolul 40 alineatul (1)	
Articolul 49 alineatul (2)	Articolul 40 alineatul (2)	
Articolul 49 alineatul (3)	Articolul 41 alineatul (3) al treilea paragraf	
Articolul 50 alineatul (1)	Articolul 42 primul paragraf	
Articolul 50 alineatul (2)		
Articolul 50 alineatul (3)		
Articolul 50 alineatul (4)		
Articolul 50 alineatul (5)	Articolul 42 al doilea paragraf	
Articolul 50 alineatul (6)	Articolul 42 al treilea și al șaselea paragraf	
Articolul 50 alineatul (7)	Articolul 42 al patrulea și al șaptelea paragraf	
Articolul 50 alineatul (8)	Articolul 42 al cincilea paragraf	
Articolul 51 alineatul (1)	Articolul 42a alineatul (1)	
Articolul 51 alineatul (2)	Articolul 42a alineatul (2)	
Articolul 51 alineatul (3)	Articolul 42a alineatul (3)	

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 51 alineatul (4)	Articolul 42a alineatul (3)	
Articolul 51 alineatul (5)	Articolul 42a alineatul (3)	
Articolul 51 alineatul (6)		
Articolul 52 alineatul (1)	Articolul 43 alineatul (1)	
Articolul 52 alineatul (2)	Articolul 43 alineatul (2)	
Articolul 52 alineatul (3)		
Articolul 52 alineatul (4)		
Articolul 53 alineatul (1)	Articolul 44 alineatul (1)	
Articolul 53 alineatul (2)	Articolul 44 alineatul (2)	
Articolul 53 alineatul (3)		
Articolul 54	Articolul 45	
Articolul 55	Articolul 46	
Articolul 56	Articolul 47	
Articolul 57 alineatul (1)	Articolul 48 alineatul (1) primul paragraf	
Articolul 57 alineatul (2)	Articolul 48 alineatul (1) al doilea paragraf	
Articolul 57 alineatul (3)	Articolul 48 alineatul (2) primul și al doilea paragraf	
Articolul 57 alineatul (4)	Articolul 48 alineatul (2) al treilea paragraf	
Articolul 57 alineatul (5)	Articolul 48 alineatul (2) al cincilea paragraf	
Articolul 57 alineatul (6)	Articolul 48 alineatul (2) al patrulea paragraf	
Articolul 58	Articolul 49 primul paragraf	
Articolul 58 alineatul (2)	Articolul 49 al doilea paragraf	
Articolul 58 alineatul (3)	Articolul 49 al patrulea paragraf	
Articolul 58 alineatul (4)	Articolul 49 al cincilea paragraf	
Articolul 59 alineatul (1)	Articolul 50	
Articolul 59 alineatul (2)		
Articolul 60	Articolul 51	
Articolul 61 alineatul (1)	Articolul 52 primul paragraf	
Articolul 61 alineatul (2)	Articolul 52 al doilea paragraf	
Articolul 62		
Articolul 63 alineatul (1)	Articolul 53 alineatul (1)	
Articolul 63 alineatul (2)	Articolul 53 alineatul (2)	
Articolul 64		
Articolul 65		
Articolul 66		
Articolul 67		
Articolul 68		
Articolul 69		

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 70		
Articolul 71		
Articolul 72	Articolul 55	
Articolul 73	Articolul 123	
Articolul 74 alineatul (1)	Articolul 22 alineatul (1)	
Articolul 74 alineatul (2)	Articolul 22 alineatul (2)	
Articolul 74 alineatul (3)	Articolul 22 alineatul (6)	
Articolul 74 alineatul (4)		
Articolul 75 alineatul (1)	Articolul 22 alineatul (3)	
Articolul 75 alineatul (2)	Articolul 22 alineatul (4)	
Articolul 75 alineatul (3)	Articolul 22 alineatul (5)	
Articolul 76 alineatul (1)	Anexa V punctul 2	
Articolul 76 alineatul (2)		
Articolul 76 alineatul (3)		
Articolul 76 alineatul (4)		
Articolul 76 alineatul (5)		
Articolul 77		
Articolul 78		
Articolul 79	Anexa V punctele 3, 4 și 5	
Articolul 80	Anexa V punctul 6	
Articolul 81	Anexa V punctul 7	
Articolul 82 alineatul (1)	Anexa V punctul 8	
Articolul 82 alineatul (2)	Anexa V punctul 9	
Articolul 83 alineatul (1)	Anexa V punctul 10	
Articolul 83 alineatul (2)		Anexa IV punctul 5
Articolul 83 alineatul (3)		Anexa I punctele 38 și 41
Articolul 84	Anexa V punctul 11	
Articolul 85 alineatul (1)	Anexa V punctul 12	
Articolul 85 alineatul (2)	Anexa V punctul 13	
Articolul 86 alineatul (1)	Anexa V punctul 14	
Articolul 86 alineatul (2)	Anexa V punctul 14a	
Articolul 86 alineatul (3)		
Articolul 86 alineatul (4)	Anexa V punctul 15	
Articolul 86 alineatul (5)	Anexa V punctul 16	
Articolul 86 alineatul (6)	Anexa V punctul 17	
Articolul 86 alineatul (7)	Anexa V punctul 18	
Articolul 86 alineatul (8)	Anexa V punctul 19	

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 86 alineatul (9)	Anexa V punctul 20	
Articolul 86 alineatul (10)	Anexa V punctul 21	
Articolul 86 alineatul (11)	Anexa V punctul 22	
Articolul 87		
Articolul 88 alineatul (1)	Anexa V punctul 1	
Articolul 88 alineatul (2)		
Articolul 89		
Articolul 90		
Articolul 91		
Articolul 92 alineatul (1)	Anexa V punctul 23 al doilea paragraf	
Articolul 92 alineatul (2), fraza introductivă	Anexa V punctul 23 fraza introductivă	
Articolul 92 alineatul (2) litera (a)	Anexa V punctul 23 litera (a)	
Articolul 92 alineatul (2) litera (b)	Anexa V punctul 23 litera (b)	
Articolul 92 alineatul (2) litera (c)	Anexa V punctul 23 litera (c)	
Articolul 92 alineatul (2) litera (d)	Anexa V punctul 23 litera (d)	
Articolul 92 alineatul (2) litera (e)	Anexa V punctul 23 litera (e)	
Articolul 92 alineatul (2) litera (f)	Anexa V punctul 23 litera (f)	
Articolul 92 alineatul (2) litera (g)		
Articolul 93	Anexa V punctul 23 litera (k)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (a)	Anexa V punctul 23 litera (g)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (b)	Anexa V punctul 23 litera (h)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (c)	Anexa V punctul 23 litera (i)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (d)		
Articolul 94 alineatul (1) litera (e)	Anexa V punctul 23 litera (j)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (f)	Anexa V punctul 23 litera (l)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (g)		
Articolul 94 alineatul (1) litera (h)	Anexa V punctul 23 litera (m)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (i)		
Articolul 94 alineatul (1) litera (j)	Anexa V punctul 23 litera (n)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (k)	Anexa V punctul 23 litera (n)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (l)	Anexa V punctul 23 litera (o)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (m)	Anexa V punctul 23 litera (p)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (n)	Anexa V punctul 23 litera (q)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (o)	Anexa V punctul 23 litera (r)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (p)	Anexa V punctul 23 litera (s)	
Articolul 94 alineatul (1) litera (q)	Anexa V punctul 23 litera (t)	

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 94 alineatul (2)	Articolul 150 alineatul (3) litera b	
Articolul 95	Anexa V punctul 24	
Articolul 96		
Articolul 97 alineatul (1)	Articolul 124 alineatul (1)	
Articolul 97 alineatul (2)	Articolul 124 alineatul (2)	
Articolul 97 alineatul (3)	Articolul 124 alineatul (3)	
Articolul 97 alineatul (4)	Articolul 124 alineatul (4)	
Articolul 98 alineatul (1)	Anexa XI punctul 1	
Articolul 98 alineatul (2)	Anexa XI punctul 1a	
Articolul 98 alineatul (3)	Anexa XI punctul 2	
Articolul 98 alineatul (4)	Anexa XI punctul 3	
Articolul 98 alineatul (5)	Articolul 124 alineatul (5)	
Articolul 98 alineatul (6)		
Articolul 98 alineatul (7)		
Articolul 99		
Articolul 100		
Articolul 101		
Articolul 102 alineatul (1)	Articolul 136 alineatul (1)	
Articolul 102 alineatul (2)		
Articolul 103		
Articolul 104	Articolul 136	
Articolul 105		
Articolul 106 alineatul (1)	Articolul 149	
Articolul 106 alineatul (2)		
Articolul 107		
Articolul 108 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 68(2)	
Articolul 108 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 3	
Articolul 108 alineatul (1) al treilea paragraf		
Articolul 108 alineatul (2)	Articolul 71 alineatul (1)	
Articolul 108 alineatul (3)	Articolul 71 alineatul (2)	
Articolul 108 alineatul (4)	Articolul 73 alineatul (2)	
Articolul 109 alineatul (1)	Articolul 68 alineatul (1)	
Articolul 109 alineatul (2)	Articolul 73 alineatul (3)	
Articolul 109 alineatul (3)		
Articolul 110 alineatul (1)	Articolul 124 alineatul (2)	
Articolul 110 alineatul (2)	Articolul 23	
Articolul 111 alineatul (1)	Articolul 125 alineatul (1)	Articolul 2

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 111 alineatul (2)	Articolul 125 alineatul (2)	Articolul 2
Articolul 111 alineatul (3)	Articolul 126 alineatul (1)	
Articolul 111 alineatul (4)	Articolul 126 alineatul (2)	
Articolul 111 alineatul (5)	Articolul 126 alineatul (3)	
Articolul 111 alineatul (6)	Articolul 126 alineatul (4)	
Articolul 112 alineatul (1)	Articolul 129 alineatul (1) primul paragraf	
Articolul 112 alineatul (2)	Articolul 129 alineatul (1) al doilea paragraf	
Articolul 112 alineatul (3)	Articolul 129 alineatul (1) al treilea paragraf	
Articolul 113 alineatul (1) litera (a)	Articolul 129 alineatul (3) primul paragraf	
Articolul 113 alineatul (1) litera (b)		
Articolul 113 alineatul (2) litera (a) primul paragraf	Articolul 129 alineatul (3) al doilea paragraf	
Articolul 113 alineatul (2) litera (b) primul paragraf		
Articolul 113 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 129 alineatul (3) al doilea paragraf	
Articolul 113 alineatul (3) al treilea paragraf	Articolul 129 alineatul (3) al treilea paragraf	
Articolul 113 alineatul (3)	Articolul 129 alineatul (3) de la al patrulea la al șaptelea paragraf	
Articolul 113 alineatul (4)	Articolul 129 alineatul (3) al optulea și al nouălea paragraf	
Articolul 113 alineatul (5)	Articolul 129 alineatul (3) al zecelea și al unsprezecelea paragraf	
Articolul 114	Articolul 130	
Articolul 115	Articolul 131	
Articolul 116 alineatul (1)	Articolul 131a alineatul (1) primul, al doilea și al treilea paragraf	
Articolul 116 alineatul (2)	Articolul 131a alineatul (1) al patrulea paragraf	
Articolul 116 alineatul (3)	Articolul 131a alineatul (2) primul paragraf	
Articolul 116 alineatul (4)	Articolul 131a alineatul (2) al doilea și al treilea paragraf	
Articolul 116 alineatul (5)	Articolul 131a alineatul (2) al patrulea și al cincilea paragraf	
Articolul 116 alineatul (6)	Articolul 131a alineatul (2) al șaselea paragraf	
Articolul 116 alineatul (7)	Articolul 131a alineatul (2) al șaptelea paragraf	
Articolul 116 alineatul (8)	Articolul 131a alineatul (2) al optulea paragraf	
Articolul 116 alineatul (9)	Articolul 131a alineatul (2) al nouălea paragraf	
Articolul 117 alineatul (1)	Articolul 132 alineatul (1) de la primul la al șaselea paragraf	
Articolul 117 alineatul (2)	Articolul 132 alineatul (1) al șaptelea și al optulea paragraf	
Articolul 117 alineatul (3)	Articolul 132 alineatul (2)	
Articolul 117 alineatul (4)	Articolul 132 alineatul (3)	
Articolul 118	Articolul 141	

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 119 alineatul (1)	Articolul 127 alineatul (1)	Articolul 2
Articolul 119 alineatul (2)	Articolul 127 alineatul (2)	
Articolul 119 alineatul (3)	Articolul 127 alineatul (3)	
Articolul 120	Articolul 72a	
Articolul 121	Articolul 135	
Articolul 122	Articolul 137	
Articolul 123 alineatul (1)	Articolul 138 alineatul (1)	
Articolul 123 alineatul (2)	Articolul 138 alineatul (2) primul paragraf	
Articolul 124	Articolul 139	
Articolul 125	Articolul 140	
Articolul 126	Articolul 142	
Articolul 127	Articolul 143	
Articolul 128		
Articolul 129		
Articolul 130		
Articolul 131		
Articolul 132		
Articolul 133		
Articolul 134		
Articolul 135		
Articolul 136		
Articolul 137		
Articolul 138		
Articolul 139		
Articolul 140		
Articolul 141		
Articolul 142		
Articolul 143	Articolul 144	
Articolul 144 alineatul (1)	Articolul 122a alineatul (9)	
Articolul 144 alineatul (2)	Articolul 69 alineatul (4)	
Articolul 144 alineatul (3)	Articolul 70 alineatul (4)	
Articolul 145	Articolul 150 alineatul (1)	
Articolul 146	Articolul 150 alineatul (1a)	
Articolul 147 alineatul (1)	Articolul 151 alineatul (1)	
Articolul 147 alineatul (2)	Articolul 151 alineatul (2)	
Articolul 148 alineatul (1)	Articolul 151a alineatul (3)	

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 148 alineatul (2)	Articolul 151a alineatul (1)	
Articolul 148 alineatul (3)	Articolul 151b	
Articolul 148 alineatul (4)	Articolul 151a alineatul (2)	
Articolul 148 alineatul (5)	Articolul 151c	
Articolul 149		
Articolul 150		
Articolul 151		
Articolul 152	Articolul 29	
Articolul 153	Articolul 30	
Articolul 154	Articolul 33	
Articolul 155	Articolul 40	
Articolul 156	Articolul 41	
Articolul 157	Articolul 42	
Articolul 158	Articolul 42a	
Articolul 159	Articolul 43	
Articolul 160		
Articolul 161 alineatul (1)	Articolul 156 al șaselea paragraf	
Articolul 161 alineatul (2)	Articolul 156 al patrulea paragraf	
Articolul 161 alineatul (3)		
Articolul 161 alineatul (4)		
Articolul 161 alineatul (5)		
Articolul 161 alineatul (6)		
Articolul 161 alineatul (7)		
Articolul 161 alineatul (8)		
Articolul 161 alineatul (9)		
Articolul 162 alineatul (1)		
Articolul 162 alineatul (2)		
Articolul 162 alineatul (3)		
Articolul 162 alineatul (4)	Articolul 157 alineatul (1) al treilea paragraf	
Articolul 162 alineatul (5)		
Articolul 162 alineatul (6)		
Articolul 163	Articolul 158	
Articolul 164	Articolul 159	
Articolul 165	Articolul 160	
Anexa I	Anexa I	